

တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

သိုင်းတုံပွင့်လှိုင် ပလ္လောင်

ကျင်း - တံဆိပ်ရှောင်စိန်၊ မုလင်း

စာစဉ် - ၁၂ (အထိသိမ်း)

ဒို့တာဝန်အရေးကြီးပေးပါ။

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံး ညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေ T ပေ က်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

— ပြည်ပအားကိုးပုံဆန်ခိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

— နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် ကိုးဟက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

— နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

— ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

ဓာတ်နန်း (၁၅၄)

ငြိုးသူ ရန်ဘက်

ချုပ်ဖိန်သည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ မေး
ထိုက်၏။
'ရှင် မျက်နှာဖျက်သွားဘယ်၊ ဘာတွေကို တွေ့လိုက်လို့လဲ'
'ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ တပည့်တွေ'
'အများကြီးပဲလား'
'အများကြီးပဲ၊ တျှုပ်တို့ ဒီလောက်လူအများကြီးကို ထိုး
ဖောက်ထွက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ဘူး'
'မိတ်မကောင်းစရာပဲ'
ချုပ်ဖိန်သည် ဆိုမျှသာပြောသည်။

ကြောက်ရွံ့တန်မရှိပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုက သူမ၏သတ္တိကိုချီးကျူးမိသည်။

မြားဖက်ရာနှစ်ချက်ထဲမှာ တစ်ချက်က ရင်ဝမှာဆိုတော့ မင်းအဘော်ကလေးအခံချခက်ပယ်၊ သွေးမထွက်အောင်တော့ ဆွေးကြောတွေ ပိတ်ထားပြီးပါပြီ။

ချင်းဖိန်သည် မျက်ခိမိုတ် အနားယူခနာမှ ချက်လုံးဖွင့် ကြည့်ပြီး တီးတိုးပြော၏။

သူတို့က အာဖြစ်လို့ မြားနဲ့ဆက်မပစ်တာလဲ။

မော်ဘူး၊ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ အရှင်ဖမ်းချင်လို့ တဖြည်းဖြည်း ဂွေတိုးလာနေတာလို့ ထင်တာပဲ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က တယ်သောဏ်များ အရေးပါနေလို့လဲ။

သူတို့ ဒီမြက်ခင်းပြင်မှာ လျှို့ဝှက်သောင်ချောက်ဆင်ထား တာတွေ ပေါက်ကြားသွားမှာစိုးလို့ ကျုပ်စိတ်ကို ဖမ်းမှပေါ့။ တခြားအကြောင်းတော့ ရှိမယ်မထင်ဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်လေ။ မင်းကို ကုန်လုံခမ်းက သက်လွတ်မခံချင်လို့ထဲဖြစ်မှာပေါ့။

ချင်းဖိန်က မချီပြုံးလေး ပြုံးလိုက်၏။

ရှင်နဲ့ကျွန်မတွေ့ကြတာ ပိုင်မာစန်း သစ်ဘောကြီးထဲမှာ ဆန်

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်၏။

ဟုတ်ပါတယ်...မင်းက တိဗက် လားမားတွေ ကြားထဲ ဘယ်နှယ် ရောက်နေတာလဲ။ ဇာဇာကိုပြန်မယ်ဆိုတော့ မင်းကို တိဗက်ကပ်မှတ်နေတာ၊ ခုနကပြောမှမင်းကို ဝေငုအော် လူမျိုးစုထဲက မင်းဘမီးမွန်းသိရမယ်။

ဒီလိုပါ။ ကျွန်မအစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က တိဗက်တွေနဲ့ 'ထအော်' ကျောင်းမှာ တပည့်သွားခံတော့ ကျွန်မလဲလိုက်သွားတယ်။ တိဗက်လားမားဘုန်းကြီးတွေနဲ့ ပြည်ခက စိယံ သိုင်း သမားတွေ ပိုင်မာစန်းသစ်ဘောကြီးထဲမှာ ချိန်းဆိန်ကိန်ခိုက်ကြတော့ ကျွန်မလဲ လိုက်လာခဲ့ပါတာပဲ။

ကြော်

ကျွန်မဖေဖေက အဲဒီအစ်ကိုကို ဝေငုအော်အော့ရဲ့ အကြီးအကဲဖြစ်ဖို့ မျှော်မှန်းထားတယ်။ အခုတော့ ဖေဖေ ရည်ရွယ်ချက် ပျက်စီးသွားပါပြီ။ အစ်ကိုလဲ ပိုင်မာစန်း သစ်ဘောကြီးထဲမှာ သေသွားပြီ ဟုတ်လား။

ချင်းဖိန်မင်းသမီးသည် အံ့ကြိုက်၍ ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ် ခံစားနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီ။...

လက်မောင်းက မြားသွားကို ခားနဲ့ခွဲပြီး နတ်စားမယ်၊ ခံနိုင်ပါ့မလား။

၈ တက္ကသိုလ်နေထိုင်ခဏာ

'နတ်မပါ ကျွန်မ ခံနိုင်ပါတယ်'

ဆန်ကုမ်းချီသည် လက်ခမောင်းမှမြားသွားကို နတ်ပေးလိုက်သည်။

ရင်ဝှေ့မြားသွားကိုနတ်ရန် ကြည့်သောအခါထင်မူ မလွယ်ကူကြောင်းတွေ့ရသည်။

ဆန်ကုမ်းချီမှာ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

'ဝါသာ ဆူ ကိုမခေ၁တဲနဲ သူ့ဘာသာ လွတ်ပေးလိုက်ရင် အခဲလိုမြားမှန်ချင်မှမှန်မယ်၊ ငါ့ကြောင့် သူ့ဒုက္ခဖြစ်ရတာ'

ဆန်ကုမ်းချီသည် သူမကိုပွေ့ချီပြီး ထရပ်လိုက်၏။

'ကျွန်မတို့ မလွတ်မြောက်နိုင်ဘူးဘူးဆို'

'မလွတ်မြောက်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ငုတ်တုတ်ဆိုင်အဖမ်းခံလို့ ဖြစ်မလား၊ တတ်နိုင်သမျှလောက်တော့ ကြိုးစားရမှာပဲ'

'ကျွန်မကိုပွေ့ချီထားတော့ ရှင်ဘယ်လိုလုပ် တိုက်ခိုက်နိုင်မှာလဲ၊ ကျွန်မကသေလွယ်ပါ၊ ကျွန်မကိုထားခဲ့ပြီး ရှင်သာအလွတ်ရုန်းသွားပါ၊ ရှင်ဘစ်ယောက်ဘည်း ဆိုရင် လွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်'

ဆန်ကုမ်းချီသည် ခိုင်းဝန်းလာသည့် ဝတ်စုံနတ်သိုင်းသမားများကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုသူများ ရုတ်တရက် ငေးငိုင်ဆွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။

ထာဝယ်ကြောင့် ဤသို့ ထုံဆိုင်းသွားကြသနည်း။

ထိုစဉ် သာယာစောပူလှသည့် လေပြည်လှည့်လည်ထဲ၌ စာယာစွာ လွင့်ပျံလာတော့၏။

ထိုအခါကျမူ ထိုသိုင်းသမားများ အဘယ်ကြောင့် ငေးငိုင်သွားကြသည်ကို ရိပ်မိတော့သည်။

ဆန်ကုမ်းချီက ချင်းဖိန်မင်းသမီးကို လှမ်းပြော၏။

'ကျုပ်တို့ကံကောင်းပြန်ပြီ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ကျုပ်တို့ကိုခိုင်းထားတဲ့ သိုင်းသမားတွေငိုင်ကုန်ပြီ၊ သူတို့ကြားလဲကပြတ်ပြေးရမှာပဲ'

'ဘာကြောင့် ဝိုင်တာလဲ'

'ပလ္လေသံကြောင့်ပေါ့'

'ရှင်...မလ္လေသံ၊ ပလ္လေသံက...'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီပလ္လေသံက သိုင်းလောကဘစ်ခဲလုံးကို သွန်လိုသွန် မောက်သိုမှောက် လုပ်နိုင်တဲ့ပလ္လေသံပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီပလ္လေသံရှင်ဟာ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် သိုင်းလောကထဲက ထွက်ပြီး ဇာတ်မြုပ်နေတဲ့လူဖြစ်တယ်'

'ရှင်က ဒီပလ္လေသံရှင်ကို သိနေတာပေါ့'

ဆန်ကွမ်းချိုစာ မချီပြုံးပြုံးလိုက်၏။

'ဟင်း... ဘယ်မှာမဆီအရိပါလဲ၊ ဒီပလ္လေသံရှင်တာကျုပ်ရဲ့ အဘဆရာကြီးပေါ့၊ ဆရာကြီးကိုလိုက်ရှာရင်းနဲ့...'

ဆန်ကွမ်းချို ဆက်ပြောတော့ပေ။

စကားစနီ ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

'ကဲ... ဒီအချိန်မှာ စကားများရမယ်အချိန် မဟုတ်ဘူး'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ချင်းဖိန့်ကို ပွေ့ချီပြီးနောက် အခနာက မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ ကစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေ၏။

ဤမှာတက်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ် ပါချေ။

ပလ္လေသံစတင်ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု ယူဆသဖြင့် ဤမှာ တက်သို့ ပြေးထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအရပ်သည် ကွန်လုံခမ်း၏ စံတော်အိမ် တည်ရှိရာအရပ်နှင့် ဖြောင်ဖြောင်ကြီး ဆန်ကျင်သည်။

သို့လော် စံတော်အိမ်နှင့် ဝေးကွာလှသည်တော့ မဟုတ် ချေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တဖြည်းဖြည်း တောင်ပေါ်တက်လာ၏။

ပလ္လေသံသည် ကြားမြဲ ကြားနေ၏။

ပိုင်မာစန်းတေတောင်၏အစပ်ရှိ ဇရပ်ကြီးအတွင်း၌ ဆရာ ကြီးရယ်ဖိန့် ပြေးထွက်သွားပြီး မကြာမီ ပလ္လေသံနောက်သို့ လှ လိုက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လေ၏။

အခုလည်း ပလ္လေသံနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရပြန်လေပြီ။

ချင်းဖိန့်က...

'ကျွန်မတို့ အခု ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲဟင်'

'ကျုပ်ရဲ့ အဘဆရာကြီးကိုမေး၊ ကျုပ် သူနဲ့ မတွေ့ရတာ လေးနှစ်ကျော်ကျော်ရှိနေပြီ၊ အခုဆိုရင် ၀၊ နှစ်လောက်တောင် ရှိနေပြီပေါ့'

ချင်းဖိန့် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဆက်၍ ရှင်းမပြောဘဲပေ။

သစ်ပင်များ အလွန်ထူထပ်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည် နှင့် ပလ္လေသံသည် ထိုသစ်ပင်အောက်မှ ထွက်လာမှန်း ဝေးချာ စွာ သိလာရတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လာ၏။

ထူး၏ အဘဆရာကြီးသည် သူနှင့် ယွမ်ရှေ့တို့တို့အား စာ တစ်စောင်ပေးပြီး ဘုရားပျက်ကြီး အတွင်း၌ ထားရစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။

၁၂ ။ တက္ကသိုလ်နေထိုင်ခေတ်

မကြာမီ ပလ္လေသ် ရင်သွား၏။

သူ့သည် ရှေ့တိုးဝင်လာသည်။

ဟော...တော့ပြီ။

အလွန်ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီး၏ ခြေရင်း၌ ဆံပင်ဖြူဖြူ မှတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ အဘိုးအိုဟစ်ဦး ထိုင်လျက်ရှိပြီး၊ ဆူးရှေ့၌ အခြား အဘိုးအိုနှစ်ဦး ထိုင်နေကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သစ်ပင်ခြေရင်းမှ အဘိုးအိုကိုတွေ့သည်နှင့် ပြေးဝင်လွှား၏။

ချင်းဖိန်ကို မြေပြင်၌ အသာချထားလိုက်သည်။

အဘဆရာကြီး။

ဆန်ကွမ်းချို၏အသံက ဆိုနှင့်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူ့အား ကွန်လုံစစ်က ဂရုစိုက်လောက်သည့် သိုင်းပညာကို အဘဆရာကြီးက သင်ကြားပေးခဲ့သည့် မဟုတ်ပါလော။

သို့သည် မြေပြင်၌ နဖူးထိုးကပ်ပြီး ရှိခိုးဂါရဝပြုသည်။

သူ့မျက်ရည်များသည် မြေပြင်သို့ စီးကျနေ၏။

သူ၏ အဘဆရာကြီးသည် လက်ထဲ၌ အနက်ရောင် ပလ္လေ တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားပြီး ဆန်ကွမ်းချိုအား မတုန်မလှုပ် သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုလေ။

ဆန်ကွမ်းချိုက ဦးခေါင်း ပြန်မေ့ပြီး....

အဘဆရာကြီး...ကျွန်တော်နဲ့ ညီလေးယုမ်ရွှောက်တို့ အဘဆရာကြီးကို ရှာဖွေ ထွက်လာခဲ့ကြပါစမ်း၊ အခုဆိုရင်....

ပလ္လေရှင် အဘိုးအိုက လက်မြောက်ပြ၏။

လူကလေး...မင်းတို့ ဘယ်အခြေအနေ ရောက် နေ တယ်ဆိုတာ ငါသိပြီးပြီ၊ အခု မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာ ဇာတ်သိမ်းခန်း ရောက်တော့မှာပါ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ၏ အဘဆရာကြီးရှေ့၌ ရှိရှိစွာသေထိုင်နေသူနှစ်ဦးကို မျက်စိကစားလိုက်၏။

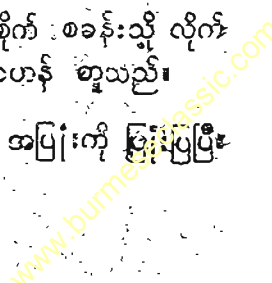
ဟင်...ဆရာ

တစ်ဦးကား သူ၏ လက်ဦးဆရာဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး ရဲယိဖိန်ဖြစ်ပြီး၊ ကျန်တစ်ဦးမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြိုလှဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျန်လူဂိုဏ်း အခြေစိုက် စခန်းသို့ လိုက်မသွားဘဲ ဤနေရာသို့ ရှာဖွေရောက်ရှိလာဟန် စွာသည်။

ရဲယိဖိန်က တည်ကြည်လေးနက်သော အပြုံးကို ပြုံးပြပြီး ယွင်ကြိုလှကလည်း ပြုံး၍မြှောက်၏။

'ညီသေး...ကျုပ်တို့ဟာ ဆရာတူ တပည့် ဖြစ်ကြပြီ၊ အခု အတိုင်းဆိုရင် ညီခလေးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆရာတူ အစ်ကို ဖြစ်ပြီ ပေါ့'

ပလ္လောရှင် အဘိုးအိုက ယွှင်ကြိုလုံအား အေး စက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး...

'ကယ်သူများ ကျုပ် တပည့်တွေ ဖြစ်နေသလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ တပည့်ဟာ တစ်ဦးတည်းပဲ ရှိတယ်၊ ဆန်ကွမ်းချိုဟာ ကျုပ်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးသော တပည့်ရဲ့ နောက်ဆုံး တပည့်ပဲ၊ ယွှင်ရှောက် ဆိုတဲ့ နောက်ခံလဲ ကျုပ်တပည့် မဟုတ်ဘူး'

ယွှင်ကြိုလုံမှာ နှုတ်ပိတ်သွားရသည့်

ကျုပ်ပလ္လောရှင် အဘိုးအို၏ စိတ်ထားမှာ အလွန်ဆန်းကြယ် နှိုး

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ တပည့်အဖြစ် လက်မခံသဖြင့် သွေး ကြောကို ပြောင်းပြန်စီးစေခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ခဲ့၏။

နောက်ဆုံး ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ပြေလည်မှုရရှိသွားပြီး နှစ်ဦး သဘောတူ ဆရာတပည့်အဖြစ်ကို ခံယူခဲ့ကြ၏။

ဆရာကြီး ရဲယိဖိန်က ချင်းဖိန်အား မေးခေါ်ပြုပြီး...

'လူကလေး...သူ ကယ်သူလဲ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မိန်းမောနေသော ချင်းဖိန်အား ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

ယွှင်ကြိုလုံမှာ လွန်စွာ အံ့ဩသွား၏။

'ဟင်...သူဟာ တိဗက်လားမားတွေနဲ့အတူ ပါလာတဲ့ မိန်း ကလေးလား'

'ဟုတ်ပါဘယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အဲဒီတုန်းက ကုန်လုံ ဝမ်းဟာ သူ့ ကိုဖမ်းဆီး သွားတာပဲ၊ အခုခဏ်ရာရလာတာဟာ ကျွန်တော့် ပယောဂ အများကြီး ပါနေပါဘယ်'

'သူ့ ခဏ်ရာကို ကျုပ် ကြည့် ခေးမယ်၊ ကုန်လုံရဲ့ ထဲ ကုတား ပေါ့'

ဆန်ကွမ်းချို ဝမ်းသာသွား၏။

'အထူးပဲ ချေးဇူးတင်ပါဘယ် ခင်ဗျာ၊ ကြည့်ရှုပြီး ကုသ ပေးပါ'

ပလ္လောရှင် အဘိုးအိုသည် သူ့ ရှေ့၌ ပြောနေသည့် စကားများ ထို့ လုံးဝ ဂရုစိုက်ခြင်း မရှိပေ။

မျက်လုံးများ မိုတ်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ၏။

ယွှင်ကြိုလုံသည် ချင်းဖိန်၏ ခဏ်ရာကို ကြည့်ရှုပြီး မျက်မှောင် ကြုတ်၏။

'ကလေးမရဲ့ ခဏ်ရာက သိပ် ပြင်းထန်တာကိုး၊ နှလုံးကို တောင် ဆိုလုနီးမီးဖြစ်နေတယ်၊ မြင်းကို ထုတ်ရင် သတောင်

ကလေး အန္တရာယ်ကြီးတယ်၊ အန္တရာယ် ကြီးတယ်ဆိုပြီး ဒီလို ထားလို့လဲ မဖြစ်တော့ နတ်ပစ်ရမှပဲ

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နှိတ်တိုင်းကျ ကုသပါခင်ဗျာ’

ဆန်ကုမ်းချီက တောင်းပန်၏။

‘ကဲ... သူ့ရဲ့ အဓိကသွေးကြောတွေကို ပိတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ’

ယွင်ကြိုလုံက အမိန့်ပေးသဖြင့် ဆန်ကုမ်းချီက ချင်းဖိန်၏ သွေးကြောများကို ပိတ်ပေးလိုက်၏။

ယွင်ကြိုလုံသည် သူ့ အိတ်ထဲမှ ပုလင်းကလေးထုတ်ကာ ဆေး လုံးနှစ်လုံးကို သွန်ထုတ်လိုက်၏။

‘ညီလေး၊ ကျုပ်က ဒဏ်ရာကို ဓားနဲ့ခွဲပြီး မြားကိုနုတ်မယ်၊ ညီလေးက ဆေးထည့်ပေးဖို့ တာဝန်ယူပါ’

‘စိတ်ချပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

ယွင်ကြိုလုံသည် ချင်းဖိန်၏ ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကလေး ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

ဓားမြှောင်ထုလေးမှာ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်လက် တောက်ပနေသဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြိုလုံက ဓားကလေး ကို စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။

‘ဒီဓားကလေးက တော်တော်ထူးခြားတာပဲ’

‘ထူးခြားတာပေါ့၊ ဒီဓားက ဝေငှအော် အကြီးအကဲတွေ အစဉ်အဆက် ကိုင်ဆောင်တဲ့ ဓားဖြစ်နေတာကို’

ယွင်ကြိုလုံက ဆန်ကုမ်းချီအား အချက်ပြလိုက်၏။

‘ညီလေး အသင့်ပြင်ထားတော့၊ ကျုပ်က အတွင်းအားနဲ့ သွေးကြောတွေကို ထိန်းပေးမယ်၊ မြားထုတ်ပြီးရင် ဓားဖီ ဆေးလုံးကိုချေပြီး ဒဏ်ရာ အဒေါက်ထဲကို ချေသိပ် ထည့်လိုက်ပါ’

ဆန်ကုမ်းချီသည် ဆေးထိုးကပ်လုံးကို ချေဖွဲ့လိုက်၏။

‘ကျွန်တော် အသင့်ဖြစ်ပါပြီ’

ယွင်ကြိုလုံသည် မြားသွား ထွက်နိုင်လောက်အောင် ဓား မြှောင်ဖြင့် လှီးချလိုက်၏။

ထို့နောက် မြားတံကိုအရင်းမှကိုင်ပြီး တစ်ချက်တည်း ဆွဲ နုတ်လိုက်၏။

ဆန်ကုမ်းချီက သွေးကြောများပိတ်ထားခြင်း၊ ယွင်ကြိုလုံက အတွင်းအားဖြင့် ထိန်းထားပေးခြင်းတို့ကြောင့် သွေးများပန်း ထွက်လာခြင်းမရှိပေ။

ဆန်ကုမ်းချီက လက်ထဲ၌ ချေဖွဲ့ထုလေးသည့် ဆေးမှုန့်များကို ဒဏ်ရာပေါက်ထဲသို့ ထိုးသိပ်လိုက်၏။

ယွင်ကြိုလုံက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်ပြီး....

‘အောင်မြင်သွားပါပြီ၊ ခဏစောင့်ပြီးရင် သူ့ သွေးကြောတွေကို ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်၊ ကျွန်တို့တစ်လုံးကိုတော့ သူ့ ကိုရောဖက်ခိုင်းလိုက်၊ ပြီးတော့မှ အတုင်းအားနဲ့ ကူညီလိုက်’

ဆန်ကမ်းချီကလည်း သတ်ပြင်းရှည်ကြီးကို မှတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ၊ တတယ်လို့သာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မကယ်ဆယ်ရင်တော့ ဒီဒဏ်ရာနဲ့ မုချသေရမှာပါပဲ၊ လူသေရင် ကျွန်တော်လဲ အပြစ်ကင်းမှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဒီမိန်းကလေးဟာ ဟန် မဟုတ်ဘူးနော်’

‘တန်မဟုတ်ပါဘူး၊ ခေ့ငုအောင်မျိုးစုထဲပါ’

‘သူ ကျုပ်ကို ရန်သူလို သတ်မှတ်မှာပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ’

‘တိပဏ္ဍိတကလေးက အမြဲတမ်း ထိုက်ခိုက်နေတဲ့ဂိုဏ်းဟာ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းပဲ မဟုတ်လား’

‘အဲဒီနောက်ဆုံးပဲမှာ သူ့အစ်ကို ဝမ်းကွဲထော် သေသွားရှာပါတယ်’

‘အဲဒါ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့လက်ချက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းကလေးကတော့ ကျုပ်ယွင်ကြိုလုံမုန်းသိရင် ရန်သူလို သတ်မှတ်မှာပဲ’

ယွင်ကြိုလုံက ချင်းဖိန်ကိုကြည့်ပြီး....

‘သူ သတိရလာရင် ကျုပ် တယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ မမြေ့အကောင်ဆုံးပဲ၊ အခုလောလောဆယ်မှာ ကုန်လုံဝမ်းဟာ ကျုပ်တို့အားလုံးရဲ့ ဘုံရန်သူပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်မှတ်ထားပါမယ်’

‘ကျုပ်ရဲ့ဒီဆေးဟာ သာမန်ဆေးမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်းစန့်၊ အင်ပေါက် ရရှိထားတဲ့ ဆေးဖြစ်တော့ကို စုပေါင်းဖော်စပ်ထားလို့ သိပ်အစွမ်းထက်ပါတယ်’

သူသည် သက်ပြင်းချွပြီး ဆက်ပြော၏။

‘ခုအချိန်မှာတော့ ကျုပ်ဟာ ကုန်လုံဝမ်းကလဲ့လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်ငြိုးမထားတော့ဘူး၊ ကုန်လုံဝမ်းဟာ ကျုပ်တို့ကို သတ်သတ်အခုကပေးခဲ့တဲ့လူဖြစ်တယ်၊ ဒီသက်စောင့်ဆေးနဲ့ ကုန်လုံဝမ်းကလဲ့ရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကုသပေးချင်စိတ်ရှိတယ်’

ကောင်းဆိုးသောအခါ သူသည် အတုင်းအိတ်ထဲမှ ဆေးအင်းကိုထုတ်ကာ ဆန့်ကမ်းချီအား လှမ်းပေး၏။

‘ရော့... ဒီဆေးဖုလင်းကို ညီလေးပဲ ယူထားပါ၊ ကျုပ်တို့ကို သေရင် ဆရာကြီးက တမည့်အဖြစ် မသတ်မှတ်သော်လည်း သူ့အထဲ ပညာရပ်ကြောင့် ရတဲ့အတွက် ကျုပ်ကော ဆရာကြီး ဒီမိန်းကော သူ့ကို ကိုယ့်ဆရာအဖြစ် သတ်မှတ်ပါတယ်၊ ပခုလူဆရာကြီးကသာ တမည့်အဖြစ် သတ်မှတ်ရင် ကျုပ်တို့က

နောက်ကျတဲအတွက် ညီဝင်းဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆရာတူ အစစ်
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ညီလေးရဲ့ လက်ထဲကို ကျုပ်တို့ ကြားပြီး
ဒီဆေးပုလင်းကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးအပ်ပါတယ်။ ညီလေး
စိတ်တိုင်းကျကုသပါအောင်'

ဆန်ကုမ်းချိုက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရိရိသေသေလှမ်းယူလေ
ဆန်ကုမ်းချိုသည် ဆရာကြီးရဲယိဖိန်ဘား လှမ်းခမ်း၏
ဆရာတို့ ကျန်လှိုက်ကဲ့သို့အခြေစိုက်စခန်းကို မရောက်ဘူး
တူတယ်

ရဲယိဖိန်က ပြုံး၍ပြောပြ၏
'ဘယ်ရောက်မလဲ၊ နောက်ကြီးကျင်ရွယ်တောက်တစ်ယောက်
တည်းကဲ့သို့ ပြန်လွတ်သိုက်နာစားပါ။ အင်းတစ်ယောက်တည်း
မဟုတ်ပါဘူးလေ။ လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ဝါးယောက်ဆေး
ပါသေးတာပေါ့'

ထိုစဉ် မြင်းခွာသံများစပြောင်းပြောင်းကြားလိုက်ရသဖြင့်
ပလ္လေရှင်အတိုးအိုစတစ်ဖါး အားလုံးအရေးတကြီး လှည့်ကြ
မိကြသည်။

မြင်းစီးသမားများ စာပြည်းပြည်း နီးကပ်လာသောအခါ
ငှေဆုံးမှမြင်းစီးလာသူမှာ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သ
ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဆန်ကုမ်းချိုမှာ ချက်ချင်းလိုလို သတိအနေအထားသို့ရောက်
သွားပြီး သူ၏ ဝိညာဉ်နှုတ် ရွှေခွားကို ဖုတ်ခနဲ ထုတ်လိုက်
၏။

'ကုန်လုံဝမ်း'
ဆန်ကုမ်းချို၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသောအသံကြောင့်
ခြင်ခြင် ထိုင်နေသော အတိုးအို၏ ချက်လုံးများသည် ရုတ်
တရက် ပွင့်လာ၏။

ငှေဆုံးမှ မြင်းစီးလာသောသူအား တေးစက်သောမျက်လုံး
များဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

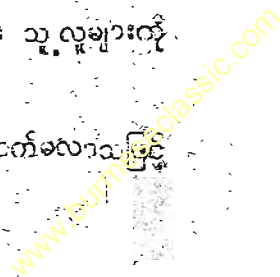
ကြည့်ရင်း သူ၏မျက်လုံးမှ ခေါသအခိုးအလှူများက ငွေ
တက်လာစော့သည်။

ယှဉ်ကြည့်က ဆန်ကုမ်းချိုအားတိုးတိုးပြော၏။

'ညီလေး အတိအကျ၊ ကုန်လုံဝမ်းကို ကျုပ်တို့ စုပေါင်း ရင်
မိကြမယ်'

ကုန်လုံဝမ်းသည် သူတို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မလာဘဲ ဝါး
အိုကံ လေးရိုက်ခနဲ အကွာ၌ ရပ်တန့်သွားပြီး သူ့လူများကို
သတ်ဖြင့် ငွေယမ်းအချက်ပြလိုက်သည်။

အပ်ပြန်ပြီးသည့်အခါ ကုန်လုံဝမ်းငှေ့သို့ တက်လာသဖြင့်
ဆန်ကုမ်းချို သို့လော သို့လော တွေးနေမိ၏။

မကြာမီ

လူလေးယောက်သမ်းသော ဝေါယာဉ်တစ်စီးသည် ကွန်လုံ
ဝမ်းတို့၏ နောက်ဘက်သို့ အပြေးတက်ရောက်လာ၏။

ကွန်လုံဝမ်းက အချက်ပြုလိုက်သောအခါ ဝေါယာဉ်တစ်
သောင်းများသည် ဝေါယာဉ်ကို ကွန်လုံဝမ်း၏ဘေး၌ လာချီထွက်
ကြ၏။

ဝေါယာဉ်ပေါ်တွင် ရုပ်ရည် ချောမော ခန့်ညားသော
လည်း အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး ဆံပင်များဖြူနေသော
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို ကြီးဖြင့်တုပ်နှောခင်ထားသည်
တွေ့ရှိရသည်။

မျက်နှာမှာလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေသည်။

တစ်ချိန်က အလွန်လှပ ချောမောခဲ့မည်ကိုမူ သံသယရှိ
မလိုသော အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်၏။

'ဟင်း...ကွန်လုံဝမ်းဆိုတဲ့ အယုတ်တမာ မိစ္ဆာကေခင်ကြီး
တာတွေ အယုတ်မာတွေ ကြံစည်ဦးမလဲ မသိဘူး၊ ဒီအတူ
ကြီးကို ခေါ်လခပြီး ငါ့ကို အကျပ်ကိုင်ရင်တော့ သူ မလှ
ဘူး'

ကွန်လုံဝမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း ရှေ့ထိုးလာ၏။

တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသောကြောင့် ထူ၏ ဓတ်ရုံစိမ်း
မှာ လေထဲ၌ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်နေသည်။

သူသည် ရှေ့တိုးလာသော်လည်း ရဲယိဇိန်၊ ယွင်ကြိုလိုနှင့် ဆန်
ကွမ်းချိုတို့ကို လုံးဝကရမစိုက်ပေ။

သူတစ်ပါးအား တစ်သက်လုံး ဂါရဝပြုခဲ့ဖူးသော ကွန်လုံ
ဝမ်း၏ ထူးခြားသော အပြုအမူကိုလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း
တွေ့လိုက်ကြရသည်။

သူသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ အတဆရာကြီးအား ဖူးထောက်
ထိုင်ပြီး ဦးညွတ်ဂါရဝပြုနေလေ၏။

'အစ်ကိုကြီး...မတွေ့ရတာတောင် အဘော် ကြားပြီနော်၊
နေထိုင်လို့ ကောင်းပါရဲ့လား'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ အတဆရာကြီးအား အထိတ်တလန့်
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဆရာကြီး၏ မျက်နှာမှာ ငါး အရှင်လတ်လတ်ကို မျှီနေမိ
သော လူတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

သို့သော် မျက်လုံးများ၏ အရောင်ကမူ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
မရှိတောက်နေတော့စွဲသည်။

ဆိုသော် ဆရာကြီး၏ မျက်လုံးများသည် ဝေါယာဉ်ရှိရာသို့
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လုံးများ ဖြန့်မှိတ်ဆွားသည်။

ထိုအခါကျမှ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည် စီးကြောင်းကြီး
နှစ်ခု ကျဆင်းလာတော့သည်။

ဆန်ကုမ်းချီမှာ ရင်ထဲ၌ ပြောင်းဆန်သွား၏။

ထူအာဆရာကြီး၏ ဇာတ်ကြောင်းကို သူပြန်လည်အမှတ် ရမိလာသောကြောင့်တည်း။

ဆရာကြီးအား အဆိပ်ခတ်၍ ဆရာကတော်အား ခိုးယူသွား သည့် သစ္စာမဲ့ညီ လူယုတ်မာကား ကုန်လုံဝမ်း မယုတ်ပါလော။

ဝေါယာဉ်ပေါ်မှ အမျိုးသမီးကြီးမှာ ဆရာကြီး၏ ဇနီးမှ လူ့၍ အခြားသူ မဖြစ်နိုင်တော့ချေသကား။

ဆန်ကုမ်းချီ၏ မှတ်ဉာဏ်အတွင်း၌ ကုန်လုံဝမ်း၏ ယုတ်မာမှု အစုစုတို့သည် တစ်လွှာချင်း ပေါ်လာ၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူအား အဆိပ်ခတ်၊ အစ်ကို့ ဇနီးအား ခိုးယူ သွားသည့် သစ္စာမဲ့ညီ ကုန်လုံဝမ်း။

ရှောင်လင်ကျောင်းခတ်၌ ဗင်ရောက်ခိုမှီးရင်း ရှောင်လင် ဆရာတော်တစ်ယောက်အား သတ်ဖြတ်သွားသည့် ကုန်လုံဝမ်း။

ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ရုပ်ဖျောက်ပြေးရင်း ဟူတန်းဂိုဏ်း၏ ပညာများကို ခိုးယူသင်ခဲ့သည့် ကုန်လုံဝမ်း။

ဝမ်းခေဟာမှ သခင်ကြီး ဝမ်းကျုံးဆန်ထဲမှ သိုင်းခေဟာက ရတနာသုံးမျိုး မရသဖြင့် ဝမ်းကျုံးထန်အား သစ်သားလှောင် အိမ်ကလေးအတွင်း၌ ဘဝတူးဖော်ခဲ့သော ကုန်လုံဝမ်း။

ထန်ရွှင်၏ ဆရာလည်းဖြစ်၊ သူ၏ဆရာလည်းဖြစ်သော ဆရာ ကြီး ကျိပုန်းထံမှ အရေးကြီးသော သိုင်းကုမ်းမရသဖြင့် ဆရာ ကြီး ကျိပုန်းအား သတ်ဖြတ်ပြီး ဆရာကြီး၏ အမီးအား လှည့် ပြားကာ ဇနီးအဖြစ် သိမ်းပိုက်ခဲ့သော ကုန်လုံဝမ်း။

ဆရာကြီးကျိပုန်းကို သူ့သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါလျက် ထန်ရွှင်က သတ် သယောင် ဆရာကြီးသမီးအား လိမ်လည်လှည့်ဖျား ကုန်းဓမ္မော ကောင်းပြောခဲ့သော ကုန်လုံဝမ်း။

ဆန်ကုမ်းချီ၏ အတေး ရုပ်ပုံလွှာများသည် ကုန်လုံဝမ်း၏ စူးရှသော စကားသံကြောင့် ရုတ်တရက် ပျောက်ပြယ်သွား လေ၏။

ကျွန်တော် သိပ်မူးတယ်၊ ဒီလူ လောကကြီးထဲမှာ အစ်ကို ကြီး အသက်ရှင် ကျန်နေနိုင်သေးတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် တွေးနိုင်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုမတွေးမိတော့ ကျွန်တော့် အကြံ အစည်ကြီးကို ဖျက်ဆီးနိုင်တဲ့လူဟာ ထန်ရွှင်တစ်ယောက်ကပဲ နှုတ် နှုတ်တယ်လို့ ယူဆခဲ့မိတယ်၊ အခု ကျွန်တော် အကြံအစည်ကြီး ပြိုကွဲ လုလုအချိန်မှာမှ အစ်ကိုကြီးဟာ ငြုန်းခနဲ ပေါ်လာတော့ တာပဲ။

ပလ္လေသံရှင် အဘိုးအိုက အေးခက်ခက် မေးလေ၏။

‘သူ့...ဘယ်လို ဖြစ်နေသလဲ’

‘ဆေးမိထားတာကလဲ့လို့ အားလုံး အကောင်းပကတိပါပဲ၊ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိပါတယ်’

‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူ့ ကိုယ်ထဲ မပစ်တနလဲ၊ မင်းအလိုမရှိတော့ရင် သတ်မစ်လိုက်တော့ပေါ့’

ကွန်လုံဝမ်းက အေးစက်စက် ရယ်၏။

‘ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုကြီးဟာ လူ့လောကထဲ မရှိနိုင်တော့ဘူးလို့ တွက်ချက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဟုတ်သော်ရှိ မစွတ်သော်ရှိ အစ်ကိုကြီး ပေါ်လာရင် အစ်ကိုကြီးကို နိုင်နိုင်တဲ့ ဖြစ်တစ်ချပ်တော့ ကိုင်ထားမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ တော့ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲမှာ အတွေးရှိခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က အစ်ကိုကြီးဇနီးကို ဘယ်သတ်တော့မလဲ’

‘ခွေးသား’

အဘိုးအိုထံမှ ကြမ်းတမ်းသော ဆဲဆိုသံ ထွက် ပေါ်လာတော့သည်။

ကွန်လုံဝမ်းမှာ သူ့ အား ဝန်းနှင့် ပေါက်ဆဲးကဲ့သို့ ထင်မှတ်နေဟန်ရှိသည်။

မျက်နှာတု ရှိနေသဖြင့် သူ၏ပင်ကို အရိပ်အကဲကို မည်သို့မျှ ဖမ်း၍မရနိုင်ပေ။

အဘိုးအိုက....

‘မင်းက သူ့ သေရွေးရှင်းရေးနဲ့ ငါ့ကို အကျပ်ကိုင်မလို့ လာတာလား’

‘ကျွန်တော်လာတာ ဒီသဘောပါပဲ’

လူယုတ်မှာ ကွန်လုံဝမ်းက အရှက်မဲ့စွာ ပြောင်ဝန်ခံလေ၏။

အဘိုးအိုက....

‘သူ့ဟာ မင်း နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကြောင့် လူနဲ့သူနဲ့ဘောင် မတူတော့ဘူး။ အသက်ရှင်နေလို့ ဘာတန်ဖိုးရှိတော့မှာလဲ။ ငါ့အဖို့ကတော့ ဘာမှမထူးတော့ဘူး။ သူ့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် အရင်သဘိုးပြီး မင်းကိုပါ လက်စားချေ ပြန်သတ်မယ်’

ကွန်လုံဝမ်းက အေးစက်စက်ရယ်၏။

‘အစ်မကြီးဟာ အစ်ကိုကြီး အပေါ်မှာ အင်မတန် ချစ်ခင်ပြီး သံယောဇဉ်ရှိရှာတာပါ။ ကျွန်တော် ဆီပါလာတာကတော့ အဆိပ်ကြောင့်ပါ။ အစ်ကိုကြီးအပေါ် တကယ်ချစ်ရှာတဲ့အခါမကြီးကို အစ်ကိုကြီး တကယ်သတ်ရက်သလား’

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ပေ။

ရွှေစားကို ဆွဲပြီး ခုန်ထုတ်သွား၏။

‘ခွေးကြီး၊ တိရစ္ဆာန်ကောင်ကြီး၊ မိတ်ဆွေမှန်းမသိ၊ ညီအစ်ကိုမှန်းမသိ၊ ဆရာသမားမှန်းမသိတဲ့ ခင်ဗျားလို့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ကောင်ကြီးကို ကျုပ်ပသတ်ရရင်မနေဘူး။ ခင်ဗျားကို သတ်ရင် ကျုပ် အသေခံမယ်’

ကုန်လုံဝမ်းကလည်း ဆန္ဒကွမ်းချီးအား သူငယ်နှစ်စားလေးပမာ
ငေါက်ငန်းလိုက်၏။

‘ဟေ့ ကောင်လေးပယ်စမ်း၊ မင်းဟာ ငါ့ခမ္မားရင် ငါ့သား
လျှောက်ပဲရွှိသေးတယ်၊ မင်းကော ငါ့ညှဉ်ဖို့ မတန်သေးဘူး၊
နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်လေးကိုကြိုးစားဦး’

ဆန္ဒကွမ်းချီးသည် မိန်းကလေးကို မြှောက်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့တိုးသွား
၏။

‘ဆန်လား မထန်လား စမ်းကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

‘ကောင်လေး...ရပ်လိုက်စမ်း၊ မင်းတစ်လှမ်းတိုးလာတာနဲ့
မင်းဆရာကတော်ကို ငါ့ဆက်ဖစ်လိုက်မယ်’

ဆန်ကွမ်းချီး၏ ခြေလှမ်းများမှာ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားတော့၏။

သူ၏ အဘဆရာကြီးကို လှည့်ကြည့်သည်။

မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသော ဆရာကြီးကို တော့ရသောအခါ
သူ့ ရှေ့ခါးကို ပြန်သိမ်းပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်လာရလေတော့၏။

ရိုက်ချုပ်ကြီးယုင်ကြိုလုံသည် ကုန်လုံဝမ်းနှင့်တစ်သက်မကျေ
သော ရန်ငြိုးရှိနေသော်လည်း သူ ထွက်ချိန် မထန်သေးသဖြင့်
နောက်ဖိုင်း၌ လျှိုချုပ်နေ၏။

ကုန်လုံဝမ်းကလည်း ယူးကြိုလုံကို လုံးဝသတိမပြုမိပေ။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ဆန်ကွမ်းချီးနောက်ဆုတ်သွားသည်ကိုကြည့်
ပြီး အေးစက်စက် ရယ်လေ၏။

ထို့နောက် ပလ္လေ့ရှင် အဘိုးကြီးအား စကားဆက်မပြော
တော့သည်။

‘ကျွန်တော်နဲ့အစ်ကိုကြီးဟာ အနှစ်နှစ်ဆယ်သောက်ကွဲကွာ
ခဲ့ကြရတယ်၊ ဒီအနှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို
ရဲ့ ပညာတွေ အဆင့်မြင့်တက် တယ်လို့ ကိုးတက်နေတယ်ဆိုတာကို
အင်မတန်မုန်းဆရာခင်ပါတယ်’

‘ခွေးကောင်၊ မင်းကိုယ်မင်း သိပ် ဘဝင်မြင့်နေသလား၊
ငါ့ကိုယ်ငါ့ပိုင်ဆိုင်သောရွှေ ဝိုင်မာစန်းအောင်က မထွက်ဘဲနေ
ခဲ့တယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ့ ပိုင်ဆိုင်သောရွှေမှ တုနားကျောင်းပျက်ထက်
ထွက်ပြီး မင်းကိုရွာခဲ့တယ်၊ မင်းကော မျက်နှာတူ စူပီထားလို့
ငါ့မိသားကိုခိုးသွားတဲ့ သစ္စာမဲ့လူယုတ်မာဟာ မင်းမဟုတ်နိုင်
ဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒုတေ့ အတိအကျသိရပြီ၊
မင်းအဖို့ ငါ့ကိုနိုင်ဖို့ အိပ်မက်ထဲမှာပဲစိတ်ကူး၊ ဒီတစ်သက်ငါ့ကို
နိုင်ဖို့တော့ လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့’

‘ဟား...ဟား...ဟား...သိင်းပညာ အရာမှာတော့ အစ်ကို
ကြီးဟာ ကျွန်တော်ထက်သာပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ယုတ်မာ’

၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ထမ်းအောင်

တောင်ကျွန်တို့နေရာမှာတော့ အစ်ကိုကြီးဟာကျွန်တော် ထက်
အမြဲတမ်း တစ်ကွက်နောက်ကျနေတာပဲ၊ အဲဒါကို အစ်ကိုကြီး
ဝန်ခံထယ်မဟုတ်လား။

ပလ္လေသံရှင်အဘိုးအိုမှာ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်တော့
ဘဲ ဆူအသံကဲ့သို့ ငြိမ်သတ်သွားရလေတော့၏။

အခန်း (၁၅၅)

သိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပုလ္လေသံ

ကျောက်ကျွန်ယုတ်မာသလောက် အရှက်နည်းသော ကုန်းမိုး
ဝမ်အား ဆန်ကုမ်းချီသည့် အလွန်စရာ ရွံရှာမုန်းတီးမိလေ၏။
အဘ ဆရာကြီး၏ ကိစ္စဖြစ်၍ သူ့နောက်ဆုတ် ပေးခဲ့သော်
လည်း နောက်ဆုံး၌ သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် တစ်ဖန်ရှေ့သို့တိုး
ဝင်လာပြန်သည်။

အမြဲတမ်း ကိုယ်ကျိုး ကြည့်တဲ့လူ၊ ကတိသစ္စာ မရှိတဲ့လူ၊
နတ်စက် ယုတ်မာကောက်ကျွန်တဲ့လူက အဲဒီ မတောင်းမူတော့
အတုကံ ဂုဏ်ယူပြီး ပြောဆိုနေရသေးသလား။

ဆန်ကုမ်းချီမှာ လူငယ်တစ်ယောက်မျှ ဖြစ်သော်လည်း ကွန်
ဆွံ့ဝမ်အား မာရေကျောရေဖြင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။

၃၂ အညွှန်သို့သွားလျှင်အောင်

အ ကုန်လုံဝမ်းကမ္မ ဆန်ကွမ်းချို အားလုံးဝဂရုစိုက်ပေး လှူ
ဝန်ထွန်းပေး

ပရောဇာ ကောဇင်လေး၊ မင်းကျယ်ခင်းကာမှတ်နေသလို၊ မင်းလှ
ဘဲ ဆွံ့အံ့ပါကံကောဇင်လေးကပ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေရတာ
ဟိလောက်ဂုဏ်နိမ့်အပ်တော်နေသလို၊ မင်းနီငါနဲ့ ဂုဏ်
လှိုလား၊ တန်လှိုလား၊

ချိုမှာ ဝေါသမီးဟုန်းဟုန်း ကောက်သွား၏။

သုသတ္တ သိုင်းသောကဌ အထွေအကြံများစွာ ရှင်
မာယာဆင်ကို ဉာဏ်ချွန်းဖြင့် အုပ်နှိပ်လိုက်သည်။

ရာဇာဓိပတိသည် ကုန်လုံဝမ်း၏ လက်ထံတွင် ရှိနေသည်
ဟုတ်ပါလော့။

အဘဆရာကြီးသည် ဗုဒ္ဓါးဖြစ်သူအဘွား အလွန်တရာကြောက်
မူ စေားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော့။

ဆန်ကွမ်းချိုက ရိုင်းရိုင်းဖိုင်းဖိုင်းပင် ဖြေသည်။

ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် သိုင်းကွက်ဝါးဆယ် မြိုင်မယ်၊ ဝါးဆယ်
အတွင်းမှာ ကျုပ်ရုံးရင် ကျုပ်အသေခံမယ်၊ ဝါးဆယ်နဲ့မှမနိုင်
ရင် ခင်ဗျားကို အရှေ့ဆုတ်ပစ်မယ်။

ကုန်လုံဝမ်းက အေးတော်ကော်ရယ်ပြီး....

တိတ်ခမ်း၊ မင်းနဲ့စကားပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းထက်
အရေးပါအရာရောက်တို့လှူနဲ့ အရေးကြီးတဲ့စကားကို ပြောနေ
တာက

ယှင်ကြိုလုံမသိမသာအချက်ပြသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ နေ့စက်
ဆုတ်ရပြန်၏။

ကုန်လုံဝမ်းက ပလ္လောသံရှင်အဘိုးအိုကို လှမ်းပြောသည်။

အစ်ကိုကြီး၊ အခုညီလေးရှင်အခြေအနေ သိပ်မကောင်းပါ
ဘူး၊ ခါပေမယ့် ရှိရှိသမျှ သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေ စုပေါင်းပြီး လာ
တိုက်လဲ ညီလေးတော့ မကြောက်သေးပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီး
ဝင်ပါမယ်ဆိုရင်တော့ တင်ဖျိုးဖြစ်သွားမယ်။

သူသည် စကားကို ခေတ္တနားပြီးမှဆက်ပြောသည်။

အခုအချိန်မှာ အစ်ကိုကြီးအနေနဲ့ ရွှေ့ချယ်စရာ နည်းလမ်း
နဲ့ခန့်ရိတ်ယ်။

ပလ္လောသံရှင်အဘိုးအိုသည် ဝေါယာဉ်ကို တစ်ခုခုမှ လှမ်း
ကြည့်ပြီး နာကြည်းစွာ ပြောလေ၏။

မင်းပြောချင်တာတွေ ပြောစမ်း။

ညီလေးက အစ်ကိုကြီးရဲ့ဇနီး အစ်မကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်၊
အစ်ကိုကြီးနဲ့ညီလေး အရှုံးအနိုင် ယှဉ်ပြိုင်ကြမယ်၊ ညီလေးသေ
င်လဲ ကိစ္စအားလုံးပြတ်တာပေါ့။

နောက်နည်းသမ်းတစ်ခုက ကာလဲ
'နောက်နည်းလမ်းက ငြိမ်းချမ်းရေး လမ်းစဉ်လေး အစ်ကိုကြီး လက်ထဲကို အစ်မကြီးကို ပြန်ထည့်ပေးလိုက်မယ်'

'မင်း တကယ်ပြောနေတာလား'
အဘိုးအို၏ သမုဒယသံသယောင်ပြင်က ကုန်လုံဝမ်း၏ ယုတ်မာကောက်ကုန်သော စိတ်ဓာတ်ကို တစ်အားတက်စေသည်။

အဘိုးအိုသည် လူ့ပျော့ကွက်ကို ထုတ်ဖော် ပြောသင့်ပေ။
ကုန်လုံဝမ်းက အေးစက်စက်ပြုံးလိုက်၏။

'ညီလေးက အစ်မကြီးကို ပြန်ပေးလိုက်မှတော့ အစ်ကိုကြီး ကလဲ ညီလေးကို တစ်ခုခုပြန်ပေးရဦးမှာပေါ့'

'ပြော'
ကုန်လုံဝမ်းသည် ဖက်ဝန်းကျင်ကို အေးစိမ့်သော မျက်လှဲများဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

'အစ်ကိုကြီး ဆတ်ထားတဲ့ အိင်းပညာတွေကို အစ်ကိုကြီးဘာသာ ဖျက်ဆီးဝစ်ရမယ်၊ သိုင်းလောကထဲက နုတ်ထွက်သွားရမယ်၊ သိုင်းလောကနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်တဲ့ နေရာမှာ အစ်ကိုကြီးဘာသာ အေးအေးအေးအေး ဇာတ်မြှုပ်နေရမယ်'

အဘိုးအိုက အေးစက်စွာ ပေးလေ၏။
'မင်း တောင်းဆိုချက်က ခါပဲလား'

'ဘယ် ဓါတင် ဟုတ်မလဲ၊ ဒီကောင်လေးရဲ့ သိုင်းပညာကို အစ်ကိုကြီး သင်ပေးထားတာလား'

ဆန်ကွမ်းချိုက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဝင်ပြော၏။

'ဟုတ်တော့ တာပြန်သလို၊ ခင်တုန်းဆို လူယုတ်မာကို အဘိုးအိုကြီးက ညီအစ်ကိုစာရင်က ပယ်ဖျတ်ခဲ့တာကြာပြီ'

ကုန်လုံဝမ်းက ဆန်ကွမ်းချိုကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ...

'နောက် အောင်းဆိုချက် တစ်ခုက အဲဒီ ကောင်လေးဟာ ညီလေးရဲ့ အတိတ်အမ ခြားလုံးကို သောက်ရမယ်၊ ညီလေးဆီမှာ အစစ်အဖြစ် ထစ်ထက်လုံး အမှုထမ်းရမယ်၊ ဓါတင်တော့ အစ်မကြီးရဲ့စညာအတွက် သိုင်းယေက်ကမှာ မပျောက်ပျက်အောင် စီမံပေးထားတဲ့ သဘောပါပဲ၊ ဒီကောင်ကို ဒီညာ အထူးအချင်းအောင် ညီလေးက အမိန့်ပေး စီမံပေးပါမယ်'

ရဲလိဖိန်၊ ယွင်ကြိုလုံနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ထုန်ခါသွားကြ၏။
သူတို့စိတ်ထဲ၌ တီးတိုးရေရွတ်မိကြသည်။

'တကယ် ရက်စက်တဲ့ အပေးအယူပါလား၊ သူပေးတာက ဆုံးရှုံးနည်း၊ လူယုတ်မာ များနေတာပဲ'

ပလ္လောသံရှင် အဘိုးအိုမူ စကားပြန်ပေးတဲ့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေစေ၏။

ရဲယိဖိနဲ၊ ယွင်ကြိုလုံနှင့် ဆန်ကွမ်းချီတို့သည် ပလ္လေသံရှင်ဆရာကြီးက မည်သို့ အဆုံးအဖြတ် ပေးမည်ကို ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်နေမိကြလေ၏။

ဝဲယာဠိ ဟပ်ဖြန့်ဖေခင့်နေကြသော ကွန်လုံဝမ်၏ တစ်ယာမျှားမူမူ အိမ်စောင့် ခွေးများလို ငြိမ်သက်စွာ စောင့်နေ၏။

ကွန်လုံဝမ် အမိန့်ပေးသည်နှင့် တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်မည် မှာ သေချာနေပေသည်။

တဖြည်းဖြည်း အချိန်ကုန်မွန်းမသိ ကုန်ဆာ၏။

ကွန်လုံဝမ်ကလည်း အဘိုးအို၏ အဖြေကိုစောင့်၊ အဘိုးအိုကလည်း အဖြေမပေး။

ကြွေးထဲမှ ဆန်ကွမ်းချီ စိတ်မရွည်တော့ပေ။

‘ဒီလိုပဲ ငြိမ်နေကြရင် တယ်မှာ အဖြေထွက်တော့မထဲ’

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ၏ အဘဆရာကြီး တစ်ယောက်တည်း ကြားနိုင်လောက်သည့် အသံဖြင့် အတွင်းအား ထုတ်ကာ ပြောသည်။

ထိုနည်းကို အဆင့်မြင့် သိင်းသမားများသာ အသုံးပြုတတ်ကြသည်။

လျှို့ဝှက် အသံကူးနည်းဟုလည်း ခေါ်ဆိုကြ၏။

‘အဘဆရာကြီး...ကျွန်တော် ကွန်လုံဝမ်ကို တိုက်ပါရစေ၊ ကျွန်တော် ကွန်လုံဝမ်ကို တိုက်ခန့်စဉ် အတွင်းမှာ အဘဆရာကြီးက ဆရာကလေးကိုကယ်ထုတ်လိုက်၏။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာကြီး ရဲယိဖိနဲနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြိုလုံတို့ကို ကယ်ထုတ်ခိုင်းတိုက်ပါ။’

ပလ္လေသံရှင် အဘိုးအိုက မည်သည့်စကားမျှ မပြောဘဲ ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းပြုနေ၏။

ကွန်လုံဝမ်သည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ လျှို့ဝှက် အသံကူးနည်းဖြင့် သိရှိသည့် စကားသံကို မကြားသိသော်လည်း အခြေအနေအထားသိပမ်း အကဲခတ်မိလေ၏။

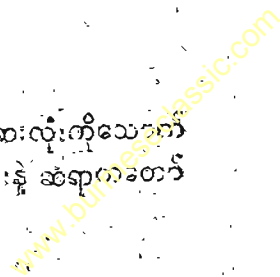
‘ဟား...ဟား...ဟား၊ ခေါ်အစ်ကိုကြီးအကြောင်း မင်းက သိသိလောက်သိလို့လဲ၊ မင်းသာ ငါ့အစ်ကိုကြီးအပေါ် စေတနာထားဘယ်ဆိုရင် ငါပေးမယ့် အတိတ်မေ့ ဆေးလုံးကိုသာ မျှိုတတ်ဖမ်းပါ။ မင်းရဲ့ ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာကလေး လူတစ်ချောက်ရသွားလိမ့်မယ်’

ဆန်ကွမ်းချီသည် ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။

ရွှေခားကိုတော့ အသင့် တိုင်ထားသည်။

‘ကွန်လုံဝမ်ကို သုမယုံချေ။’

‘တကယ်လို့ ကျုပ်က ခင်ဗျားပေးမယ့် ဆေးလုံးကိုသော်လည်းကောင်း ခင်ဗျားက ကျွန်တော် အဘဆရာကြီးနဲ့ ဆရာကလေးတို့ကို တကယ် လွှတ်ပေးမှာလား။’

'စာတယ်ပေါ့၊ ဒီလောက် ငယ်ရေးကြီးနေတဲ့ အချိန်မှာ ငါက မင်းကို ညာရမ္မာလား၊ ရော့....'

ကွန်လုံဝမ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဆေးလုံး မည်းမည်း တစ်လုံးကို ပစ်ပေးသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ဆေးလုံးကို မမ်းယူလိုက်၏။

'ကျုပ်က ဒီဆေးလုံးကို သောက်လိုက်ပြီ ဆိုပါတော့၊ ကျုပ်က အာဆာကြီးက သူ့ပညာကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး ဆိုပါတော့'

ကွန်လုံဝမ်က အလွန်တရာ ချိုသာသော လေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

'တခြားကိစ္စတွေကို ငါဘာသာငါ ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ မင်းသာ မင်းကိစ္စကို ပြတ်အောင်လုပ်ပါ၊ ကိုယ့်ဆရာ ဆရာကတော်အတွက် အဆိပ်ဆေး သောက်လိုက် တယ် ဆိုတာ ယတင်းသာ သိုင်းလောကထဲ ပျံ့နှံ့ သွားရင် မင်းဟာ အခုထက် ပိုပြီး နာမည်ကျော်သွားမှာ သေချာတယ်၊ ဆူရဲအကောင်းဆုံး ဘွဲ့ဟာလဲ မင်းအတွက် သက်သက်ဖြစ်သွားမယ်၊ လူ့လောက သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကောင်း တစ်လုံး ကျန်ရစ်ဖို့ဆိုတာ လေ့မရှိဘူး'

ဆန်ကွမ်းချိုက ကွန်လုံဝမ်အား ရွံရှာမုန်းတီးစွာ ပြောခဲ့၏။

'တိတ်စမ်းပါ၊ ကျုပ်က သာသနာကျွမ်း သောက်မယ်ကိစ္စသာ နေဆင်ဖျားပြောလို့ သောက်ရတယ်ဖြစ်နေဦးမယ်'

'ကောင်...ပြီ...ကောင်...ပြီ၊ ငါမပြောတော့ဘူး၊ မင်းစိတ်နဲ့ မင်းကိုယ် အမြန်သောက်ချလိုက်လေ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဆေးလုံးကို ပါးစပ်ထဲဆည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သူ စိတ်ထဲ၌....

'ငါ အယ်သောက်လို့ ဖြစ်လိမ့်မလဲ၊ ကွန်လုံဝမ်ဆိုတဲ့လူက အင်မတန်ကတိဆန္ဒာမတည်ကြည်တဲ့လူပဲ၊ ငါ့ဆေးလုံးသောက်ရင် ငါ့မှားမှာပေါ့'

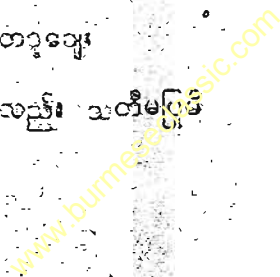
ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဆေးလုံးကို ဝင်ညှိလက်ကို ပြန်ချလိုက်၏။

'ခင်ဗျားလို့သစ္စာ မရှိတဲ့လူနဲ့ စကားကို ကျုပ်ကတယ်လိုယံ မှောင်၊ ကျုပ်ရဲ့ဆရာနဲ့ဆရာကတော်ကို အခုချက်ချင်၊ လွတ်လိုက်၊ ကျုပ်ချွန်ချွန်သောက်မယ်'

ထိုအချိန်တွင် ဆူတိုအနီး၌ ရဲယိဗိန် မရှိတော့ချေ။

ရဲယိဗိန်ပျောက်သွားသည်ကို မည်သူမျှမသိ၊ သတိမပြုမီ ကြပေ။

ကွန်လုံဝမ်က အေးစက်စက်ရယ်ပြီး....

ဟေ့ ကောင်၊ မင်းနဲ့စကားနဲ့လူ ပြောနေဖို့ဒီ ကိုရောက်လာ
တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသောက်ချင်သောက် မခဏာဘဲ ချင်ချင်နေ

ထိုသို့အချို့အချစ်ကားပြောနေစဉ် အနက်အရင်းဝတ်စုံ ဗတ်
ဆင်ထားယူကပ်ပြီးသည် အလံဝါဘစ်ချောင်းကိုဆိုင်လျက် မြင်း
ကို ဝှန်းဖိုင်းစီးလာလေ၏။

ကွန်လုံဝမ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဟေ့ ... ငါ့ဘက်အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေဘာလဲ

မြင်းပေါ်မှလူသည် ခဏ်ရာရလာဟန်တူ၏။

မြင်းပေါ်၌ မိမိထိုးနေသည်။

သို့သော် သူ့မြင်းကြီးသည် ကွန်လုံဝမ်၏ အနီးသို့ရောက်လာ
သည်တိုင် အရှိန်မလျော့သေးပေ။

ကွန်လုံဝမ်သည် အခြေအခံမာန်မှန်း မှတ်တရက်သိလာ
သဖြင့် ခုန်ရှောင်လိုက်ပြီး မြင်းကြီးအား လက်ဝါးဖြင့် ရှိုက်ချ
လိုက်၏။

ကျယ်လောင်သော မြင်းတိသံကြီးထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်
မြင်းပေါ်မှအလံကိုင်သူသည် ကွန်လုံဝမ်ရှိရာသို့ ထိုးကျသွား၏။

‘သေချင်မလား’

ကွန်လုံဝမ်က ကြိမ်းမောင်းရင်း လက်ဝါးဖြင့် လှမ်းရှိုက်
သောအခါ အလံကိုင်သူသည် ကွန်လုံဝမ်၏ ဂိုဏ်းသားများ
အကြားသို့ ကျရောက်သွားလေသည်။

ကွန်လုံဝမ်၏ဂိုဏ်းသားများသည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွား
သောလှည်း

ထိုစဉ် ယှင်ကြိုလုံက တီးတိုးပြောစေ၏။

‘ညီးလ... ဝါဟာ အခွင့်ကောင်းပဲ၊ ဆရာကတော်ကို ညီ
ရေးသွားကယ်လိုက်၊ ကျုပ်က ကွန်လုံဝမ်ကို တိုက်ခိုက်မယ်’

ယှင်ကြိုလုံသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ကွန်လုံဝမ်ထံသို့ လွှား
နေခန့်ထွက်သွား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုအား ဆရာကတော်ထံသို့ လွှားခန့် ခုန်ထွက်သွား
၏။

လိုအချိန်၌ အလံကိုင် မြင်းစီးလာသည့် ဝတ်စုံနက်သည်
ကွန်လုံဝမ်၏ တပ်သားများကို ဝရမ်းသုန်းကား ဖြစ်အောင်
တိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေလေပြီ။

ကွန်လုံဝမ်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား တားဆီးလိုသော်လည်း
သူ့ထံသို့ လူတစ်ဦးခုန်ဝင်လာနေသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုအား မတား
နိုင်ဘဲရှိသည်။

ခုန်ဝင်လာသူအား အတုင်းအား အပြည့် ထည့်ဖွင့်သား
သော လက်ဝါးဖြင့် ခုခံလိုက်၏။

‘ဝုန်း...’

၄၂ ။ တက္ကသိုလ်နေ့ပင်းအောင်

လက်ဖဝါးနှစ်ခု ရိုက်ခတ်ဖိပြီးနောက် နှစ်ဦးစလုံး ရင်ထဲ တုန်ခါသွားသည်။

ယွန်းကြို့လုံမှာ လေထဲ၌ ကျွမ်းပစ်ဆွတ်သွား၏။

ကွန်လုံဝမ် ကိုယ်တိုင်လည်း နောက်သို့ ခြေဆုံးလေးလှမ်း ဆုတ်ရသည်။

ကွန်လုံဝမ်၏ထစ်သက်တာ၌ သူနှင့်ပိုင်ဘက်ကုန်၍ ဇာလ်မှတ် ရမည့် ဆိုင်းသမားများကို အထောက်အပံ့ ပြုစေပေရန် စိတ်ခဲ ခဲ့သည်။

အိုယန်ထံ တက်မုဆရာတော် အစရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များပင် သူ့ပြိုင်ဘက် မဟုတ်ခဲ့ချေ။

ယခု သူ့အား လျှပ်တစ်ပြက်ခင်ထိုက်သူ၏ အတင်းအား ကြီးမားမှုကို ကွန်လုံဝမ်ထိပ်တိုက်ဆွေလိုက်ရသောအခါ ထိတ် လန့်သွားသည်။

ခင်များ ဘယ်သူလဲ

ကွန်လုံဝမ်က လှမ်းမေး၏။

ယွန်းကြို့လုံက သခင်ရော်ပြုံးပြုံးသည်။

ပြန်မဖြေချေ။

လေထဲမှ ချေ့ပြင်သို့ပြန်ကျပြီးသည့်နှင့် တစ်ဟုန်ထိုး တိုက် ခိုက်ပြန်သည်။

အံ့ဆင်မြင် သိုင်းသမား နှစ်ဦး၏ တိုက်ပွဲ ဖြစ်၍ သူ့ဆီ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်များသည် တူးဟူးမြည်နေ၏။

သိုင်းသောကသမိုင်း၌ စံတင်လောက်သည့် တိုက်ပွဲဘစ်ပွဲပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှု ဝေါယာဉ်ထမ်း လေးဦးအား သူ့စားဖြင့် အသေ သတ်ပစ်သည်။

ထိုလူများမှာ သိုင်းပညာ ကောင်းသူများ ဖြစ်သော်လည်း ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယှဉ်လိုက်သော အခါတွင်မူ ပညာအရာ၌ ဆင် နှင့်ဆိတ်လို ကွာခြားသွား၏။

အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်ထားသော ကွန်လုံဝမ်၏ ဂိုဏ်းသား များမှာ အထူး လက်ရွေးစင် တပ်သားများ ဖြစ်သော်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်နေသဖြင့် ဝေါယာဉ်ကို ကာကွယ်ရန် မတီမရကြချေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဆရာကတော်၌ ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို တရွမ်းရွမ်းဖြင့် ဖြတ်ဘောက်ပစ်ပြီး ဆရာကတော် အား ကယ်တင်ရန်ကြိုးစားသည်။

ထိုအချိန်၌ အင်္ကျီနက်တပ်သား လေးယောက်တို့သည် ဆန် ကွမ်းချိုအား လေးဘက်လေးတန် ဝိုင်းရံလာသည်။

လူတစ်ယောက်၏လှိုက် လမ်းလှည့်ပေးလိုက်ရာ သူတို့ခွင်း သိုး စိုက်မိသွားပြီး ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ရွှေခင်းစာမိသွား၏။

၄၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျန်တစ်ယောက်က ဆန်ကွမ်းချီအား အသေအလဲတိုက်ခိုက်
သော်လည်း ရေရှည်တိုက်ခိုက်နိုင်ပေ။

သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်အတွင်း အားခန့်အော်ကာ လဲကျသွား
လေ၏။

ရန်သူ တပ်သားများကြား၌ ခုန်ပျံ့ကျော်လွှား တိုက်ခိုက်
နေသည့် အလံကို ဝက်စုံနက်သည် သူ၏ ခေါင်းစွပ်ကြိုးကို
ဖြုတ်ချပစ်လိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချီ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အံ့အားသင့်သွား
ရသည်။

ထိုသူက....

လူကလေး၊ မင်းပညာက ဒီအထိုးတောင် တိုးတက်နေ
ပြီဇား။

‘ဆရာ’

သူ့ဆရာ ရဲယိဖိန် ပျောက်သွားသည်ကို ဆန်ကွမ်းချီ မသိ
လိုက်ပေ။

ယခုကဲ့သို့ အကျဉ်းအကျပ်အတွင်း မမျှော်လင့်ပဲအကူအညီ
ရလိုက်သဖြင့် ဆရာဖြစ်သူအား လွန်စွာ ရိုသေလေးစားသွား၏။

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလည်း ဖြစ်သွားသည်။

ရဲယိဖိန်က ကမန်းကတန်း ဆတ်ပြော၏။

‘လူကလေး၊ အခုအချိန်တာ အန္တရာယ်အများဆုံးပဲ၊ ဆရာ
တော်ကို လုံးဝမတိုက်ခိုက်စေနဲ့’

‘ဆရာ၊ အဘဆရာကြီးဟာ ဆရာရဲ့ဆရာဖြစ်သွားခဲ့ပြီလား။’

‘ဖြစ်သွားပြီ၊ လူကလေးကို ဂိုဏ်းချုပ် ယွင်ကြိလို ပြောမပြ
သူးလား၊ လူကလေးရဲ့အဘဆရာကြီးဟာ ငါ့ဆရာ ဖြစ်နေလို့
ငါလဲ ဒီလောက်ကူညီရတာပေါ့’

ထိုစဉ် ကွန်လုံဝမ်ဂိုဏ်းသားများ၏လှံတစ်ချောင်း၊ တိုးဝင်
လာရာ ဆန်ကွမ်းချီက ရွှေဓားဖြင့် ဝှေ့ယမ်းဖြတ်တောက်ပစ်
လိုက်၏။

လုံများပြတ်ကုန်ရာ ဆိုဂိုဏ်းသား သုံးယောက်မှာ အကြီး
အကျယ် ချောက်ချားသွားကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ယွင်ကြိလိုအား ကူညီရန် လိုအပ်လို့
လိုအပ်ငြား လှမ်းကြည့်၏။

အကြိမ်အနယ် တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် ရဲယိဖိန်အား ဝိုင်းတိုက်
နေသည့် ကွန်လုံဝမ်၏ လက်ရွေးစင် တပ်သားများကိုသာ ဝင်
တိုက်တော့သည်။

ကွန်လုံဝမ်သည် အလွန်ညက်များသဖြင့်ဖြစ်၏။

ပထမပိုင်း၌ ခေါ်ဆောင်လာသည့် လက်ရွေးစင် တပ်သား
များမှာ များပြားလှသည် မတုတ်ပါ။

သို့သော် ဆသည် နောက်ထပ် လိုက်လာမည့် စစ်ကူများကို အစဉ်သင့် စီစဉ်ထားခဲ့၏။

တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်နေစဉ်ကာလ၌ ကုန်လုံဝမ်း၏ စစ်ကူများ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ရဲယီဖိန်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့မှာ ထစ်ချက်ကလေးမျှ မရပ်နားဝံ့ဘဲ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်ကြရတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ဆရာဖြစ်သူ ရဲယီဖိန်အား လှမ်းပြော၏။

ဆရာ... အဲဒီပုံစံအထိုင်း ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေ တက်လာရင်အော့ ကျွန်တော်ထို့ လက်အံ့သေပြီး အရှုံးပေးရမှာ သေချာကယ်

ဒီလောက်တောင်ပဲ စွမ်းနေသလား။

သူက သူ့အဖွဲ့တွေကို ဘုရင့်တင်ဖွဲ့ပုံစံမျိုး ဖွဲ့စည်းထားတာ။ သိုင်းဂိုဏ်းတွေနဲ့ လုံးဝမတူဘူး ဆရာ။

တယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဒနက်မှ ကြည့်ရှင်းရမှပဲ။

ထိုစဉ် တိုးညှင်းသော ပလ္လေသံကလေးကို စတင်ကြားလိုက်ကြရတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက အားရဝမ်းသာ ပြောလေ၏။

ဆရာ... အာဆရာကြီး ပလ္လေမှုတ်ပြီ၊ ဒီပလ္လေသံက သိုင်းလောက်တစ်ခုလုံးကို ကိုင်လှုပ်နိုင်တဲ့ ပလ္လေသံပါ။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီပလ္လေသံကို အမြဲမသုံးတာလဲ။

ဒါတွေက ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး၊ အာဆရာကြီးဟာ သိုင်းသွားဆက် ပလ္လေသံမှုတ်တဲ့ အနုပညာရဲ့ စွမ်းအားသဘောကို သိသူဈေးသလား မသိဘူး၊ ဆူပလ္လေသံနဲ့ လူတွေကို ခိုအပ်သလို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိနေတယ်။

ရဲယီဖိန်က တစ်ဟုန်ထိုး တက်လာနေသည့် ကုန်လုံဝမ်း၏ ထက်ရှေးစင် ဂိုဏ်းသားများကို ကြည့်ကာ...

ပလ္လေသံနဲ့ ထိန်းချုပ်နိုင်ရင်တော့ ကောင်းပါနဲ့၊ မထိန်းချုပ်နိုင်ရင်တော့ ငါတို့ ဒုက္ခဖြစ်ပြီ။

မလ္လေသံသည် တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင်လာ၏။

ပလ္လေသံ ကျယ်လောင်လာသည်နှင့်အမျှ ကုန်လုံဝမ်း၏ ထက်ရှေးစင် ဂိုဏ်းသားများသည် ဘပြည်းဖြည်း နှေးနှေးလာသည်။

ထိုအခါ ကုန်လုံဝမ်းထံမှ လေချွန်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လေချွန်သံနှင့် ပလ္လေသံတို့ ရောနှော ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကုန်လုံဝမ်း ဂိုဏ်းသားများမှာ ချိတ်ချိတ် ဖြစ်လာသည်။

ပလ္လေသံနောက် လိုက်ရမည်လော၊ သို့မဟုတ် လေချွန်သံနောက် လိုက်ရမည်လော ခေခွဲအရ ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် ပလ္လေသံက လေချွန်သံကို တဖြည်းဖြည်း လှမ်းမိုးလာသဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသော ကုန်လုံဝမ်းဂိုဏ်းသားများမှာလည်း ဝပ်ဆိုင်းသွားတော့သည်။

အချို့ဂိုဏ်းသားများမှာ ရပ်နေရာမှ တိုင်ကျသွား၏။
နောက်ဆုံး ကုန်လုံဝမ်းမှတစ်ပါး အားလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားကြသည်။

တိုက်ပွဲမြေပြင်တွင် ကုန်လုံဝမ်းနှင့် ယွင်ကြိုလုံတို့ နှစ်ယောက်သာ သေရေးရှင်ရေးတမျှ ယှဉ်ပြိုင်နေကြ၏။

တိုက်ပွဲမှာ အကြိတ်အနယ်ဖြစ်နေသည်။

တစ်ဦးဦးရှုံးမည်ဆိုလျှင်လည်း သိုင်းကွက်ပေါင်း လေးငါးခြောက်ရာမျှ တိုက်ပြီးမှ အချိုးအနိုင်ပေါ်နိုင်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ကုန်လုံဝမ်းဟာ သိုင်းလောကစည်းကမ်းအတိုင်း ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ လူမဟုတ်ဘူး။ အပြစ်ပေးရင်လဲ သိုင်းလောကစည်းကမ်းအတိုင်း အပြစ်ပေးတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ သူ့ ရက်စက်မှုမှာ ခာယ်သွန်မှ မတူဘူး။ သူ့ကို သိုင်းလောက စည်းကမ်းနဲ့ မညီဘူးဆိုပြီး ဝိုင်းမတိုက်ရင် သူက အခွင့်အရေးချပြီး သစ္စာဘက်တော်ဘွား သိုင်းလောကသားတွေ နစ်နာမှာပဲ။ ဝိုင်းတိုက်ကြ၊ ကုန်လုံဝမ်းကို ဆုတ်သင်ကြ။

သူသည် စကားဆိုးသည်နှင့် ကုန်လုံဝမ်း၏ နောက်ကျောက်စခန်းနှင့် ဝင်ထိုးသည်။

ရွှေစား၏ ရှုံးခန့် လေတိုးသံကြောင့် ကုန်လုံဝမ်း ခုန်စီရွာင်သွား၏။

ယွင်ကြိုလုံနှင့် တိုက်ခိုက်နေသည့် ကုန်လုံဝမ်းမှာ အတော်တလေး စိတ်ထွေပြားနေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ယွင်ကြိုလုံနှင့်တိုက်ကွက်ဝမ်းရာကျော်မျှ တိုက်ခိုက်နေရသည့်အထဲ သူ့ ဂိုဏ်းသားများ လုံးဝငြိမ်သက်သွားသဖြင့် ကုန်လုံဝမ်း၏ ရင်ထဲ၌ ပလောင်ဆူနေခဲ့ရလေပြီ။

ယခုအခါ ဆန်ကွမ်းချိုကပါ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသဖြင့် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မတုန်လှုပ်ဖူးသောကုန်လုံဝမ်းမှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်နေရလေပြီ။

ကုန်လုံဝမ်း သိမ်းသွင်းထားသည့် / သိုင်းသမားများသည် သိုင်းပညာ ထူးချွန်သော သိုင်းသမားများချည်းသာ ဖြစ်၏။

သူတို့သည် ကုန်လုံဝမ်း၏ အဆိပ်ကို မိထားကြသဖြင့် သိုင်းပညာတို့ကို ထူးချွန်သည်ထက် ထူးချွန်အောင် မလေ့ကျင့်ကြတော့ပေ။

အဆိပ်ဆေးသည် ကုန်လုံဝမ်းအတွက် တစ်နည်း ကောင်းဆော်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် အကျိုးယုတ်စေခဲ့သည်။

မူလပင်ကိုညက်၊ ပင်ကိုအသိ ပျောက်ကွယ်သွားသော သိုင်းသမားများမှ ထွက်ရာနေ စေရာသွား တိုက်ခိုင်းလျှင် ဆေးရိက္ခာရှိသဖြင့် ကုန်လုံဝမ်းအဖို့ အင်အားများသည်ဆိုရုံကလွဲ၍ အခြားအားကိုးလောက်သည့် အခြေအနေလည်း မဟုတ်ပြန်ချေ။

သဘည် အဆိပ်ဆေးများ တိုက်ကျူးရုံစာင်မကသေး ကျွန်ုပ်
ခရာဖြင့်လည်းကောင်း၊ လေချန်သံဖြင့်လည်းကောင်း သူ့ရိုက်
သားများကို ထိန်းချုပ်သေးသည်။

သို့သော် ပလ္လေသံရှင် အတိုးအိုနှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အခါ
တွင်မူ သူ့လေချန်သံမှာ အချည်းအနီး ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ အစာဆရာကြီးဖြစ်သော ပလ္လေသံရှင်အတိုးအို
သည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်း ရှောက်တို့အား ထားရစ်ခဲ့ပြီး သူ၏
အစွဲ မဲ့ညီတော်အား လိုက်လံရှာဖွေခဲ့၏။

ထိုသို့ ရှာဖွေနေစဉ်အတွင်း အဆိပ်မိနေသော ရဲယိဖိန်နှင့်
အက်ရာရနေသော ယွမ်းကြိုလိုတို့ကို ကယ်တင်ခဲ့၏။

ပလ္လေသံရှင် အစာဆရာကြီးသည် ပထမ၌ ကုန်လုံဝမ်းအား
သူ၏ သစ္စာမဲ့ညီတော်မှန်း မသိခဲ့ချေ။

ဗျက်နှာတု ဗျက်နှာပုံးကြောင့် ဤသို့မသိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူသည် ကုန်လုံဝမ်း၏ လှုပ်ရှားမှုများကို စိတ်ရှည်
လက်ရှည် စောင့်ကြည့်ခဲ့ရာမှ ကုန်လုံဝမ်းတည်းဟူသော လူ့ယုတ်
မာသည် မှု၏ မာစွဲမဲ့ညီတော် တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ဖြစ်
နေကြောင်း သိရှိခဲ့ရလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကုန်လုံဝမ်း၏ ထိန်းချုပ်ပုံအမျိုးမျိုးကို လေ
လာခဲ့သည်။

သူကဲ့သို့ ပလ္လေကို အတွင်းအားပညာ စွမ်းအားဖြင့် အသက်
မိုက်နိုင်သည့် ပညာရှင်ထူ၍ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်၌ တစ်ဦး
သောက်မျှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့သေးပေ။

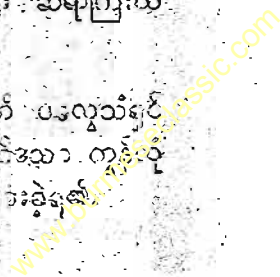
သူ ပလ္လေသံဖြင့် သိုင်းလောကကြီး ကျွမ်းထိုးမောက်ခံဖြစ်
အောင် တပ်နိုင်စွမ်းရှိသော်လည်း ဗုဒ္ဓ၏ဇနီးကို ကုန်လုံဝမ်း
လွှားသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်တရာ နာကြည်း
ကြွေးနေသဖြင့် ကိုယ်စွမ်းရည်ကို လုံးဝအသုံးမချဘဲ ပစ်ပယ်
ခဲ့သည်။

ဤကြောင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပျက်လော့ရိုက် တန်
သွားအောင် ပြုစွမ်းနိုင်သော ပလ္လေသံကို သိုင်းသမားများ
ကြားခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ပလ္လေသံကို အသုံးချရန် အတိရလာသည့် အချိန်အခါ
သည် လူဆိုးလူဆွမ်း လူသရမ်း ကုန်လုံဝမ်းကို သုတ်သင်
အချိန်ဖြစ်နေသဖြင့် သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး ကံကောင်း
အတိရသွားခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုစဉ်က သည် ဆရာကတော်အား ကယ်တင်ပြီး ဆရာကြီးထံ
ဆောင်သွား၏။

ဆရာကတော်ကြီးကို ခားစခခံ ပြုလုပ်လျက် ပလ္လေသံရှင်
ကြီးအား အကျပ်ကိုင်ရန် အကြံကြီး ကြံနိုင်သော ကုန်လုံ
ဝမ်းမှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်ကောက်ထံ ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

မီးခိုးများအတွင်း ဖြတ်ထွက် ပြေးကြသည်။

ထိုစဉ် ပရော့သံရှင် အဘိုးအို၏ တားမြစ်သံကို ကြားလေတော့၏။

‘မလိုက်ကြနဲ့၊ ပြန်လာခဲ့ကြ’

ဆန်ကွမ်းချိုရော ယှင်ကြိုလုံပါ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြသည်။

‘ပြန်လာခဲ့ကြ’

ဆန်ကွမ်းချိုတို့သည် အငွေ့ပြယ်စပြုနေသော မီးခိုးငွေ့မှ အတွင်းမှ သစ်ပင်ခြေရင်းသို့ ပြန်လျှောက်လာကြ၏။

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းချပြီး ပြော၏။

‘ဒါဟာ ကွန်လုံစမ်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးသော အခရုနိမ့်ခြင်းပျံ့မှုမှာ သုံးမကုန်နိုင်တဲ့ ကော့ကံကျန်တဲ့ ဉာဏ်တော့ ရှိတယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးယှင်ကြိုလုံနဲ့ လူကလေးဆန်ကွမ်းချိုလိုက်သွားရစ် သူ့သောင်ချောက်ထဲကျသွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်’

ယှင်ကြိုလုံက ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး...

‘ဆရာ တားမြစ်ချက်ကို ကျွန်တော်တို့ အပြည့်အဝလိုက်ပါမယ် ခင်ဗျာ’

အဘိုးအိုက သူ့ဇနီးကို ကြည့်ပြီး....

‘ကျွန်တို့ဇနီးဟာ လူ့လောကထဲမှာ ရှိနေလိမ့်ဦးမယ်လို့ လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့ဘူး။ ကွန်လုံစမ်ဟာ ကျွန်ုပ်ကို အပိုင်ကိုင်ဖို့ ကျုပ်ဇနီးကို တယ်နိုင်သမျှ အသက်ရှင်အောင် ပြုစုစားနဲ့ပဲရတယ်။ အခု သူ့ကိုကြည့်ရတာ သိပ်တန်ပုံမရဘူး။ ဒီအဆိပ်တော့ ပြန်ပြေသွားအောင် မနည်းပြန်ကုရဦးမယ်’

အဘိုးအို၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဆန်ကွမ်းချိုမှာ စိတ်အားပျက်သွားသည်။

စု၏ အဘဆရာကြီးသည် ကွန်လုံစမ်အပေါ် အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေလိမ့်မည်ဟု သယံကြည်ခဲ့၏။

မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ကွန်လုံစမ်အား လက်စားချေလိမ့်မည်ဟု တွတ်ချက်ထား၏။

ယခုမူ ဆရာကြီးသည် ဇနီးဖြစ်သူ လက်ဝယ် ရရှိသွားပြီးနောက် ဇနီးဖြစ်သူ၏ အဆိပ်ပြေရေးနဲ့ ကုသရေးကိုသာ စိတ်ထက်သန်နေတော့သည်။

ကွန်လုံစမ်အား လက်စားချေရန် စိတ်မကူးတော့ပေ။

ရဲယိမိန်နှင့် ယှင်ကြိုလုံတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုသည် ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေရဝေ ဝ့သည်။

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းချပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘ကုန်လုံဝမ်းဟာ အဆိပ်ပညာတော့ အင်မတန် နိုင်နင်းတယ်၊ ဝါဇနီးဟာ ဒီအဆိပ်ဒဏ်တွေကို နှစ်ရှည်လများ ခံစားခဲ့ရတော့ သူ့ မှုရှင်စိတ်တောင် ပြန်ရမရပါ့မလား မသိဘူး’

ဆန်ကုမ်းချီမှာ ဆက်လက် မျှီသိပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းသောတော့ သဖြင့်....

ဆရာကြီး၊ ဆရာကတော်ကြီးကို ကုသဖို့အတွက် ဆရာကြီး ထွက်ခွာမယ်ဆိုတာ လုမ့်သင့်လုပ်ဆိုက်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကုန်လုံဝမ်းဟာ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဆူလက်အောက် က သိုင်းသမားတွေကို အဆိပ်ခွဲထိန်းချုပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ရင်ဆိုင်ခိုင်းနှိပ်စွမ်းရှိပါတယ်။ ဆရာကြီးရှိနေရင်တော့ လူဟာ သူ့ရိုက်သားတွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိဘော့ပါဘူး။ ဆရာ ကြီးမရှိရင် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကုန်လုံဝမ်းကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင် ရတော့မှာလဲ’

အဘိုးအိုက မပြုံးစပွဲ ထူးခြားစွာ ပြုံးလိုက်၏။

‘မပူပါနဲ့၊ ကုန်လုံဝမ်းကို ယှဉ်နိုင်မယ့်သူ သုံးဦးကို ငါ့ထံပစ် ခဲ့မှာပေါ့’

ဆန်ကုမ်းချီ အားတက်သွား၏။

‘ဒါဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပါပဲ ဆရာကြီး၊ ဘယ်သူတော့ ထားခဲ့မှာလဲ ခင်ဗျာ’

‘ရိုက်ချုပ်ကြီး ယွင်ကြို့လုံရယ်၊ သူ့ရဲကောင်းကြီး ရဲပိမိန် သေး၊ လူကလေးရယ်ပေါ့ကွယ်’

အဘိုးအို၏ လေသံက ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်အဝ ပါနေ သေး၏။

အခန်း (၁၅၆)

အဘဆရာကြီး၏ နောက်ဆုံး ထက်သောင်

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရဲယိမိန်၊ ယွင်ကြိုလုံနှင့် အဘဆရာကြီး
 တို့၏ ဆက်ဆံမှုကို အလွန်အံ့ဩခနဲ၏။
 ရဲယိမိန်နှင့် ယွင်ကြိုလုံတို့၏အဆက်သည် မဝယ်လှလော့ပေ။
 အဘဆရာကြီးထက် အနည်းငယ်မျှသာ ဝယ်ပိုချသည်။
 ကုန်ယုံဖမ်းနှင့် ရွယ်တူမျှ ရှိကြ၏ပင်မိမ့်။
 အဘဆရာကြီးကို ရဲယိမိန်ကော့ ယွင်ကြိုလုံကပါ ဆရာဟု
 ခေါ်ကြပြီး အဘဆရာကြီးက ရိုက်ကူးချုပ်ကြီး၊ သူရဲကောင်းကြီး
 ဝေဖြင့် ပြန်လှန်ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲသည်။

ဤအခေါ်အဝေါ်များကိုသာ အခြား သိုင်းသမားများ ကြားသွားမည်ဆိုပါက အတော်ကလေး နားရွပ်သွားမည်ဟု ဆန်ကွမ်းချီ တွေးခနစ်၏။

ထိုစဉ် ယွင်ကြိုလုံက စတင်ကောင်းပြော၏။

'ဆရာ...ကျွန်ခေတ် တစ်ခုလောက်ပြောချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘာပြောချင်ပါသလဲ၊ ပြောပါ'

အဘိုးအိုသည် အလွန်တရာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစွာ ခွင့်ပြုလေ၏။

'ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ဟာ ဆရာ့ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်လုံဝမ်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်း ရှိတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်လုံဝမ်းရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတွေဟာ အင်မတန် များပြားပါတယ်။ ကျွန်လုံဂိုဏ်းတောင် မယှဉ်နိုင်လို့ ပြတ်လှူပြုတ်ခင် ဖြစ်နေပါပြီ'

သူသည် ထက်ပြင်းတစ်ချက်ချီပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

'ကျွန်လုံဝမ်း အခုလူပိုင်းအတွင်းမှာ အဘော်ကလေး အထိ နာနေပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် တန်ဖန်ကျန်း လျှို့ဝှက်စခန်းမှာ တစ်ခါ၊ အခုတစ်ခါ လက်လွတ် ထွက်ပြေးနေရတော့ ရှက်လဲ ရှက်၊ ခေါသလဲ ထွက်နေမှာ သေချာပါဘယ်၊ ဒီတစ်ခါ သူတိုက်ရင် မီးကျန်စမ်းကျန်တိုက်မှာ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော် ထိုဘက်က ရှောင်လင်ကျောင်းတော်က လာကူညီမယ်ဆိုလို့

အသေအပျောက်ကတော့ အတော်ကလေး များမှာပါ။ တကယ်လို့ ဆရာကသာ ဝင်ပြီးကူညီမယ်ဆိုရင်တော့...'

အဘိုးအိုက ဖြတ်၍ပြောလေ၏။

'ခင်ဗျား ဘာတော့ပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ပြောပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်ကူညီပြီးပြီပဲ'

'ခင်ဗျာ...'

ထိုအာမေဇိုတ်သံများ ယွင်ကြိုလုံ တစ်ဦးတည်း၏ အာမေဇိုတ်သံ မဟုတ်ပါ။

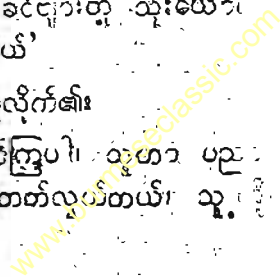
ယွင်ကြိုလုံ၊ ရဲယိဖိန်နှင့် ဆန်ကွမ်းချီတို့ သုံးဦးခေါင်းမတစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွက်ပေါ်လာသော အာမေဇိုတ်သံ ဖြစ်ပါ၏။

အဘိုးအိုက တည်ကြည်စွာ ပြော၏။

'ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ အတွင်းအားပညာဟာ ကျွန်လုံထက် သာချင်သာလီမို့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂော့ကံကျစ်တဲ့ နေရာမှာတော့ ကျွန်လုံဝမ်းက ကျုပ်ထက်သာတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါ့အပြင် ကျုပ်က ခုကွဲတဖြစ်နေသေးတယ်။ နောက်ဆုံး ပြေစေရရင် ကျွန်လုံဝမ်းကို ကျုပ် ယှဉ်ပြိုင်တာထက် ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက် ယှဉ်ပြိုင်တာက ပိုပြီး သဘာဝကျပါဘယ်'

အဘိုးအိုက ဆန်ကွမ်းချီကို ကြည့်လိုက်၏။

'ဟော့ဒီ၊ လူကလေးကို ကြည့်လိုက်ကြပါ။ သူ့ဟာ ပညာပါရမီ သိပ်ကောင်းတယ်၊ သင်လွယ် တတ်လွယ်တယ်။ သူ့

ကျုပ် အများကြီး အားထားခဲ့တယ်၊ သူတောင် ကုန်လုံဝမ်းကို
အနီးကုန်ရည်တူ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရုံပဲခိုတယ်၊ ကုန်လုံဝမ်းထက်မသာဘူး။

အဘိုးအို၏ မျက်လုံးများက ရဲယိမိန်နှင့် ဖွင့်ကြိုလိုထံသို့
ရောက်ရှိသွားပြန်၏။

ဆန်ကုမ်းချိုလိုလှယ်မျိုး တစ်ဒေသကိုကို ထပ်စေ့ပါဒေသ
တယ်၊ ဒါပေမယ့်...

အဘိုးအိုသည် ယှမ်းရွှေကန်ကိုရှည်ရှယ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ကျုပ်လိမ္မာက တစ်ထွာပြုရင် တစ်လိမ္မာတို့လူမျိုးကိုလိုအပ်
နေတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်၊ သူရဲကောင်းကြီးရယ်ကို တွေ့ရ
တော့ ကျုပ်ဝမ်းသာတယ်၊ ကျုပ်ယှမ်းရွှေကို အလကား ဆင်
ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကုန်လုံဝမ်းရဲရန်ကို တားဆီးနိုင်အောင်
ရည်ရွယ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ကို ဆင်ပေးခဲ့တာပဲ။

ရဲယိမိန်က....

ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်ပညာရှရ ဆရာတို့တော့ ထယ်မီ
မှာလဲ

အဘိုးအိုက ရှင်းပြ၏။

ကုန်လုံဝမ်းဟာ သိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျုပ်ကို
ဝယ်ကြောက်ဖြစ်နေလို့ အခုလဲ ကြောက်နေတာပါ၊ တစ်ခါ
လောက်စမ်းကြည့်ပြီး ရင်တော့ သူ့ကြောက်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။

အဘိုးအိုက ချောင်းဟန်ပြီး...

အခု အခြေအနေအရ ခင်ဗျားတို့ကို မညာတန်ချိုးစီ ထပ်
ဆင်ပေးခဲ့မယ်၊ အဲဒါဆီရင် ကျုပ်ထက်သမျှ ပညာကုန်ပြီ ကုန်
လုံဝမ်းကိုလဲ ခင်ဗျားတို့ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပြီ။

ယှမ်းရွှေနှင့် ရဲယိမိန်တို့က ထစ်ပြိုင်တည်း ဂါရဝပြုရင်း
ပြောကြားကြလေ၏။

ဆရာကျေးဇူး ကြီးထူပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အစီအစဉ်
ဆရာကျေးဇူးကို ဆပ်လို့ကုန်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဆန်ကုမ်းချိုမှာ သူ့ထက် ဝါရင့်ဆရာကြီးများ ကြား၌
ညီမျှမျှမပြောနိုင်ဘဲ ထိုင်းကြည့်ရုံနဲ့ ကြည့်နေမိတော့သည်။

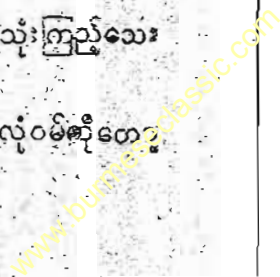
အဘိုးအိုက ဆန်ကုမ်းချိုအား လှမ်းပြော၏။

လူတလေး ဆန်ကုမ်းချို မင်းကိုတော့ ပလေ့မူတ်နည်း
ဆင်ပေးလိုက်မယ်။

ဆရာကြီး၊ ဟိုတစ်ခါ ယှမ်းရွှေကန်က ဆရာကြီးအိုကပလေ့
ဆန်ချောင်းရလာသေးဘယ်၊ သိုင်းကွက်ဖော်တဲ့ ပလေ့သံတော့
လို့

အဲဒီပလေ့သံ သိုင်းကွက်ကို လူကလေး သုံးကြည့်သေး
သေး။

ဟုတ်ကဲ့သုံးကြည့်ပါဘယ်၊ ဒါပေမယ့် ကုန်လုံဝမ်းကိုတော့
နိုင်နိုင်ပါဘူး။

၆၄ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

‘အေး... အခုငါ့ဆင်ပေးမယ့် တေးသွားက ကုန်လုံစမ်းနိုင်နိုင်တဲ့ တေးသွားတော့မဟုတ်ဘူး။ သူ့ ဂိုဏ်းသားတွေထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့တေးသွားပဲ’

ဆန်ကုမ်းချို အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

သူ့လိုချင်သည်မှာ ဒါပဲဖြစ်သည်။

ကုန်လုံစမ်းကို တစ်ဦးချင်းမယှဉ်နိုင်လျှင် အများနှင့် ဝန်းတိုက်ခိုက်ပါက ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ့တပည့်ဂိုဏ်းသားများနှင့် ရေရှည် တိုက်ပွဲဆင်နေရပါလျှင် အသက်ပေါင်းများစွာ ထပ်မံဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်။

အဘိုးအိုက ဆက်၍ ရှင်းပြ၏။

‘ကုန်လုံစမ်းရဲ့ လက်အောက် ဝယ်သားတွေကို ထိန်းနိုင်တေးသွားကလွယ်လွယ်ကလေးပါ။ မင်းကညက်ကောင်းကောင်း ခဏကလေးနဲ့ တတ်နိုင်ပါတယ်’

အဘိုးအို၏မျက်နှာသည် ဆန်ကုမ်းချို ယခင်ကတွေ့ဖူးသူ မျက်နှာမျိုး ဖဟုတ်ချေ။

အလွန်တရာ ရွှင်ပျနေသည်။

‘ငါဟာ သူတစ်ပါးကို သနား ကြင်နာတတ်တယ်။ အခုအချက်ဟာ သိုင်းသမားတွေအတွက် အဖော် အရေးကြီးအချက်ပဲ။ ကုန်လုံစမ်းနဲ့သစ္စာပြုညီအစ်ကို ထော်ခဲမိတာ ငါ့အတွက် အကြီးဆုံးအမှားပေါ့။ လူ့ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးအချိန်တိုလီ ငါ့ကြိုက်တဲ့အဖွဲ့တည်း။ အဆင်းရဲဆုံးဘဝကိုလဲ ကြိုကြိုက်ဖူးတယ်။ လူသူမရှိတဲ့ ဧကတောင်ထဲက ဘုရားကျောင်းထဲမှာပဲ တစ်ယောက်တည်း။ ရိအောင်းခဲပွားတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်အလောင်းကောင်တွေကြားထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရတဲ့ ဘဝကို လူကလေးဆန်ကုမ်းချို သိပါတယ်။ အခုအောင် ဒါတွေကုန်လွန်ခဲ့ပြီ’

ယွင်ကြိုလုံက...
‘ဆရာသိုင်းပညာဟာလဲ အထွတ်အထိပ်ကိုရောက်ခဲ့ပါပြီ’
အဘိုးအိုက ခေါင်းခါ၏။
‘ဘယ်ပညာမှ အဆုံးမရှိဘူး။ ကျုပ်ဟာ ဟောစီပလေ့အတွက် အများကြီးဂုဏ်ယူမိတယ်။ စီပလေ့သုံး သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားအောင် ကျုပ်လုပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်စဉ်းစားအယ်’

အလွန်တရာ လေးနက်သည့် အကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုတော့မည်ဟု သဘောပေါက် နေကြသဖြင့် မည်သူကမျှ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ညွှန် မေးခွန်းကို ဝင်မမေးကြပေ။

‘လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က သိုင်းလောကကြီးကို အကောင်းအဆိုးနည်းနည်းဖြစ်အောင်၊ အဆိုးချည်းဖြစ်အောင်ပြောင်းလဲနိုင်သလား။ ဒါမှမဟုတ် ပြောင်းလဲနိုင်ခွင့် ရှိသလား။ ကျုပ် အများကြီး’

စဉ်းစားတယ်၊ ဘယ်တော့မှဆို သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်တာကောင်
တယ်၊ သိုင်းလောကရဲကံကြမ္မာကို သိုင်းလောကသားအများစု
ဆိုမှု ကောင်းမှုတွေကသာ အဆုံးအဖြတ် ပေးကြလိမ့်မယ်
ဥပမာ ကျုပ်ကသိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး ဆန့်ခင်သွားအောင်
ဟောဒီစလေ့သိခဲ့ စွမ်းဆောင်ခဲ့ပြီဆိုပါစေတာ၊ ဒီသိုင်းလောက
ကြီးဟာ ကျုပ်က သေသွားပြီးတဲ့နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ
အဘိုးခဲပဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေမလား။

အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင်နေကြ၏။

ကုန်လုံဝန်၏ ဂိုဏ်းသားများမှာမူ မကျောက်ရုပ်ကြီးများ
လုံးဝငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

ယွင်ကြိုလုံ၊ ရဲဟိမိန်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့က အဘိုးအိုလက်ထဲ
ပလ္လေကိုလှမ်းကြည့်ကြ၏။

အမည်းရောင် ပလ္လေသည် အတော်ကလေး ရှည်လျား
သည်။

အဘိုးအိုက ပလ္လေကို မြှောက်ပြရင်း.....

‘ဒီပလ္လေဟာ ကြည့်လိုက်ရင် နည်းနည်း ရှည်လျားတာ
လို့လို့ အခြားထူးခြားမှု မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီပလ္လေဟာ
နှစ်ထပ်ဖြစ်တယ်၊ အတွင်းမှာပိုက်တစ်ချောင်း၊ အပြင်မှာပိုက်
တစ်ချောင်းရှိတယ်။ သတ္တုကလဲ အင်မတန်ခိုင်ခံ့တယ်။ ဒီပလ္လေ
ကို နှစ်ထပ်ပိုက်ပလ္လေ လို့ ကျုပ်က နာမည်ပေးထားတယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုက....

ဆရာကြီး ငယ်စဉ်တုန်းက ပဲခလ္လေမှတ်တာ သိပ်ဝါသနာ
ပါခဲ့နဲ့

အား...ဟား...ဟား...ပါပြီလား။ ပါလို့လဲ သံခွန်တွေကို
အက်ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်သိနေတာပေါ့၊ ငယ်ငယ်တုန်းက
ငါ့ကို ပဲခလ္လေဝိဇ္ဇာလို့ခေါ်ကြာတယ်’

အဘိုးအိုက ချောင်းဟန်နဲ့ပီး ဆက်ပြော၏။

ဒီပလ္လေမှာ ထူးခြားချက်သုံးချက်ရှိတယ်။ လူကလေး ဆန်
ချို သေသေချာချာ နားခထောင်’

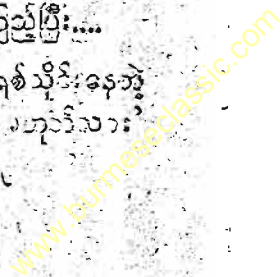
ဘတ်ကံ...ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ် ခင်ဗျာ’

ထမချက် ပဲခလ္လေမှတ်လူမှာ နက်ရှိုင်းတဲ့ အတွင်းအား ရှိ
ရင် ဒီပလ္လေကိုမှတ်လို့ မရဘူး။ ဒုတိယ ထူးခြားချက်က
နှစ်ထပ်မှာ အသံနှစ်မျိုး ထွက်အောင် မှတ်နိုင်တယ်။
ဒီထမချက်ကတော့ အစွမ်းထက်တဲ့ လက်နက်တစ်မျိုးအဖြစ်
အသုံးပြုနိုင်တယ်’

အားထောင်နေသူအားလုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။

အဘိုးအိုက ဆန်ကွမ်းချို၏ လက်ထဲမှ ဓားကိုကြည့်ပြီး....

ထွက်လေး။ ဒီဓားဟာ အဆူဖြူတာ ရစ်သိုင်းနေတဲ့
အက်တံဒါ၊ အတွင်းက ယူဆောင်သွားတဲ့ ဓား၊ ဟောင်းသား’

'ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ အဲဒီထဲက ရလာတဲ့ သုံးမျိုးစလုံးဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ ကျော်ကြားနေတဲ့ သုံးမျိုးပဲဖြစ်ပါတယ်'

'အဲဒီခမ်းဟာ ဧကန်တော်စွမ်းသလား'

'ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံအရ ဒီခမ်းနဲ့ခတ်လို့မပြတ်ဘဲ နိုင်တဲ့အရာ မရှိသေးပါဘူး'

အဘိုးအိုက သူ့ပလ္လေကို ဆန်ကွမ်းချိုရွှေ သို့မဟုတ်ပေးလို့

'ရှေ့ခဲ လှူကလေး၊ အဲဒီခမ်းနဲ့ ဒီနှစ်ထပ်ပိုက် ပေး ခုတ်စမ်း၊ စမ်းကြည့်တာပေါ့'

ဆန်ကွမ်းချို ထိတ်လန့်သွား၏။

'ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးရှဲ့ ပလ္လေ ပျက်စီးသွားလိမ့် ထင်ပါတယ်'

အဘိုးအိုက ပြုံး၍ပြောအည်း

'ခုတ်မှာသာခုတ်စမ်းပါ၊ ငါ့အစိန်ပေးတယ်'

ဆန်ကွမ်းချို၏လက်သည် ယှပ်ပြတ်သလို ခမ်းကိုဆွဲပြီး ခနဲ ခုတ်ချလိုက်လေ၏။

ခမ်းသည် ခုန်ထွက်လာ၏။

ပလ္လေ၌ ခြစ်ရာကလေးပင် မထင်ခဲ့ပေ။

ခမ်းကိုစစ်ဆေးကြည့်သောအခါတွင်လည်း ခမ်းသွား လိပ် ပဲခြင်းမရှိပြန်ပေ။

အဲဒီအလှူသည် သိုင်းလောက၏ ရတနာတန်ပိုးဖြစ်သည့်မှာ ဆရာနေပြန်လေပြီ။

အဘိုးအိုက ဆက်ပြော၏။

အဲဒီနေ့ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အဆိပ်မိနေတဲ့ တပည့်တွေကို ထိန်းချုပ် စောင့်ရှောက်ပေးရတာကို သင်ကြားပေးခဲ့မယ်၊ ပလ္လေ

အလေးလက်ထဲ အပ်ခဲ့မယ်၊ ဒီကနေ့ကစပြီး ပလ္လေဝိဇ္ဇာဆို အဘိုးကြီးဟာ သိုင်းလောကထဲက ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

လူကလေး ကြိုးစားရင်တော့ နောက်ထပ် ပလ္လေဝိဇ္ဇာ ခြီးသော် လည်းကောင်း၊ အံ့ဖွယ် ပလ္လေရှင် တစ်ဦးသော်

ကောင်း၊ ထပ်ပြီး ပေါ်ပေါက်လာဦးမှာပေါ့၊ ဒီပလ္လေကို အလေးလက်ထဲ ပေးအပ်ခဲ့တာကတော့ လူကလေးရှဲ့ စိတ်

ကလေး အင်မတန် မြင့်မြတ်လို့ပဲ'

အောင်ကြိုလို့က...

ဆရာ ဘုရားမှာ ဇာတ်မြှုပ်မလို့လဲ'

ဒါတော့ ကျုပ်မပြောနိုင်ဘူး၊ အေးချမ်းတဲ့ တောတောင် နေရာကို ခေါ်သွားမယ်၊ ကျုပ်ဇနီး အဆိပ်ပြေသွားပြီ

ကျုပ်တို့လင်မယား အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ အဲဒီ တော

ယွင်ကြိုလုံက...

'အဆိပ် မပြေနိုင်ဘူးဆိုရင်ကော ဆရာ'

'သွက်တို့ တစ်သက်လုံး တစ်ဖဝါးမှမခွာဘဲ ပြုစုစားရမှာပေါ့'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဆရာပြစ်သူက သူ၏လှီးအပေါ် ခေကြီးမားပုံကို သိရသောအခါ မျက်ရည်လည်လာသည်။

ဆရာကြီးရှဲ့ မေတ္တာကတော့ ကျောက်စက်ကျ စမ်းရော အဆုတ်ရောမက အေးလွန်းလှပါတယ်။ ဒီမေတ္တာကြောင့် ကတော်ကြီး ပြန်လည်ကျန်းမာလာမှာ သေချာပါတယ်။

အဘိုးအိုက ကြည်နူးစွာ ပြောလေ၏။

'ဝါထဲ လူကလေးပြောသလို ဖြစ်မိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ကဲ...ဝါတွေ့ထားပါသော့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ သူ့ရဲကော်ကြီးကို ပညာတစ်မျိုးစီ ဆင်ပေးဖို့ လုပ်ငန်းစကြစို့။'

အဘိုးအိုသည် ရဲ့ယိမိန်နှင့် ယွင်ကြိုလုံတို့အား ထူးခြားသိုင်းပညာတစ်မျိုးစီ ဆင်ကြားပေးလေ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ဦးမှာ တကယ်တော်တော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၍ မီးစပ်မှ ပြောပြရုံဖြင့် ထိုသိုင်းပညာအသစ်ကို တကုန်လည်သွားကြသည်။

အဘိုးအိုက ကျေနပ်စွာ ပြောလေ၏။

'အင်း...ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင် ညနေမိုးချုပ်တတ်နဲ့ ကျွမ်းခရီးပေါ့ ရနိုင်ပြီ။ ကဲ...လူကလေး ဆန်ကွမ်းချို လာ'

အဘိုးအိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား ခေါ်ယူပြီး နှင်ထပ်ပိုက်ပေးလှူ၏။ သဘောသဘာဝနှင့် သံစဉ် မှတ်ပုံကို သင်ကြားပေးသည်။

ထိုအချိန်တွင် အခင်းမှ လူရိပ်များ ပြေးလာနေကြ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် အဘိုးအိုတို့မှာ ထိုအခြေအနေများကို လုံးဝသတိမပြုမိပေး။

သင်ကြားမှု၌သာ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ထိုသူများသည် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော မြင်ကွင်းကို တွေ့နေရသဖြင့် ထိုမြင်ကွင်းဆီသို့သာ ဦးတည်လာနေကြသည်။

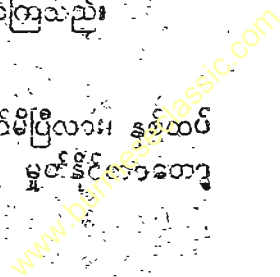
ကုန်လုံဝမ်းဂိုဏ်းသားများသည် ထိုအောင်ကြော၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည် မဟုတ်ပါလော့။

ရောက်ရှိလာသူများကား အခြားသူများ မဟုတ်ချေ။

ထိုနို့မုဆရာတော်၊ သီစင်း၊ ကျွန်းဖန်းနှင့် ကျွန်လှဂိုဏ်း၏ လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းကား ဝါးယောင်ကတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုစဉ် အဘိုးအိုက...

'ကဲ...အခု ဝါးယောင်ပေးတဲ့ သံစဉ်ကို မှတ်မိပြီလား။ နှစ်ထပ်ပိုက် ပလေ့ကို မင်းမှာရှိတဲ့ အတွင်းအားနဲ့ မှတ်နိုင်တာကော့ အမှန်ပဲ'

‘မှတ်မိပါပြီ ဆရာကြီး’

‘ဒါဖြင့် ဘဲဒီပဲလွေကိုယူထားလိုက်၊ ဟိုမှာလာနေတာ မင်း မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ပုံရတယ်၊ ငါ ဒီကပဲ စောင့်ကြည့်နေမယ်၊ သွားတွေလိုက်ဦး၊ ဟို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ယူရဲကောင်းကြီးကို ခါဆိုကို လွတ်လိုက်ပါ’

ဟာဘိုးအိုက ဤသို့ပြောခြင်းမှာ ရောက်ရှိလာသူများ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ ကုန်လုံဝမ်းဂိုဏ်းသားများနှင့် ဆလွန်တရာခြားနားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘဆရာကြီးကို ဝါရဝပြုပြီး ခုန်ထွက်သွား၏။

‘ဆရာတော်...ကျွန်တော် ဆန်ကွမ်းချို လာပြီ’

ဆန်ကွမ်းချိုက ဤသို့ အမြန်ပြေးခြင်းမှာ ကျန်လှဂိုဏ်းအုပ်စုနှင့် ဆရာကြီးရဲယိမိန် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြိုလုံတို့အုပ်စု တိုက်ခိုက်ကြမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့သော် သူ့ထင်သလို မဟုတ်ပါ။

အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် ရပ်ကြည့်နေကြပါသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ရဲယိမိန်နှင့် ယွင်ကြိုလုံတို့အား ဝါရဝပြုပြီး....

‘ဆရာကြီးတို့၊ အဘဆရာကြီးက အခေအလွတ်လိုက်ပါတယ်’

‘ဟုတ်လား’

ဆရာကြီးနှစ်ဦးသည် လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိန်မုဆရာတော်အား လက်အုပ်ချီ၍ ဝေပြုလေသည်။

‘ဆရာတော်တို့ပါလား၊ အထူး အရေးကြီးလာပါသလား’

လက်ဝဲရံလူငယ်ကျန်းဖန်းနှင့် လက်ယာရံလူငယ် လိစင်းတို့က ဆန်ကွမ်းချိုအား ဝါရဝပြုပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြော၏။

‘အစ်ကိုကြီး...အစ်ကိုကြီးကို တည့်တည့်ဖော်ဖော် လာတွေ့တာ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းတာပဲ’

‘ဘာကိစ္စ အရေးကြီးနေလို့လဲ’

‘အစ်မလေး နိုင်ချစ်ခင်နာဟာ မြောက်အလံအဖွဲ့ခွဲကို အပြတ် ချခွန်းပစ်ခဲ့ပါတယ်’

‘ဒါ ဝမ်းသာစရာသတင်းပဲ၊ မြောက်အလံအဖွဲ့ခွဲ ပျက်စီးသွားတယ် မဟုတ်လား’

‘ပျက်စီးသွားပါတယ်၊ လေးငါးခြေစာတ်ယောက်ပဲ ဇနတ်ထွက် ထွက်ပြေးသွားနိုင်ခဲ့ပါတယ်’

ထိန်မုဆရာတော်က....

‘ဒကာလေးဆန်ကွမ်းချို၊ ကျုပ် မျက်စိကို မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီကွန်လုံဝမ်းရဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဆေးမိနေကြတာလား’

ဆန်ကုမ်းချီက ရယ်ပြီးပြေး၏။

‘တပည့်တော်ရဲ့ အာဆရာကြီးရဲ့ ပလ္လေသံ အစွမ်းကြောင့်
ထုတို ထိုင်နေကြတာပါ။’

‘ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အဆိပ်တွေ လုံးဝပြယ်သွားပြီလို့ ဆိုလိုတာ
လား။’

‘ဒီဆိုလော့လဲ မဟုတ်ဘူး။ ပလ္လေသံနဲ့ ထုတိုစိတ်ကို ထိ
ထားတဲ့ သဘောပါပဲ။’

‘ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ဘူတို့ဒိုင်မှလဲ။’

‘အဲဒါကို တပည့်တော် စိုးရိမ်နေတာပဲ။ ဒီလူတွေဟာ ကုန်
လုံဝမ်းရဲ့ လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသားတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ တော်ကြာ
ထုတို ပြန်သတိရလေရင် တပည့်တော်တို့ ခက်ခဲနေလိမ့်မယ်။’

‘တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အခုနေ အားလုံးကို အကြောင်း
ထားရင် မကောင်းဘူးလား။’

ဆန်ကုမ်းချီက သူ့ပေါင် သူ့ခိုက်ရင်း.....

‘သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒါကို တပည့်တော် လုံးဝသတိမရဘူး။’

ဆန်ကုမ်းချီထည့် လိစင်း၊ ကျွန်းပန်းနှင့် လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်း
သားငါးယောက်တို့အား ကုန်လုံဝမ်းဂိုဏ်းသားများ၏အကြောင်း
များကို လိုက်ပိတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထုနှင့် ထိန်မုဆရာတော်လည်း အကြောလိုက်ပိတ်သည်။

ကုန်လုံဝမ်း၏ လက်ရွေးစင် ကိုယ်ရံတော်များမှာ စုစုပေါင်း
တစ်ရာ့ငါးဆယ်ခန့်ရှိသဖြင့် အချိန်အတော်ကြာမျှ သွေးကြော
များကို လိုက်ပိတ်လိုက်ရသည်။

ထိန်မုဆရာတော်က အားရကျေနပ်စွာ ပြောသည်။

‘ဒီတပ်သားတွေကို ကျုပ်တို့ ထိန်းထားနိုင်ရင် ကုန်လုံဝမ်း
လက်မောင်းမြတ်တာနဲ့ အတူတူပဲ။’

ဆန်ကုမ်းချီက ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

‘ဒီတပ်သားတွေဟာ တုရင်အပ်မဲ့စွဲစည်းထားတဲ့ တပ်သား
တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အခု သူ့မှာ အရေးပေင် ထုတိုဆုံးရှုံးစား
မမျှော်လင့်ဘဲ ဒုက္ခဖြစ်သွားရတယ်။’

ဆန်ကုမ်းချီက စောစောက အပြန်အပျက်များကို ရှင်းလင်း
ပြောပြနေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ပလ္လေသံရှင် အဘိုးအိုက ရယ်ဖိန့်နှင့် ယွင်ကြိုလုံ
တို့အား စုသင်ခန်းသို့ သိုင်းကွက်များကို ပြန်လည်ကစားခိုင်း
နေသည်။

ယွင်ကြိုလုံသည် အဘိုးအို၏စကားကို မပယ်ရှားဝံ့ချေ။

သူ့အစား နှင်းလင်းပြောပြထားသည့် လက်ဝါးသိုင်း ကိုး
ကွက်ကို ပြန်လည် လေကျင့်ပြနေရသကဲ့သို့ ရယ်ဖိန့်ကလည်း
ခစားသိုင်းငါးကွက်ကို ပြန်လည်ကစားပြနေရသည်။

၇၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းခေောင်

အဘိုးအိုက အေးအေးဆေးဆေး၊ ရှင်းပြသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ဟာ ထိုင်သီးပညာရှင်ကြီးတွေဖြစ်လို့မို့ တော်ရုံ ဘန်ရုံ ရှင်းပြရုံနဲ့ သဘောပေါက်နိုင်စွမ်း ရှိကြပါတယ်။ အခုလီ လေ ကျင့်ခိုင်းရတာကတော့ တာကုတ်ပေါ်လာရင် ဘာကြောင့် ဆီတာ ကျုပ်က မှင်းပြချင်လို့ပါ။ သိုင်းသဘောနဲ့ လက်တွေ့ လေ ကျင့်မှုဟာ အနည်းနဲ့ အများတော့ ခြားနားမှု ရှိကြပါ တယ်။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ယောဇင်စလုံး ပြီးပြည့်စုံစွာ နားလည် သွားကြပါပြီ။’

ရဲယိမ်းနှင့် လွင်ကြိုလိုတို့က တျေးဇူးတင်စွာ ဦးညွတ်ဂါရဝ ပြုကြသည်။

ထိုအချိန်၌ ဆန်ကွမ်းချိုတို့မှာလည်း သတင်းဖလှယ်၍ ကောင်း နေ၏။

ကျွန်းဖန်းက ဝမ်းသာအားရ ပြော၏။

‘မြောက်အလံအဖွဲ့ခွဲတစ်ခုလုံးကို ချေမှုန်းပစ်နိုင်တော့ ကျန်လှ ဝိုင်းလဲ သိပ်ပြီး အားတက်နေတယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့ကလဲ ကျန်လှ ဝမ်းကို ဝှက်ပေးလိုက်နိုင်တော့ သိပ်ဟန်ကျနေပြီ။ ဪ... ကျွန်တော်တို့ လာရင်းကိစ္စတောင် ပြောဖို့မမဲ့နေတယ်။’

‘ဘာလဲ ညီလေး။’

‘အစ်မလေး နိုင်ချစ်နော်က အစ်ကိုကြီးကို ရွာထွေခဲ့ရင် ချက်ချင်း ခေါ်လာခဲ့ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန် တော်တို့က အစ်ကိုကြီးကို လိုက်ရွာနေကြတာပါ။’

‘အေး... လိုက်ရတာပေါ့ကွာ၊ ငါ ဒီလူတွေကို ဘယ်လိုရှင်း ပစ်ရမှန်း တောင်မသိဘူး။ ဒီလူတွေထဲမှာ လူကောင်းတွေ အများ ကြီး ပါနေတယ်ကွာ၊ အဆိပ်ပြေခဲဆေး ခုန့်အတွက် ကျွန်လုပ်ခ ခိုင်းသမျှ လုပ်နေရတဲ့လူတွေ ပါနေတယ်။ သူတို့ကိုပါ သတ်ပစ် ရမယ်ဆိုရင် မတရားဘူး။’

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ထိန်မုဆရာတော်မှာ တရုတ်ဘုန်း တော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်နေ၍ ခင်ရောက်အကြံမပေးပေ။

လိစင်းနှင့် ကျွန်းဖန်းတို့မှာ အလွန်တရာ ငယ်ရွယ်သူများ ဖြစ်၍ ဆန်ကွမ်းချိုအား အကူအညီ မပေးနိုင်ပြန်ပေ။

လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ငါးဦးမှာမူ တိုက်ခိုက်ရေးစာပဲသား များဖြစ်၍ ငြိမိသက်စွာ ရပ်နေကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက တီးတိုးပြောသေ၏။

‘ဒီလူတွေကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရင် ကျွန်လုပ်ခမို့ လက်အောင် ပြန်ရောက်သွားမှာပဲ။ အဲဒါမှ အခက်ကြုံမှာ။’

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ မည်သို့ဆုံးဖြတ်ရမှန်း သတ်တဲတွေဝေဝေးမေး နေသည်။

ထိန်မုဆရာတော်က ရုတ်တရက် အကြံရသွားဟန်ဖြင့်...

‘ဒကာလေး... ဆန်ကွမ်းချို၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ဒီလူတွေကို ဒကာမလေး နိုင်ချစ်နော်ဆီ ခေါ်သွားလိုက်။ ဘယ်လိုလုပ်သင့် တယ်ဆိုတာ သူ အကြံပေးလိမ့်မယ်။’

အကြံပေးရန် လွှဲမိသော်လည်း အလုပ်က ခက်လှ၏။

ဤတစ်ရာ့ငါးဆယ်မျှသော ကွန်လုံဝမ်း၏အထူးလက်ရွေးစင် တပ်သားများကို မည်သူက မည်သို့ ဆယ်ခံစားသွားနိုင်ပါ မည်နည်း။

ဆန်ကွမ်းချီမှာ ထိုင်နေသည့် ကွန်လုံဝမ်းဂိုဏ်းသားများကို ကြည့်ပြီး စိတ်အိုက်နေသည်။

သူ၏ရွေးခားကို နောက်ကျောရံ ခားအိမ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းပြီး ဥဒဟီ လမ်းလျှောက်နေလေ၏။

ထိုစဉ် လျှို့ဝှက်အသံကူးနည်းဖြင့်လှမ်းပြောလေသည်စကား သံသည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ နားထဲသို့ တိုးညှင်းစွာ ဝင်လာ၏။

‘လူကလေး...မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ငါ့သင်ပေး ထားတဲ့ ဖလှေရွတ်နည်းကို မင်း သိပြီပြီပဲ၊ ပလ္လောသံခွဲထိန်း ကျောင်းပြီး ဒီလူအုပ်ကို မင်း ကြိုက်သလို ခေါ်သွားနိုင်တယ်၊ ငါ့လဲ အခုပဲသွားတော့မယ်၊ လူကလေးလဲ ဒီလူအုပ်ကို ခေါ် သွားပေတော့’

ထိုအချိန်တွင် ယွင်ကြိုလုံနှင့် ရဲယိဖိန်တို့သည် သူတို့ခိုရာသို့ ပြန်လည် လျှောက်လာနေကြလေပြီ။

‘ဆရာနှိုက်ကျွန်ကြီး၊ အဘဆရာကြီးက သူ့ထုတ်ခွာသွား တော့မယ်တဲ့၊ ဒီလူအုပ်ကြီးကိုခေါ် သွားတော့လို့ အမိန့်ပေးနေ ပါတယ်’

ယွင်ကြိုလုံက...

‘ဆရာက အမိန့်ပေးနေမှတော့ ကျုပ်တို့က ဘာတတ်နိုင် တာမှားလဲ၊ ဆရာကတော်ကို ကုသဖို့ကိစ္စကလဲ ရှိသေးတော့ ဆရာကို တားဖို့လဲ မကောင်းတော့ဘူး’

ဆန်ကွမ်းချီ၊ ရဲယိဖိန်နှင့် ယွင်ကြိုလုံတို့သည် ပလ္လောသံရွှင် ဆင်းအိုထံသို့သွားပြီး နောက်ဆုံး ဂါရဝပြုကြလေ၏။

ဆေးမိပြီး ငေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော ဆရာကတော် ကြီးကိုလည်း ဂါရဝပြုလေ၏။

အဘိုးအိုက...

‘ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် ပညာအကုန်ပေးခဲ့ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ဆွဲပဲ ထွက်သွားကြပေတော့၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ကုန်မှ မှုတ်တို့ ထွက်ခွာသွားမယ်၊ လူကလေးဆန်ကွမ်းချီ ဟိုလူအုပ် ကြီးကို ငါ့မြှောသလိုထိန်းကျောင်းခေါ်သွားပါ’

‘ဟုတ်လေ...ဆရာကြီး’

ဆန်ကွမ်းချီမှာ မျက်ရည်များစီးကျနေသည်။

အဘိုးအိုက ဆန်ကွမ်းချီအား ကြင်နာသော မျက်လုံးများ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြည့်ညှင်းစွာ ပြောသည်။

‘လူကလေး၊ မင်း ဘာတွေကိုမိန်းနည်းနေတာလဲ’

‘ဆရာကြီး...ကျွန်တော်...ကျွန်တော်...’

မင်း ငါ့ဆီ ရောက်လာတုန်းက တစ်ယောက်တည်းပါ အခု မင်းမှာ အဖော်တွေရှိနေသေးတယ်။ အေး မင်းကိုတစ်ခုပြောပြမယ်။ လူဆိုတာ လူဘဝကိုလာတေ့လဲတစ်ယောက်တည်း လာရတာပဲ။ လူ့ဘဝက ပြန်တော့လဲ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရတာပဲ။ ခင်မင်တဲ့လူ မပါလို့ တစ်ယောက်တည်း မဖြန်ချင်ဘူးဆိုလို့ ထဲမရဘူး။

အဘိုးအိုက ကောင်းကင်၌ လွင့်ချောနေသော တိမ်ဖြူဖြူများကို ထိခံရက်မောကြည့်ပြီး....

‘ငါ သိုင်းလောကထဲ အနံ့အမြားလှည့်ပတ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ မင်းဟာ ဟူတန်းဂိုဏ်းက ရန်ရွယ်ရသေ့ကြီးရဲ့ အကူအညီတောင်းလို့ လက်ခံခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါသိပြီးပြီ။’ အဲဒီဘဝဝန်တွေကို မင်းအစား ဘယ်သူကမှ ဝင်ပြီး ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်ဘူး။ မင်းတစ်ပါး ဘယ်သူမှမကူညီနိုင်ဘူး။ သူရဲကောင်းဆိုတာ တခြားလူတက်ပိုပြီး အဖော်မဲ့တယ်။ သူတစ်ပါးအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်တော်တော်တော် စားရတယ်။ ဘယ်သူက သူရဲကောင်းလို့ စွန့်လွှတ်စိတ်ရှိမှာလဲ။ ဘယ်သူက သူရဲကောင်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စခင်းမှာလဲ။ အဲဒါတည်းက သူရဲကောင်းဟာ အထီးကျန်ဖြစ်သွားပြီ။

အဘိုးအို၏ လေသံများမှာ ပို၍ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာ၏။

‘လူကလေး၊ မင်းဟာ အထီးကျန်ဖြစ်မယ်လူမှန်း မင်းတွေ့ထားတည်းက ငါသိပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်တိုစတေးပါလူကလေး၊ မင်းရဲ့အသည်းနှလုံးတွေ၊ မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေ အဆုံးအဖြတ်အနစ်နာခံပြီး သူရဲကောင်းဆိုတဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုကို ယူသွားပါ။’

လေး၊ ခြေတစ်ဖက်ပြတ်နေတဲ့ ဒုက္ခိတအဘိုးအိုဟာ ဆန်အိမ်ဆီတို့ တစ်ဦးတည်းသော တပည့်တစ်ယောက်အတွက်ပဲ ယူသွားပါမယ်။ ငင်းရဲ့အဘဆရာကြီးဟာ မင်းတစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ ဂုဏ်ယူတယ် ဆိုတဲ့ ချီးမြှင့်စကားကို မင်းအသည်းနှလုံးထဲက လက်ခံရက်ယူပါ လူကလေး။’

အဘိုးအို၏မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်နှစ်ဖက်ကျလာ၏။

ဆန်ကုမ်းချီမှ... မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေလေပြီ။

အထီးကျန်....

သူရဲကောင်း....

စွန့်လွှတ်မှု....

ခဲမိဖိန်သည် ဆန်ကုမ်းချီ၏ ခုံးကို ညှင်သာစွာ ပုတ်တို၏။

‘လူကလေး... မင်းကြန့်ကြာနေရင် ဆရာထွက်ခွာဖို့ကိစ္စလဲ ကြာနေလိမ့်မယ်။ သွားကြစို့။ မင်းပထမတို အဆင်သင့်သားပါ။’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့’

ဆန်ကုမ်းချီသည် သူ၏အဘဆရာကြီးအား ရှိခိုးဦးခိုက်ပြီး ငြည်းငြည်း နောက်ဆုတ်လာ၏။

ထို့နောက် ဆရာကြီးကို ကျောခိုင်းကာ နှစ်ထပ်ပလောက် သူတို့သည် မျက်ရည်များကို တားမရ ဆီးမနိုင်သုတ်ကြရမ်းမှ သိမ့်မတ်လေတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ပလောသံမှာ အလွန်တရာ လှမ်းဆွတ်ကြောင့် သူ့ရဲကောင်းဆိုတဲ့အတွက် ပေးရတဲ့တန်ဖိုးကလဲ နည်း ဖွယ်ရာကောင်းလှသဖြင့် အခုညအကြိမ် ရင်ကျက်လှပြီဖြစ်သော အမှု မဟုတ်တာကလဲခါး ဖွင့်ကြိုဆို၊ ရှယ်ဖိန်နှင့် ထိန်မုဆရာတော်တို့ဝင်လျှင် သူတို့ မျက်ရည်များကို မထိန်းနိုင်ကြတော့ပေ။

အခြားသူများကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပေ။

ကွန်လုံဝမ်း၏ လက်ခွေးစင် ဂိုဏ်းသားများသည် ဖျားဝ ယောင်တောင်ထရပ်ပြီ၊ ဆန်ကွမ်းချို ဆင်းသွားရာ နောက် တစ်အုပ်တစ်ကြီး လိုက်သွားကြသည်။

သူတို့ကား မျက်ရည်မကျကြပေ။

လိစင်းနှင့် ကျန်းဖန်းတို့သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ သိုင်းပညာ စွမ်းရည်ကို သိရှိပြီးဖြစ်ကြ၏။

သို့ရာတွင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် တစ်ကိုယ်တည်း တစ်ယော တည်း စိတ်ဆင်းရဲနေချာလိမ့်မည်ဟုတော့ သူတို့ လှုံးမေထော့ ခဲ့ကြပေ။

ယခုမူ မျက်ရည်များ ယိုစီးကျလျှက် ပလောမှုတ်သွားသော ဆန်ကွမ်းချို၏အဖြစ်ကို မြင်နေရ၍လည်းကောင်း၊ ပလောသံ လှမ်းဆွတ်ဖွယ် ကောင်းရာသည့် သံစဉ်ကို ကြားရ၍ လည်းကောင်း၊ သူတို့လည်းမျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်နေကြတော့ပေ။

အခန်း (၁၅၅)

ညီညွတ်ခြင်း အင်အား

သူတို့ ဤသို့ထွက်ခွာမလာမီကပင် ယင်းကြိုလှိုင်နှင့် ရဲလီဖိန်
 သည် ချင်းဖိန်အား အကြံများကို ပွင့်ပေးပြီးဖြစ်ပေသည်။
 ယခုအချိန်ကလွန် သူတို့သည် ကျန်လှိုက်ကျွန်းကြီး တို့
 နှင့်ထိုင်ပေါင်းပြီး ကွန်လုံဝမ်းကိုတိုက်မှသာ အောင်မြင်လိမ့်
 မည်ဟု နားလည်လေတော့ပေ၏။ နေကြပြီး ဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့် ဆန်ကမ်းချို ပမ္မလူမှုတို့၏ထွက်ခွာသွားသော
 အခါ သူတို့လည်း ချင်းဖိန်ကိုခေါ်အောင်ပြီး နောက်မှတိုက်
 အောင်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီကား အလွန် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလှ၏။

ပလ္လေသံရှင်အဘိုးအို သင်ပေးသည့်အတွင်းအားထုတ် သံ
မူတ်ပညာကို တော်ရုံတန်ရုံလူ သင်ကြားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အလွန်တရာ ခက်ခဲလှသည်။

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချီမှာမူ လွယ်လွယ်ကူကူ မဟုတ်ပေ။
လည်း အချိန်တိုတိုနှင့် သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့ပေသည်။

ယခုဆိုလျှင် မှတ်ရင်းမှတ်ရင်း ပလ္လေ၏သဘောကို ပို၍
သိလေလေ၏။

ဘူတို့ တေခင်ခြေသို့ ရောက်သောအခါ တောင်ပေ
လွင့်ပျံလာသည့် ပလ္လေသံရှင်အဘိုးအို၏အသံကို အားလုံး
ကြားလိုက်ကြရသည်။

လူတလေး ဆန်ကွမ်းချီ၊ နောက်လှည့်ကြည့်ဖို့ မလို
ရှေ့ကိုသာ ဆက်သွားပါ။ မင်း အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ ဆ
သည်ဖြစ်စေ မင်းနာမည်ကတော့ သိုင်းလောကထဲမှာ ကျန်
နေလိမ့်မယ်လို့ ငါ ဒီမိတ်ဖတ်လိုက်ပါတယ်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် နောက်လှည့်ရန် သူကြံစည်နေစဉ်
ကြားလိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာ အံ့ဩသွား၏။

ထို့ကြောင့် သူ နောက်မလှည့်တော့ဘဲ ရှေ့သို့သာ
သွားလေတော့သည်။

ချင်းပိန်သည်လည်း ဆန်ကွမ်းချီ၏ပလ္လေသံကြောင့် မျက်ရည်
ငင်လယ် ဝေနေခဲ့ရသည်။

ထို့တောင်ကုန်းနှင့် အတန်ဝေးသောအခါမှ ဆန်ကွမ်းချီ၏
ပလ္လေသံသည် သံစဉ်ပြောင်းသွား၏။

သို့မှသာ လူအားလုံး မျက်ရည် ဆည်နိုင်ကြတော့သည်။

ဆယ်မိုင်ခန့်မျှ လမ်းလျှောက်လာပြီးသောအခါ ဆန်ကွမ်းချီ
သည် ပလ္လေကို ဆက်မမှတ်နိုင်တော့ပေ။

ပလ္လေသံသည် ရပ်နားသွားပြီးသည့်တိုင် အချိန်အတော်ကြာ
အဆိပ်မိသူများကို ထိန်းကျောင်း အမိန့်ပေးနိုင်သဖြင့် ဆန်ကွမ်း
ချီသည် စိုးရွံ့မှုမရှိဘဲ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ခေါ်လာ၏။

လိခင်းနှင့် ကျန်းပန်းတို့က ရှေ့မိုင်ဝက်ခန့်ရှိ ဝါးရုံတော
ပြီးတစ်ခုကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး အော်ဟစ် သတင်းပေးလေ၏။

‘အစ်ကိုကြီး၊ အဲဒီဝါးရုံတောဟာ ကျန်လူဂိုဏ်းရဲ့ အခြေစိုက်
နေပုံ’

မကြာမီ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူအဖွဲ့
သောက် ထွက်ပေါ်လာပြီး တားဆီးသည်။

လတ်ယားရံ လူငယ်နှင့် လတ်ရွှေစင်ဂိုဏ်းသား ငါးယောက်
ကို တွေ့မှ ဖယ်ရှားပေးကြသည်။

သို့သော် များပြားလှသော ကုန်လုံဝမ်း၏ ဂိုဏ်းသားများ
ကို တွေ့နေရသဖြင့် မျက်မှောင်ကြူတို၍ ကြည့်နေကြလေ၏။
ဝါးကောထံ ဝင်သောအခါ အမှတ်လေးဆယ့်ရှစ်တပ်ဖွဲ့
တပ်သားသုံးဆယ်ကျော်ခန့် တွေ့ရသည်။

ကုန်လုံဝမ်း၏ဂိုဏ်းသားများကို စိတ်မချသဖြင့် စောင့်ကြည့်
နေကြဟန် တူသည်။

လိစင်းနှင့် ကျန်းဖန်းတို့သည် ထိုလေးဆယ့်ရှစ်တပ်ဖွဲ့မှ တ
သားများနှင့် သွားရောက် စကားပြောသည်။

သူတို့ အရေးတကြီး ပြန်ရောက်လာ၏။

‘အစ်ကိုကြီး၊ လေးဆယ့်ရှစ် တပ်ဖွဲ့က ပြောနေတယ်။ ကု
လုံဝမ်း ဂိုဏ်းသားတွေ သိပ်များနေအယ်တဲ့။ အတွင်းပိုင်းက
ခေါ်သွားဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးတဲ့။’

ထိန်မုဆရာအော်အ ဝင်ပြော၏။

‘ဒီကောင်တွေက ဘာနားလည်လို့လဲ၊ ဒီကုန်လုံဝမ်းရဲ့ တ
သားတွေကို ဒကာလေး ဆန်ကုမ်းချီဘန်ယောက်ကပ် ထိန်းချ
နိုင်တယ်ဆိုတာ သူတို့ မသိဘူးလား။’

လိစင်းက....

‘သူတို့ ဒါတွေနားမလည်ဘူး၊ သူတို့က ဘုရင်တပ်ပုံစံ ဖွဲ့စည်း
ပေးထားတဲ့ တပ်ဆိုတာ သူတို့ကို တစ်ခုခုအမိန့်ပေးထား
အဲဒီအတိုင်း တစ်သင်္ဂေမတိမ်း လိုက်နာတော့တာပဲ။’

ဆန်ကုမ်းချီသည် ခေတ္တခဏစဉ်းစားပြီး....

‘ကောင်းပြီ၊ သူတို့ကို ဖိတောင်ကုန်းပေါ်မှာလိုပဲ အားလုံး
တို့ အကြောပိတ်ပစ်ခဲ့မယ်။’

သူ၏ အကြံအစည်အတိုင်း သိုင်းသမားအားလုံးက ကုန်လုံ
ဝမ်း ဟပိုသားများကို အကြောပိတ်ပစ်ကြရသည်။

ဆန်ကုမ်းချီက လိစင်းနှင့် ကျန်းဖန်းတို့အား အမိန့်ပေးလေ
သည်။

‘ညီလေးတို့၊ သူတို့ကို တစ်နေရာမှာ စုပြီးချုပ်ထားဖို့ အမိန့်
ပေးလိုက်ပါ။ သူတို့ကို ထိန်းချုပ် ထားနိုင်သရွေ့ ကုန်လုံဝမ်း
မလှုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာလဲ ရှင်းပြလိုက်ပါ။’

လေးဆယ့်ရှစ် အဖွဲ့သည် ယခုအခါ တပ်လား လေးဆယ့်
ရှစ်ယောက် မရှိတော့ပေ။

သေသွားသော ဒဏ်ရာရသူရ ဖြစ်နေသဖြင့် စုစုပေါင်းသုံးဆယ်
ခြောက်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။

ကုန်လုံဝမ်းဂိုဏ်းသားများကို အကြော ပိတ်ထားခဲ့သဖြင့်
ဆန်ကုမ်းချီဘုံအား နှစ်ရှိုင်းသော အတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပြု
လိုက်သည်။

လိစင်းနှင့် ကျန်းဖန်းတို့က....

‘အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အရပ်သွားပြီး သတင်းပို့လိုက်
ပါဦးမယ်။’

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်၏။
 လက်ဝဲရံလူငယ်၊ လက်ယာရံလူငယ်တို့လည်း ပြေးထွက်သွား
 ကြလေတော့၏။
 မကြာမီ ဝါးတော၏ အလယ်ဗဟိုသို့ ရောက်ရှိလာ၏။
 အတော်အတန် ကြီးမားသည့် တဲအိမ်ကြီးသုံးအိမ်ကို တွေ့
 ရသည်။
 တဲကြီးတစ်လုံးရှေ့တွင် ကျိုးတာကြည်သည် သူ၏ ကြီးမား
 သော ဗိုက်ရွဲကြီးကို ပုတ်၍ ရပ်နေ၏။
 လိဇင်းနှင့် ကျန်းဖန်းအပြင် ယုန်ရွှောက်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။
 အားလုံးက ဆန်ကွမ်းချိုကို ဂါရဝပြုကြသည်။
 ကျိုးတာကြည်က....
 'အထဲကိုကြွကြပါ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ကြိုဆိုခိုင်း
 လိုက်လို့ ကျွန်တော် ထုတ်ကြိုနေတာပါ။'
 ဆန်ကွမ်းချိုက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးယုန်ထုံ၊ ဆရာကြီးရဲယိပိန်
 နှင့် ထိန်မုဆရာတော်ကြီးတို့ ပါရှိလာချိန်တွင် ကျန်လူဂိုဏ်းချုပ်
 ကြီး အိုယန်ထုံ ထွက်မကြိုသဖြင့် အေးနေသွားသည်။
 သူ၏ အားနာပါးနာ လှည့်ကြည့်မိရာ ထိုအကြည့်ကို ယုန်
 ကြိုလိုက ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်လေ၏။

'ညီလေး....ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တို့ဝင်ပြီး တွေ့ဆုံလိုက်ကြတာ
 ဟေ့။'
 'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သဘောထား ကြီးပါပေတယ်။ ကျွန်တော်
 အို အထဲဝင်ကြစို့။'
 ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူက လှခံကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောကြောင့်
 ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ဝင်သည်။
 တဲထဲတွင် အတော်ကလေး လူစုံစုံစေ ၃၀ နှိနေသည်။
 တစ်စုံတစ်ခုကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေဟန် ရှိ၏။
 ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပါဝင်သူများကို လှမ်း၍ အကဲခတ်လိုက်၏။
 လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စင်၊ မသေကောင်းမပျောက်
 ကောင်း အသက်ရှင်နေသေးသော မေကုံးလျှန်၊ တက်မုဆရာ
 တော်၊ စိမ့်ဆရာတော်၊ ကျွန်စီမုန်၊ နိုင်ချစ်နော်နှင့် သူတို့အား
 ကြိုဆိုရာတွင် ပါဝင်သော ယုန်ရွှောက်ကိုပါ နိုင်ချစ်နော်ဘေး
 နား၌ ထိုင်လျက်သား ပြန်တွေ့ရပြန်သည်။
 အခြားအင်္ကျီအို နှစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။
 ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ဝင်လာသောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်
 ထုံက မုတ်တရက် ချက်ချင်းထ၍ ကြိုဆိုလေ၏။
 ထိန်မုဆရာတော်သည် လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ငါးဦးတို့နှင့်
 အတူ အပြင်မှာ နေရစ်ခဲ့သည်။

ထိုအချက်ကို ဆန်ကုမ်းချီ မသိပေ။

ဆန်ကုမ်းချီသည် အိုယန်ထုံအား ခါရဝပြုပြီး ရိုက်ချုပ်ကြီး ယွင်ကြိုလုံး၊ ဆရာကြီး ရဲယိမိန်၊ ချင်းဖိန် မင်းသမီးတို့နှင့် တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

အိုယန်ထုံကလည်း ရဲသေလေးစားစွာ နှုတ်ခွန်းဆက်လေ၏။

'ကျွန်တော်တို့ စည်းစဉ်းစဉ်းကြော့အတွက် ထွက်ကြွ ဆိုမိတာကို ခွင့်လွှတ်ကြပါဌာ'

အိုယန်ထုံကလည်း အစည်းအဝေး ကျင်းပရာ၌ ပါဝင်သူများနှင့် တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်ပေးပြန်သည်။

ဆန်ကုမ်းချီ သိသော အတိုးအိုနှစ်ဦးမှာ ကျွန်လူဂိုဏ်း၏ နာယကနှစ်ဦးဖြစ်သော ဆွံအုအတိုးအိုနှင့် နားလိုင်သူ အတိုးအိုတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်လူဂိုဏ်း အရေးပေါ်နေသဖြင့် အတိုးအိုနှစ်ဦး ဤဆုံရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယွင်ကြိုလုံးက ပြန်လည်ဂါရဝပြုပြီး....

'ရိုက်ချုပ်ကြီးတို့အနေနှင့် သိုင်းဒလကကြီး ငြိမ်သက်စော့ချမ်းဖို့ ခုလို ဝီရိယထားပြီး ကြိုးစားနေတာ တွေ့ရတဲ့အတွက် အလွန်ပဲ ဝမ်းသာပါတယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ အထူး ချီးကျူးခြင်းခံရသူ နှစ်ဦးမှာ နိုင်ချစ်ခေန်နှင့် ယွမ်ရှောက်တို့ ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြောက်အလုံအဖွဲ့ခွဲကို ဤယွန်နှစ်ဦးက အပြတ်အပတ် ဦးဆောင်ချေမှုန်းခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

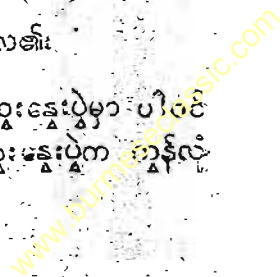
ယွင်ကြိုလုံးသည် ဆန်ကုမ်းချီနှင့် ယွမ်ရှောက် အကြောင်းကောင်းစွာကြားဖူးသားသဖြင့် လေးလေးစားစားနှင့်နှုတ်ဆက် ချီးကျူးသည်။

'ညီလေး...ယွမ်ရှောက်၊ မင်းအကြောင်းကို မင်းအစ်ကိုကြီးကကော ဆရာကြီးဆီကပါ ကြားထားရတဲ့အတွက် ကျုပ်အထူပဲ ဂုဏ်ယူပါသေး၊ ဒီနေ့ လူကိုယ်တိုင် တွေ့ရတဲ့အတွက် သိပ်လဲ ဝမ်းသာပါတယ်'

ယွင်ကြိုလုံးနှင့် ရဲယိမိန်တို့သည် အစည်းအဝေး ပြုလုပ်နေကြောင်း သိသဖြင့် ချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားရန် နှုတ်ဆက်ကြသည်။

အိုယန်ထုံက ပျာပျာသလဲ ထားမြင်လေ၏။

'အို...မတုတ်တာဘဲ၊ မိတ်ဆွေတို့ထဲ ဒီဆွေးနှေးပွဲမှာ ပါဝင်ကြမှ ကျုပ်အဖို့ ပိုမဆင်ပြေမှာပါ၊ ခုဆွေးနှေးပွဲက ကျွန်လုံးဝမ်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆွေးနှေးပွဲပါ'

ဆန်ကွမ်းချီသည် ချင်းဖိန်အား အထူးနေရာမေး ဆက်ခံသည်။

သူမသည် ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာရရှိထားသူ မဟုတ်ပါလား။

နိုင်ချစ်နော်၏ မျက်လုံးများသည် ဝင်လာကတည်းက ချင်းဖိန် မင်းသမီးထံ၌သာ ဝဲလည်နေသည်။

ချင်းဖိန်သည် လူအများကို အကဲခတ်ရာမှ ယွင်ကြိုလုံက တဖြည်းဖြည်း မှတ်မိလာသည်။

ဤလူသည် သူ၏အစ်ကိုဝမ်းကွဲနှင့် တိပတ်လားမားဘုန်းကြီးများကို စိန်ခေါ်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။

သူမသည် ယွင်ကြိုလုံအနီးသို့ သွားပြီး ပါးကို တဖြန်းဖြန်း ချိတ်၏။

ဆန်ကွမ်းချီက လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ဝင်ဆွဲသဖြင့် နှစ်ချက် ထက်ပို၍ မရိုက်နိုင်တော့ချေ။

'နေပါစေ ညီလေး... ရိုက်ပါစေ၊ သူ အစရမလည်သေးလို့ပါ'

'ဘာအရေမလည်သေးလို့လဲ၊ ကျွန်မအစ်ကို သေရတာ ရှင်တရားခံပဲ'

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထိုစဉ်က တိုက်ပွဲအခြေအနေကို ပြန်လည် နှင်းပြ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြိုလုံကိုယ်တိုင် သေလုခမျှာပါး ဖြစ်ခဲ့ပြီး နှင့် ကံကောင်းထောက်မချို အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ပုံတို့ကို နှင်းပြသောအခါမှ ချင်းဖိန်သည် သူမများမှန်း သိရှိတော့သည်။

'တကယ်တော့ ကုန်လုံဝမ်ဟာ အားလုံးကို သတ်ဖြတ်သွားတဲ့ လူပါ။ နောက်ဆုံး မင်းတို့အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ကျုပ်တို့တောင် ချောက်ကမ်းပါးပေါ် တွန်းချသတ်ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်'

ထိုနောက် ချင်းဖိန်မင်းသမီး၏ ရင်စဉ် စိုက်ဝင်နေသော ခြားကို ယွင်ကြိုလုံ ထုတ်ပေးခဲ့ပုံနှင့် ကုသပေးခဲ့ပုံတို့ကို ထပ်မံ နှင်းပြလိုက်ပြန်ရာ ချင်းဖိန်မှ ယွင်ကြိုလုံအား တောင်းပန်ရသည့်ဘဝသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချီက ဆက်ပြော၏။

'အဲဒီတုန်းက မသေခဲ့ဘဲ တုံးကျော်ခဲ့တဲ့လူ သုံးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ မင်းကစောစွာ ကုန်လုံဝမ်က ပမ်းသွားလို့ အသက်ရှင်ခဲ့တယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြိုလုံကတော့ သေဟန်ဆောင်ခဲ့လို့ အသက်ရှင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကတော့ ကုန်လုံဝမ်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို လိုက်ပြီး စပ်စုသို့ သေမလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကံကောင်းလို့ သေဘေးကလွတ်ခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံး ကုန်လုံဝမ်ကို လက်စားချေဖို့ပဲရှိတယ်'

'ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ'

၆၆ တက္ကသိုလ်ဆုထမ်းစောင့်

အခု ဒီမှာ စုစည်းနေတဲ့ လူအားလုံးဟာ ကုန်လုံဝမ်းစေ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ အာသာဆန္ဒ ကြီးမားနေတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ မင်းလဲ ဒီလူတွေထဲပဲ ဆန္ဒရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မျှော်လင့်ပါတယ်။ နိုင်ချမ်းနော်၏ မျက်လုံးထဲ၌ သောကအရှိပါအယောင်များ ပေါ်လာ၏။

သိသော် လူမသည် ချုပ်တည်းတတ်သော အလေ့ အကျင့် ရှိသဖြင့် မည်သည့်စကားမျှ မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်နေလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက ချမ်းမြစ်အား တီးတိုးပြော၏။

ချင်းပီနဲ့...မင်း၊ ဒီမှာ ထိုင်နေခဲ့ပါ။ သူတို့ ဆွေးနွေးတဲ့ စကားကို နားဆောင်ပါ။ မင်းကန်ကိုအတွက် မင်း ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဒီစကားဝိုင်းမှာ အဖြေပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ကတော့ အပြင်ထွက် နေဦးနာလိုက်ဦးမယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တံအတွင်း၌ လူအစုံအစေ့ရှိနေသည် ဆိုသော်လည်း ထိန်မဆရာတော်နှင့် ကျင့်ရွယ်တောက်တို့ မပါဝင်ဘဲ ရှိနေသည်ကို သတိပြုမိ၏။

လူအများရှေ့၌ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်တုံအား မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း မပြုချင်သဖြင့် တံအပြင်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

တံအတွင်း၌ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးမြန်းခြင်း၊ စုံစမ်းခြင်း ပြုလုပ်နေကြသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို ထွက်သွားသည်ကို မသိသူမျှ သတိမပြုမိကြပေ။

တံအပြင်တွင် ထိန်မဆရာတော်နှင့် ကျိုးတာကြည်တို့ လည်ဆန့်ဆန့် စောင့်မျှော်နေသည်ကို တွေ့သည်။

ကျိုးတာကြည်က ဆန်ကွမ်းချိုအား လေးစားစွာ ဂါရဝပြုသည်။

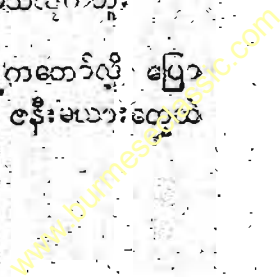
‘ဆရာလေး...ဘာအလို့ငှါ အပြင်ထွက်လာပါသလဲ’

‘ဆရာကြီးကျင့်ရွယ်တောက်တစ်ယောက် ပြန်လာတော့မတွေ့ဘူးလား။ သူ့လက်ထဲမှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ပါလာတယ်လေ’

‘ဪ...ဆရာကြီးကျင့်ရွယ်တောက်လား၊ ရှိပါတယ်၊ ရှိပါတယ်။ သူ့အတူ အဆိပ်မိသလို ဖြစ်နေတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ပါလာပါတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နယ်တိုင် ဆေးကုသပေးထားပါတယ်။ အတော်ကလေးစေောင် သတိရှိနေပါပြီ’

‘အဲဒီအမျိုးသမီးကို သစ်သားသွောင်အိမ်ကလေးထဲက ကျုပ် နယ်တိုင် ဆွဲထုတ်ပေးခဲ့တာပဲ။ တွေ့တဲ့ တော်ဇောနဲ့ ထုပ်ပြီးပေးလိုက်တာပေါ့။ ဘယ်သူ့နား ရုတ်တရက် မသိလိုက်ဘူး’

‘ကျွန်တော်သိရသလောက်တော့ ရှမ်းဟို ကတော်လို့ ပြောပါတယ်။ ကုန်လုံဝမ်းစေ့ မြောက်မြားစွာသော ဇနီးမယားတွေထဲ တစ်ယောက်လို့ သိပါတယ်’

‘ဪ...ရှမ်းဟိုကတော်ကိုး၊ ကုန်လုံဝမ်တာ တော်တော် ရက်စထဲတာပဲ’

‘ဆရာလေး...သိနေလို့လား’

ဆန်ကွမ်းချိုက မိန်းမဆောင်၌ ရှမ်းဟိုကတော်နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည် ပြောပြလိုက်၏။

‘အင်း...ဆရာကြီး ကျင့်ရှယ်ခဏာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေရတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကျုပ်နဲ့ မတွေ့ရသေးတော့ စိတ်ပူပြီးလာမေးချတာပါ။ တံဆိပ်မှာကလဲ အရေးကြီးစကားတွေပြောကြမှာမို့ ကျုပ်က အဲဒီအကြောင်းဖောက်ပြန်မမေးချင်ဘူး’

ထိုစဉ် မြင်းတစ်စီးသည် ဝါးရုံခတာထဲမှ အပြင်းခုန်းစိုက်လာကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မီးခိုးထောင်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျွန်လူဂိုဏ်းသားဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထိုလူသည် လက်ထဲမှစာကိုမြှောက်ပြပြီး...

‘စာ...စာ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံအတွက် စာ’

စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုလူသည် မြင်းပေါ်မှအစားအစောင်းသို့ ကျသွားသည်။

‘ဝုန်း...’

ဆန်ကွမ်းချို၊ တက်မုဆရာတော်နှင့် ကျိုးတာကြည်တို့ ပြေးသောအခါ ထိုလူ အသက်ကုန်နေပြီကို တွေ့ရှိရသည်။

ထိုလူ၏ မီးခိုးထောင်ဝတ်စုံအောက်၌ အနက်ရောင် သိုင်းဝတ်အင်္ကျီ တွေ့ရပြန်သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုရော ကျိုးတာကြည်ပါ ဟစ်သော်မျက်နှာ တုန်ယောင်းကြည့်မိကြသည်။

ကျိုးတာကြည်က...

‘ဆရာလေး၊ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်းသားမဟုတ်တာတွေ သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဂိုဏ်းထဲကမြင်းနဲ့ နှိပ်စက်မှုဆောင်ဝတ်ဆင်ပြီး ဝင်လာနိုင်တာကတော့ အတော်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုက ထိုလူ၏ အတွင်းမှဝတ်စုံကို ထောက်ပြရင်း...

‘သူဟာ ကုန်လုံဝမ် ဂိုဏ်းသားလွဲမဟုတ်ဘူး။ ဒီသိုင်းဝတ်စုံကို ဘယ် ကုန်လုံဝမ်ဂိုဏ်းသားမှမဝတ်ဘူး’

‘ဆိပ်ထူးဆန်းတာပဲ’

ကျိုးတာကြည်သည် ထိုလူ၏ လက်ထဲမှစာကို ယူလိုက်၏။ အိတ်ပေါ်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံဆိုတဲ့ လိပ်စာရေးသား၏။

ထိုအချိန်မှာပင် တဲအိမ်အတွင်းမှ ဆွေးနွေးသူများထွက်ကြ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယုတ်ကျ၏အစဉ်အရ ချင်းမိန့်ဆီမိကို တဲတစ်လုံးတွင် သီးသန့်ဝားနားယူစေသည်။

ဤလူများမှပင် တစ်စုံတစ်ခုထူခြားနေသော ဆန်ကုန်ထိန်မုဆရာတော်နှင့် ကျီးတာကြည်ထို့ ရှိရာသို့ အရေးထုပျောက်လာကြ၏။

ကျီးတာကြည်က အိုယုတ်ကျအား အရေးတကြီး ဝါးကပ်အခြားအခွင့်အလမ်းပေးပေးခြင်းဖြင့် စာအိမ်ကို ရှိစေကမ်းပေးခဲ့လှသည်။

အိုယုတ်ကျသည် စာအိမ်ကို ဆွဲပြုပြီး ဖောက်ဖတ်၏။ ချက်ချင်းလိုဆို မျက်နှာပျက်သွားသည်။

အေးပတ်လည်ရှိ ဝါးရင်သိမ်းသမားကြီးများသည် ထိုအခင်းပုံကိုဆီရှိသဖြင့် ဝဇ္ဇာစိုက် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

အိုယုတ်ကျသည် စာကို နှိပ်ချစ်နှစ်အားလှမ်းပေးပြီး အခွင့်အလမ်းပေးပြီး အခြားအခွင့်အလမ်းများအား တီးတိုးပြောလေ၏။

‘ဒီစက ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ဖော်သက်ပါက ကျန်လုံးဝမိန့် လုံးဝမပတ်သက်ပါဘူး’

လူအားလုံး ဆက်ပြင်းချလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ထိန်မုဆရာတော်နှင့် တက်မုဆရာတော်တို့သည် ဦးထိုတစ်ဦး အကဲခတ်နေကြ၏။

ထိုမုဆရာတော်က မိတ်ဆက် ရှင်းလင်းသောအခါမှ တက်မုဆရာတော်သည် ထိန်မုဆရာတော်အား ဗူးတုပ်၍ခိုးတေခဲ့သည်။

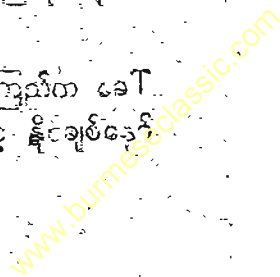
ထိန်မုဆရာတော်သည် ကျန်လှဂိုဏ်း၌ရောက်နေသည့် ရှောင်မုဆရာတော်များအနက် ဝါးစဉ် အကြီးဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေးသည်။

နှိပ်ချစ်နှစ်သည် အိုယုတ်ကျ လှမ်းပေးသည့်စာကို ဖတ်ရှုရာတွင် ဝါးစဉ်ကြီး သိုင်းသမားကြီးများ အားလုံးအတွက် အထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ပေးရန် ကျီးတာကြည်အား အမိန့်ပေးခဲ့၏။

အခြား ကျန်လှဂိုဏ်းသား သုံးဦးအား လှမ်းခေါ်ပြီး ပြောဆိုကာ အလောင်းအစား ကောင်းစွာ မြေမြှုပ်သြဇ်ပေးခဲ့၏။

ထိုလူ၏ အန္တရာယ်နှင့် ဖက်ရာမြောက်မြားစွာ တွေ့ရှိသော်လည်း ဧည့်ကဲ့သို့ ရရှိသည့် ဖက်ရာများရှိသည်ကို မစုံစမ်းသွားပေ။

ဝါးစဉ်ကြီးသိုင်းသမားကြီးများကို ကျီးတာကြည်က အကြောင်းအရာသိသဖြင့် ဆန်ကုမ်းချို အိုယုတ်ကျနှင့် နှိပ်ချစ်နှစ်အား တွေ့ဆုံစေကာမူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နိုင်ချစ်နော်က အသံနိမ့်၍ မေးလေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသဘောက ဘယ်လိုရှိပါသလဲရှင်’

အိုယန်ထုံမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန် ရှိသော်လည်း တကြည့်စွာ ဆက်ပြောသည်။

‘အခြေအနေကဒီအထိဖြစ်လာမှတော့ ကျုပ်အတွက်ထိန်းစေချင်ဘူး။ နဂိုအတိုင်း စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျုပ်ကိစ္စကို ဘာမှ မလုပ်နဲ့တော့’

ဤစာမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် ပတ်သက်သည့် ကြီးမားသော ပြဿနာကို ယူဆောင်လာမှန်း ဆန်ကွမ်းသိသည်။

သို့သော် မည်သည့်ပြဿနာ ဖြစ်သည်ကိုမူ မသိချေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေခြင်းကြည့်ပါက သေးငယ်သော ပြဿနာ မဟုတ်မှန်းတော့ မိနိုင်သည်။

အိုညွန့်ထုံက....

‘က...မိန်းကလေး၊ ဒီကိစ္စကိုလဲ မိန်းကလေးပဲ ဆောင်ရွက်လိုက်ပါ။ ကျုပ် အနားယူလိုက်ဦးမယ်’

စင်စစ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ စိတ်ညစ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

အိုယန်ထုံ ထွက်သွားသည်နှင့် နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းအား သူမတံဆံ့သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

သူမသည် ချင်းဖိန်မင်းသမီး ပါလာစည်အတွက် စိတ်ထဲတွင် အလွန်တရာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် နှုတ်မှတော့ တစ်ခွန်းမျှ ထုတ်မပြောချေ။ နှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်ခုံများတွင်ထိုင်မိကြသောအခါ နိုင်ချစ်နော်က....

‘ဆန်ကွမ်းချီ... ရှင့်ကို ကျွန်မ တစ်ခုတာဝန်ခပေးချင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့...လိုက်နာအံ့ အသင့်ပါပဲ’

‘ဒီတစ်ခါကတော့ ကုန်လုံ့ဝမ်းနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ပြေးစရာရှိတာကိုသာ ပြောပါ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ အဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြီး ချိန်းဆိုဘေးတဲ့ နေရာတစ်ခုကို သွားရမယ်’

ဆန်ကွမ်းချီ စိုးရွံ့သွား၏။

သာမန်အားဖြင့် သူ့အား ဝေလမ်းသွားခိုင်းလျှင်လည်း သူ့အကြောက်ရှိပါ။

အိုယန်ထုံ အဖြစ် ဟန်ဆောင်သွားပါက အများအပြား ခေါ်လာမည်ကို သူ စိုးရွံ့ပါသည်။

ဟ...စော်ကြွာ...

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်ဆွေးနွေး ပိုပြီးအများအယွင်းဖြစ်နိုင်
တယ်။ ခါကြောင့်မို့ ချွတ်လို့ လွတ်တယ်။

တယ်ဆိုကိစ္စမျိုးလဲ။ သိခွင့်ရှိလား။

မရှိဘူး။ လောကကြီးမှာ အားလုံး ပြီးပြည့်စုံတဲ့လူဆိုတာ
မရှိဘူး။ အလွန် ရှုံးသားပြီး အလွန် သဘောကောင်းတဲ့ လူ
တစ်ယောက်ဟာ သူ့တစ်ယက်မှာ အများအယွင်း မလုပ်နိုင်ဘူး
လို့ ဘယ်သူကမှ အာမ မခံနိုင်ဘူး။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အနည်းငယ် ဆဘောပေါက်လား၏။

ဧည့်သည် ပိုပြီး ရှုံးပြန်သွားလား။

ကျွန်မလဲ ဒီလောက်ပဲ ခန့်မှန်းနိုင်တယ်။ အခုအချိန်ဟာ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တို့ယန်ထု အကျဉ်းအကျပ်ကျနေတဲ့ အချိန်လဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ဖက်ကပေါ်လာတဲ့ ကိုယ်ခရားကိုယ်တာ ကိစ္စ
ကလေးကို ကျွန်မတို့ပဲ ဖြေရှင်းပေးသင့်တယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အတန်ကြာ စဉ်းစား၏။

ကျွန်ကိစ္စမှာ သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံးနှင့် တိုက်ရိုက်
မသက်ဆိုင်ဟု ဆိုသော်လည်း သူ့သိရှိကိစ္စတော့ သက်ဆိုင်နေ
သည်။

ဤကိစ္စ၌ တို့ယန်ထု အနှက်တက် အကျိုးနည်းဖြစ်လျှင်
အလွန်လှိုဏ်းသည် တက်မပါသော လေ့လီဖြစ်သွားပြီး ကုန်လုံ
မိတို့ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်း မဲ့သွားပေလိမ့်မည်။

ကောင်ပေါ်ပြီ။ ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်။

ကောင်းပြီ။ ဒီလိုပဲ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားပါတယ်။ ရှင့်ကို
အောက်ပေးရမယ်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ပညာစုံ တတ်၏။

သူမ၏ ရုပ်ဖျတ်ရုပ်ပြောင်း ပစ္စည်းကိရိယာကလေးများကို
တံယုပြီး ဆန်ကွမ်းချိုအား ရုပ်ဖျတ်ပေး၏။

မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံရှည်ကြီးနှင့် ခွေးဖိုက်ထုတ်ကိုလည်း ပေး
ပေး၏။

ရှင် အရှေ့ဘက် စူးစူး မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်သွားပါ။ အဲဒီဘက်
ကြီးတစ်ယောက်ကို တဲအထဲမှာ တွေ့လိမ့်မယ်။ သူ့ကို ငွေ
နှစ်ဆယ် ပေးလိုက်။ ခေါင်းတလွှား ကောင်းကောင်းတစ်လုံး
ချွတ်တယ်လို့လဲ ပြောပါ။ ဆိုရင် ရှင့်ကို သူ့ခေါ် သွားလိမ့်မယ်။

ကျုပ် မှတ်မိပြီ။ သွားတော့မယ်။

နိုင်ချစ်နော်က ဆန်ကွမ်းချိုအား စူးစိုက်ကြည့်ပြီး...

ရှင် ကျွန်မကို အာမ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးလား။

ဆန်ကွမ်းချို ခေတ္တ တော့စေသွား၏။

ထို့နောက် ထီးတိုးပြော၏။

‘ကျွန်တော့်ညီလေးကို ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်လိုပါ။ သူ့ဟာ လူတွေရဲ့အလေ့အထကို မကျွမ်းကျင်တော့ အမှားတွေ ပြောကောင်းပြောမိမယ်။ အမှားတွေ ပြုစကောင်းပြုမိမယ် ခွင့်လွှတ်ပြီး စောင့်ရှောက်စေချင်ပါတယ်’

နိုင်ချစ်နော်က နာကြည်းစွာ ပြော၏။

‘ရှင်မှာ ဒါပဲ ပြောစရာရှိသလား’

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဒါပဲရှိတယ်။ ကျုပ်သွားတော့မယ်’

‘သွား...သွား...သွား။ ရှင်ပြန်ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ အနောက်စူးစူးက တိုင်းရင်းသားတွေဆီ သွားပြီးတော့ အိမ်ရှေ့မင်းစားရာထူး ဆက်ခံပေါ့ ဟုတ်လား’

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ နှလုံးသားကို ဓားနှင့် အထိခံရသလို နာကျင်သွား၏။

သို့သော် ချုပ်တည်းတတ်ခံသာ နှလုံးသားပိုင်ရှင်သည် မည်သည့် စကားမျှ ခွန်းတို့ မပြန်ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

‘မသွားနဲ့ဦး။ ကျွန်မပြောစရာ ရှိသေးတယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ဖြန်လှည့်လာရပြန်သည်။

နိုင်ချစ်နော်၏ မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်များ လည်နေ၏။ သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောပြမိ ကြီးစားနေသည်။

‘ကျွန်မ...ကျွန်မ...’

သူမသည် တော်တော်နှင့် စကားပြော၍မထွက်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ အတန်ကြာမှ...

‘ရှင် ယုံယုံ မယုံယုံ ကျွန်မတော့ တစ်ခုပြောနိုင်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တာ အခုအထိ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိနေပါတယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုက ခြောက်ကပ်ကပ် ပြော၏။

‘ကျုပ်ယုံပါတယ်။ သွားတော့မယ်’

ယုံပါတယ်ဟူသော ဆန်ကွမ်းချို၏ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်သော စကားသံက နိုင်ချစ်နော်၏ အသည်းနှလုံးကို ဓားနှင့်ထိုးခွဲသွား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ခြေလှမ်းကျွံကြီးများဖြင့် ထွက်ခွာသွား၏။

သူ့နောက်မှ နိုင်ချစ်နော်၏ ငိုရှိုက်သံသံသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကိုယ်တိုင်ပင် မျက်ရည်များ ဝဲလှ၏။

ချစ်ခင်ရည်ကြားသော်လည်း အခြေအနေ မစေးသဖြင့် သူတို့ နှစ်ဦး၏ ဘဝမှာ လုံးဝပေါင်းစပ်၍ ရေခိုင်ကြောင်း ဆန်ကွမ်း ချို ထိသားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်၏ ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း မိုင်နှစ်ဆယ်မျှ ပြေးလွှားခဲ့ရာ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း လယ်ထဲ ကလေးတစ်ကောင် တွေ့ရ၏။

ဆံပင်များ ပြူဖူးနေသည့် အဘွားအို တစ်ယောက်သည် တဝဋ် ထိုင်နေ၏။

အဘွားအိုသည် အတော်ကလေး မျက်စိနှစ်ပုံရသည်။

ဆန်ကွမ်းချို သူ့ရှေ့၌ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ဟန်မတူပေ။ သူ၏နှုတ်မှ အတွက်တွတ် ရေရွတ်နေသည်။

အင်း...လာဒီ အချိန်တော်သင့်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ မလာ သေးဘူး။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘွားအိုရှေ့တည့်တည့်သွားရပ်ကာ...

အေး...ကျွန်တော် ရောက်လာပါပြီ၊ ကျွန်တော် ခေါင်း တထားတစ်လုံး အောင်းကောင်းလိုချင်လို့ ဒီကိုလစတံပေါ်

ထူသည် အဘွားအိုလက်ထဲသို့ ဝှေ့တစ်ဆယ် ထည့်ပေးလိုက် ၏။

အဘွားအိုမှာ လွန်စွာ အံ့ဩနေသည်။

'ဟင်...ဒီလိုထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စတွေ တကယ်ပဲ ရှိနေသလား' ဆန်ကွမ်းချိုက...

'အခုမှ ဆောင်ရွက်ရော့ ရှိတာတွေကိုသာ ဆောင်ရွက်ပါ ကျွန်တော် နောက်ကလိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ'

ကဲ...မင်း ငါ့ခွဲလိုက်ခွဲ'

အဘွားအိုသည် တဲအိမ်ကလေး၏ အဖန်တက်တက်ရှိ ချုံနွယ် ပင်များအကြားသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ထိုထဲကလေးများ ရှိနေပြီး တဲတစ်လုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ သည်။

'အဲဒီတဲထဲမှာ ခေါင်းတစ်လုံး အင်းနေတယ်၊ မင်းယူသွား နိုင်တယ်'

ကျေးဇူးဆင်ပါတယ် အေးပဲ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘွားအိုအား နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုတဲ ကလေးရှေ့သို့ လျှောက်လှမ်းလာလေ၏။

တဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်သောအခါ အသစ်ကျပ်ချွတ် ခေါင်းကြို တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

တဲကလေးသည် အတွင်း၌ အတော်ကလေး သင်္ဘောပုံရပ် ရပ် ရှိနေသည်။

ဆန်ကုမ်းချီသည် ခေါင်းအဖုံးကို သွား၍ဖွင့်ကြည့်သည်။

မည်သည့်အရာမျှ ခေါင်းထဲတွင် မရှိချေ။

'သစ္စာလေး၊ ခေါင်းထဲမှာ တစ်ခုခု ရှိတစ်ခုခု ရှိတစ်ခုခု ရှိတစ်ခုခု ဟုတ်တုတ်ထုတ်ပါ၊ အခုတော့....'

သူသည် နှိပ်ချစ်နော်၏ အမှာစကားကို ပြန်သည် ကြားယေခင်လာသဖြင့် တဲထောင့်တစ်နေရာတွင် တစ်ပျဉ်ခေ့ထိုင်ပြီး အဖောင်းအား ကျင့်နေတော့၏။

ဆန်ကုမ်းချီသည် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ အချိန်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းသည်။

ထိုအခါကျမှ တိုးညင်းသောခြေသံကို စတင်ကြားရလေ၏။

'အို့ ယန်ထုံ၊ ကျုပ်ကိုမြင်ရင် မှတ်မိပါဦးမလား'

မီးရှောင်လည်း လင်းလာသည်။

ထိုသူသည် မီးအိမ်တစ်ခုကိုပါ ကိုင်ဆွဲလာခြင်းဖြစ်၍ ထိုသူ၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်ခွင့်ရလိုက်သည်။

ထိုသူက ထိုက်ယန်တေခင်ကုန်း၌ ထန်ရှင်အနားယူနေစဉ်က သူ တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသည့် ပိန်လှ သေးကျေးလှသော ပလ္လေရှင်အဘိုးအိုပေတည်း။

ဆန်ကုမ်းချီ သေချာစွာ ကြည့်သောအခါ ထိုအဘိုးအိုဘေးထိုင် ဆံပင်ဖားလျားချထားသော အမျိုးသမီးကလေး တစ်ဦးပါ တွေ့ရလေ၏။

'အို့ ယန်ထုံ၊ သာဖြစ်လို့ စကားမပြောတာလဲ'

အို့ ယန်ထုံအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော ဆန်ကုမ်းချီမှာ စကားပြော၍ မဖြစ်ပါ။

စကားပြောလိုက်လျှင် သူ အလိမ်ပေါ်သွားပါလိမ့်မည်။

အဘိုးအိုက....

'ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့စာရင်းရှင်းချင်လို့ စောင့်နေပါတယ်။ ခုလို ခင်ဗျားရောက်လာတဲ့အတုတ် ကျုပ်အချားကြီးဝမ်းသာပါတယ်'

အမျိုးသမီးကလေးက ဝင်မေး၏။

'ကျွန်မ တစ်ခုမေးပါရအေး၊ ကျွန်မ မိခင်ကြီးဟာ ရှင် လတ်ဦးမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား'

ဆန်ကုမ်းချီမှာ စိတ်သောက ရောက်သွားသည်။

'ခုကွဲပါပဲ၊ ဒါတော့ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို့ ယန်ထုံနဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ငါ ဘယ်လိုပြောရပါမလဲ'

မိန်းကလေးက ဆက်ပြော၏။

ကျွန်မဆိုပါတယ်။ အိုယန်ထုံလို လူမျိုးက ကျွန်တို့က
တော့မှ မလိမ့်ဘူးလို့

ကျွန်တော် မလိမ့်...

ဆန်ကွမ်းချီသည် ရုတ်တရက် ပြေစပြုံးမှ မှားမှန်းသိတော့
သည်။

ဒီကောင် လူလိမ့်၊ သူ့ဟာ အိုယန်ထုံ မဟုတ်ဘူး။

အဘိုးအိုသည် ဆန်ကွမ်းချီအပေါ် ဆို လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်အ
လေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီမှာ မတတ်သဘောတူဘဲ တေးသို့ ခုန်ရှောင်ရမ
သည်။

ဆန်ကွမ်းချီမှာ အဘိုးအို၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းရ
စဉ်းစားသည်။

ရိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံဟာ စိတ်ရင်းလဲ ကောင်းတယ်
လူတစ်ပါးကလဲ ကူညီတတ်တယ်။ သိုင်းလောကမှာ နာမည်
သတင်းလဲ ဆင်းပျက်တယ်။ ဒီလိုသူမျိုးက မခဏ်မတရား အမှား
တစ်ခုကို ကျူးလွန်မိတယ်ဆိုရင်လဲ ခွင့်လွှတ်ပုဂ္ဂိုလ်တပဲ။

ဆန်ကွမ်းချီမှာ အဘိုးအို၏ ပခလူရိုက်ချွတ်များကို အခ
အကျ ရှောင်တိမ်းနေရ၏။

ပြန်၍တော့ မတိုက်ခိုက်ပေ။

ခင်ဗျား အရမ်းမလုပ်နဲ့

မင်းဟာလူလိမ့်ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့အိုယန်ထုံ အယောက်ဆောင်
အရတာလဲ။ အနှစ်နှစ်အလယ်က ငါ့အိုစောင်မျှော်ခဲ့တာတွေ
ဆဲသေသွန်ဖြစ်ပြီပေါ့။

ဆန်ကွမ်းချီမှာ နောက်ဆုံးမတတ်သဘောတူသဖြင့် လက်ဝါး
တစ်ချက်ခုခံလျက် ရသည်။

ထိုလက်ဝါးရိုက်ချက်ကသည်း ချက်ကောင်းကို ထံသွား
သည်။

ဂိုနား

အဘိုးအိုမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရင်ဝဉ် အရိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့်
ညှစ်ညှစ်သွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူလွန်သွားပြီကို သိသည်။

သို့သော် ဖောက်နိုင်တော့ပေ။

အဘိုးအိုနှင့်ပါလာသော မိန်းကလေးက အပြင်းအထန်
တိုက်ခိုက်သွားသည်။ လက်ရည်မျှောသဖြင့် နောက်ဆုံး ဆန်
ကွမ်းချီ၏ အကြောပိတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့သည်။

အဝန်း (၁၅၈)

အိုယန်ထုန် လျှိုဝှက်ချက်

ဆန်ကုမ်းချို စစ်ဆေးသောအခါ အဘိုးအိုမှာ လက်ဝါး
ချက်ဖြင့် တစ်ချက်တည်းဆေးဆုံးနေသည်ကို ဝမ်းနည်းပွယ်
ကလေး၏။

ဆန်ကုမ်းချိုမှာ အဘိုးအိုကိုကြည့်၍ ငိုနေမိလေ၏။
အိုးကလေးက....

အိုးကလေးက... အဘကြည့်နေတာလဲ၊ ကျွန်မအဖေကိုလဲ သင်ပြီးပြီ၊
အိုလဲ သတ်တော့ပေါ့၊

ဆန်ကုမ်းချိုက ကြေကွဲစွာ ပြောသည်။

၁၀၆ ဇာတ္တုသိုက်နေထိုင်အောင်

ငါ့ လူဆတ်သမားမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလက်ဝါးဟာ ငါ့ အပြစ်ဆုံး လက်ဝါးလဲမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ခင်နိုင်းမယ်လို့ ငါ ယုံခဲ့တယ်

ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အိုယန်ထု အပြစ် ဟန်ဆောင်လာခဲ့လဲ

ငါက ကျွန်လူဂိုဏ်းသားမဟုတ်ပေမယ့် အခုအခြေအရာတွေ ယာယီအားဖြင့် ကျွန်လူဂိုဏ်းသားဖြစ်နေတယ်၊ ငါက သွားပါဆိုအောင်လဲ ငါ မပြင်းသာဘူး

မိန်းကလေးသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ လေသံကို ကြားရအောင်၊ စိတ်ရင်အတိုင်း ပြောကြားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း လည်သည်

ရှင် ကျွန်မတို့ကို တကယ် ရန်မမူချင်ဘူးပေါ့

ဘာဖြစ်လို့ ငါကရန်မမူမှာလဲ၊ မင်းတို့နဲ့ငါ ဘာရန်မမူတာ၊ နောက်ပြီး ငါကတိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအစေ့ကိုလို့ ခွင့်လိုက်ရတာပေါ့

ခါဖြင့် ရှင် ကျွန်မတို့အကြောဖွင့်ပေးပါ

ဆန်ကွမ်းချိုက လူမိစ္ဆာပင် အကြောဖွင့်ပေးလိုက်

မိန်းကလေးက ထူးထူးခြားခြားပင် ဆန် ကွမ်းချို စိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံကြောင်း အမှုအရာများဖြင့် ပြသသည်

ထိအပြာမူအတွက် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ များစွာ စိတ်သက်သာစရာလည်း

တကယ်ပါ၊ ငါ သူ့ကိုသာစေချင်တဲ့ဆန္ဒ လုံးဝမရှိပါဘူး၊ တကယ် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့လက်ဝါးကို မခုခံတာလဲမသိဘူး

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းချဖိုက်၏

သူ တမင်မခုခံတာပါ

ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ

သူ တမင် မခုခံတာပါ၊ သေလဲပြီးတာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ဟာ ခြီးအရင်ကတည်းက ရှိနေခဲ့ပါကယ်၊ ကျွန်မက ဈေးဝယ်ဖို့ သွားလို့ သူ စိတ်ထိ အသက်ရှင်နေတာပါ

ဒီလောက်တောင်ပဲလား တို့ ယန်ထုနဲ့ ဘယ်လိုများနေပြီလဲ

ရှင် ကျွန်လူဂိုဏ်းသားလား

မဟုတ်ပါဘူး၊ အခြေအနေအရာတွေ ကျွန်လူ ဂိုဏ်းသားအစ်သောက်အဖြစ် တဝဝနဲ့ဆမ်းဆောင်နေရပါတယ်၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားပြောချင်ချင် ပြောလို့ ရပါတယ်၊ ငါ နှုတ်လိုပါတယ်

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အမှန်တကယ်ပင်သိချင်သဖြင့် ကိုယ့် ဝန်ခံစကား ပြောကြားခြင်းဖြစ်မေ့သည်

‘ကောင်းပြီ...ကျွန်မပြောမယ်’

မိန်းကလေးသည် အတန်ကြာ တွေ့ဝေစဉ်းစားပြီးမှ ပြော
ညွှင်းစွာ ပြော၏။

‘ကျွန်မဖေဖေဟာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ရဲ့ လက်ရုံးတပည့်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အခွင့်အလမ်း
အဖြစ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတိုယ်တိုင်က ရွေးချယ်ထားခဲ့ပါတယ်။’

‘ဪ’

‘ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မဖေဖေဟာ မေ့မေ့
သလိုဖြစ်သွားပြီး အလွန်ကွာဝေးလှတဲ့ မြောက်ဘက် တော
ကျွန်းဒေသထဲက ဂူတစ်ဂူထဲရောက်နေခဲ့တယ်။ ဆေးမိသွားတာ
ဆိုပါစေ့။ အဲဒီနားက တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ကောင်းမွန်
ဖေဖေ ပြန်သတိရလာခဲ့တယ်။ ဖေဖေပကတိ ကျွန်းမာပြီးပြန်
လာတော့ အိုယန်ထု ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ တကယ်တော့
ရင် အိုယန်ထု မာ ဖေဖေ နောက်မှ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်ရမယ်
လို့ပါ’

‘ဖြစ်ရလေ၊ ဒါတွေကို ကျုပ်မသိဘူး’

‘ဘယ်သိမလဲ၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းထဲကလူတွေတောင်မသိတဲ့ဥစ္စာ
ဒါက ကျွန်မသိထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပါ။ ဖေဖေက ကျွန်မ
ပြောမပြုတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိသေးတယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ သံဝေဂရသွားသည်။

‘ဪ...အားလုံး ဖြူစင်တဲ့လူဆိုလို့ ဘယ်သူမှ မရှိပါ
ဘူး။ ငါလဲ ဘယ်နေရာမှာများ ညစ်နွမ်းတဲ့ နိတ်ခေတ်မျိုး
နေမလဲမသိပါဘူး’

အဘိုးအို၏သမီးသည် အဘိုးအို၏အတွင်းအိတ်ထဲ ရှာဖွေ
သောအခါ ထူထဲသောစာအိတ်တစ်အိတ်ကို တွေ့ရလေ၏။

မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်ပြီး အတန်ကြာစဉ်းစားသည်။

ထို့နောက် ထိုစာအိတ်ကို ဆန်ကွမ်းချိုအား လှမ်းပေး
ဆွမ်း

‘ရော့...ဖေဖေတစ်ခါကပြောဖူးတယ်။ အိုယန်ထုနဲ့ ပတ်
သက်တဲ့အချက်တွေကို သူစာနဲ့ရေးထားသတဲ့။ ဒီစာပုံဖြစ်လိမ့်
မယ်။ ကျွန်မကတော့ မဖတ်ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မပညာနဲ့လဲ
အိုယန်ထုကို ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင် သီချင်ရင်တော့
အိုယန်ထုနဲ့ ပတ်ကြည့်ပေစော့’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စာကိုလက်ခံယူလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီအလောင်းကို ဘယ်မှာသဂြိုဟ်
ပါရမယ်’

‘ဘယ်မှာမှ မသဂြိုဟ်ပါနဲ့၊ ဟောစီ ခေါင်းတလားကြီးထဲ
မှာပဲ ထည့်ထားပေးပါ။ နောက်တစ်ရက်မှာ ကျွန်မပဲ လာ
သဂြိုဟ်ပါမယ်’

'ကောင်းပြီ... ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ကိုခွင့်ပြုပါ ငါ့နာမည် ဆန်ကွမ်းချိုပါ'

မိန်းကလေးသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား လေးစားစွာ ဂါရုစုတ်သည်။

သူသည် မထွက်ခွာမီ အတိုးအို၏ အလောင်းကို ခေါင်းထဲမှ အကျားထည့်ပေး၏။

အတိုးအို၏ ပလွံကိုလည်း သူ့ဘေး၌ ထားပေးသည်။

ထို့နောက် ခေါင်းဘလားအဖုံးကို ပိတ်လိုက်သည်။

'ကဲ... ငါ့သွားတော့မယ်'

'ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မတို့ ခုပဲသွားမှာပါပဲ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဟံကလေးကို ကျောခိုင်း ထုတ်လာတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အချက်အချာချိန်တွင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျန်လှိုက်၏ အခြေစိုက်ခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

နိပ်ချစ်နော်သည် တတန်တက စောင့်မျှော်နေကြောင်းကို ဆန်ကွမ်းချို တွေ့ရသည်။

သူ့လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ရှင်လန်းသွားကြောင်းကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

'ကိစ္စအဆင်ပြေခဲ့လား'

'ပြေပါအဖေ'

'ဟိုလူကော...'

'သေသွားပြီ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဖြစ်အပျက်များကို အကုန်ပြောမပြတ် တစ်ဝက် ဖော်တစ်ဝက် ပြောသည်။

အိုယန်ထုံ၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းနှင့် အတိုးအို၏အိတ်ဆံ့မှ စာရရှိခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ထိန်ချန်ထားသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်သည်။

'ဘာတွေ ထူးဆန်းလဲ'

'ဘာမှ ထူးပါဘူး၊ ကျုပ်လက်ချက်နဲ့ သူ့ဘေးသွားတာကိုပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်။ သူ့သမီးက ကျုပ်ကို ရန်ငြိုးသွားတဲ့အတွက်တောင် ကျုပ်မှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရပါလားတယ်'

'ကဲ... ငါ့ခြင် ရှင်အနားယူပေအော့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ အေးချမ်းသွားပြီလို့ ကျွန်မဆင်တင်ပို့ အစီရင်ခံလိုက်ပါမယ်'

'တကယ်လဲ အေးချမ်းသွားပါပြီ၊ မယုံရင် အဲဒီခေါင်းထဲ
လွှားကြည့်လို့ရပါတယ်။ အဘိုးအိုရဲ့အလောင်းဟာ အဲဒီခေါင်း
ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်'

'ဒါဖြင့် ရှင်အနားယူ'

'အနားယူဖို့ မလိုဘူး၊ ဒီလောက် ပစ်ပန်းတာကလေး
တော့ ကျုပ် ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့ရဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးနည်းပရိယာယ်ကိစ္စထဲ
ဝင်ကူပေးရင်'

'ပြောနေစရာ လိုသေးသလားဗျား၊ တစ်ချက်ပဲ ရှိတယ်
ချင်းဖိန်မင်းသမီးကို သူ့နေရပ်ရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးမယ်
ကျုပ် ကတိပေးခဲ့တယ်'

'ချင်းဖိန်မင်းသမီးအတွက် တာမှမပူနဲ့၊ အခု လုံခြုံတဲ့နေရာ
ပို့ထားစာမယ်'

'ဒါဖြင့်လဲ ပြီးတာပါပဲဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ တိုက်ခိုက်ရေး
နည်းပရိယာယ်က ဘယ်လိုလဲ'

'ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးအကြိမ်လို့ ထင်မှတ်ရတာပဲ၊ ဒီထိုးစစ်
မှာ ရှင်က လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ဝါးယောက်နဲ့ လိစင်းတို့
ကျွန်းဖန်းတို့ကို ယူထားရမယ်'

'ကျုပ်က ဘယ်ဘက်က ထိုးစစ်ဆင်ရမှာလို့'

'ရှင်တာဝန်က ဒီလောက်ကြီးသေးပါဘူး၊ ရှင်က ပြောက
ဗျားသဘောမျိုး ချမ်းခလတ်က ဖြတ်တိုက်ပေးရမှာပါ၊ တကယ်
ဝင်ပန်းမှာကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုသန်ထံပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးဟာ ကွမ်းစန်စင်၊ ဖေကု၊ လျှန်း၊ ကျွန်စီမုန်နဲ့ လေးသယံရှစ်
အဖွဲ့ကကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဂိုဏ်းသားသုံးဆယ့်ရှစ်ယောက်ကိုဦးဆောင်
ဆိမ့်မယ်'

'ခင်ဗျားကကော....'

'ကျွန်မက ထိန်မုဆရာတော်၊ တက်မုဆရာတော်၊ စိမ့်ဆရာ
တော်၊ ဆရာကြီး ကျင်ရွယ်တောက်တို့နဲ့ တစ်စု ဖွဲ့စည်းပြီး
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကူညီမယ်'

'ညီလေး ယွမ်ရွှောက်ကော'

ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ် ရယ်မောလိုက်သည့် အသံကို
ဗျားလိုက်ရသည်။

ယွမ်ရွှောက်၏ ရယ်သံပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဟွမ်ရွှောက်သည် တော အလေးအမွှေးများ ချပျောက်ပျက်
ဆွက်ရှိပြီ။

ဗဟုသုတ အတွေ့အကြုံနှင့် လူများကြား၌ စကားကို နှစ်ရေ
ဆည်လည် ပြောနိုင်စွမ်းရှိလာပြီ။

'ညီလေးက အစ်မလေးကို စောင့်ရှောက်မှာပေါ့'

ဆန်ကွမ်းချီသည် အလွန်တရာ သက်လက်နေသော ယူမိ
ရှောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်၍ ပြုံးမိ၏။

‘ကောင်းတယ်၊ တိုက်ပွဲပြင်းထန်မယ်ဆိုတာ ညီမလေးက
သူနာမှာ ချီနေမှဖြစ်မှာ၊ သူက တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုလုံးကို ဦးစီး
လိမ့်မယ်’

‘အစ်ကိုကြီး... စိတ်သာချ၊ အိမ်လေးကို ထိခိုက်အောင်
လုပ်မော့လှဆိုရင် အိမ်ထဲကို ညီလေး အရှေ့ ဆုတ်ပစ်မယ်’

ဆန်ကွမ်းချီက နိုင်ချစ်နော်အား မရှင်းလင်းသည့် အချက်
တစ်ချက်ကို မေးမြန်းလေ၏။

‘အခု ကျုပ် ဖြတ်တိုက်ရမှာက ကွန်လုံဝမ်းကိုလား၊ ကွန်
ဝမ်း ထွက်ပြေးသွားတဲ့ အကြောင်း ခင်ဗျား သိပြီးပါပြီနော်’

‘သိပြီပါပြီ၊ အခု တိုက်ရမှာက တောင်အလံအဖွဲ့ခွဲကို
အိမ်အဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင်က သိုင်းပညာ သိပ်ကောင်းတယ်
သူနာမည်က ကူမိချီတဲ့၊ သူ့ထပ်ညှိကမ္ဘာ သိပ်အင်အားကြီး
တယ်၊ ကူမိချီတာ ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ လက်အောက်က တပည့်တွေ
မှာတော့ ခြားစားဉာဏ်အကြီးဆုံးလုပ်’

‘အခု အဲဒီ တောင်အလံအဖွဲ့ခွဲက ဘယ်မှာလဲ’

‘အဲဒီ အလံအဖွဲ့ခွဲတွေကို ကွန်လုံဝမ်း ဆင့်ခေါ်ထား
စံတော်အိမ်ကို ပြန်လာနေကြပြီ၊ ခြောက်အလံ အဖွဲ့ခွဲတို့တွေ’

ကျွန်းမ မျိုးဖြတ်ပြီးသွားပြီ၊ ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ စံတော်အိမ်မရောက်မီ
ခြက်ခင်းလွှဲပြင်ထဲမှာ တိုက်ခိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ’

‘စိတ်ချပါ၊ ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်’
နိုင်ချစ်နော်က လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်၏။

လက်ယာရံလွယ် လီစင်းနှင့် လက်ဝဲရံလွယ် ကျွန်းမန်းဟို
အပြင် ဆန်ကွမ်းချီနှင့် တွဲဖူးအောင် လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသား
ငါးယောက်တို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

နိုင်ချစ်နော်က ဆီး၍အမိန့်ပေးသည်။

‘မင်းတို့အားလုံး ဆန်ကွမ်းချီနောက်ကို လိုက်ကြပါ၊ ဆူ
တာဝန်ပေးသမျှကို ထမ်းဆောင်ပါ’

ထိုလူစုမှာ ဆန်ကွမ်းချီနှင့်အတူ သွားရမည်ဆို၍ ဝမ်းသာ
သွားကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ နောက်နား၌ သွားရပ်နေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီက နိုင်ချစ်နော်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာ
လာသည်။

လီစင်းက...

‘အစ်ကိုကြီး... အခု ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ’

‘မင်းတို့ရောက်ဖူးတဲ့ မြက်ခင်းပြင်တစ်ခုပဲ’

ညနေဆည်းဆာအချိန်၌ မြက်ခင်းလွင်ပြင်သို့ ဆန်ကွမ်းချိ
ထို အုပ်စု ဆိုက်ရောက်လာတော့သည်။

မြက်ခင်းလွင်ပြင်တစ်ခုလုံး အေးချမ်းနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိသည် မြက်ခင်းစပ်၌ထိုင်ရင်း...

'ငါ့ခဏနားလိုက်ဦးမယ်၊ အကြောင်းရှိရင် ငါ့လို လာ
အကြောင်းကြားပါ၊ ဘာမှ အားနာမနေနဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ စေခင့်ကြည့်နေပါ့မယ်၊ စိတ်ချ
လက်ချသခ အနားယူပါ'

လိစင်းနှင့် ကျန်းဖန်းတို့က ဆန်ကွမ်းချိအား သူတို့တာဝန်
ယူကြောင်း ကတိပေးကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိမှာ အတွင်းအား နက်ရှိုင်းသည်ဆိုသော်လည်း
အနည်းနှင့်အများတော့ ပင်ပန်းပေးသေးသည်။

သူသည် အတွင်းအားလေ့ကျင့်ရန် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်
သော်လည်း အတွင်းအိတ်ထဲမှ စာအိတ်ကို စမ်းမိသောအခါ
အတွင်းအားကျင့်သည့်စခန်းသို့ မရောက်တော့ပေ။

'ဒီစာအိတ်ကလေးဟာ သိုင်းလောကကြီးရဲ့ အကျိုးခွဲမပတ်
သက်ဘူးဆိုရင် ငါ့ဖော်လို့ အလကားပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်
ထုံဟာ သိုင်းလောကအပေါ် အများကြီး စေတနာကောင်း
ထားခဲ့ဖူးဖူး၊ သူ့ကျေးဇူးတရားတွေကို သံပရာဆစ်ခြမ်းနဲ့ ချေ
လို့တော့ မသင့်ဘူး'

သူသည် အတွင်း အိတ်ထဲမှ စာအိတ်ကို ဆွဲယူကာ
အိတ်ဝါးထဲ၌ စုတ်ချေပစ်လိုက်တော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ သျှိုဝှက်သော အကြောင်း
အရာများမှာ စက္ကူစုတ် အသေးအပွဲကလေးများနှင့် အတူ
အတူကွယ်သွားပေတော့သည်။

သူ မည်မျှ တွေးတောနေခဲ့သည်မသိ။

လူငယ်နှစ်ယောက်က သူ့ဆီ သတင်းလာပို့မှ သူ့အတွေးစ
နစ်တော့သည်။

'အစ်ကိုကြီး၊ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ရဲ့ အစပုံမှာ လူရိပ် လှုပ်လှုပ်
ပေးရူး၊ တောင်အလံအဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင်တို့
အုပ်စုများလား မသိဘူး'

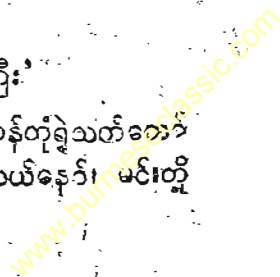
'ဟုတ်လား... ဒီနေရာမှာ အချက်အချာကျတယ်၊ သူ့ကို ငါ
အို မဖြတ်လို့မရဘူး၊ သူတို့ဆီက ငါ့တို့က ဘာမှ ယောက်
ခမ်းစရာ မလိုဘူး'

'ဟုတ်ကဲ့'

'မင်းတို့ ညီနောင်နှစ်ယောက် ခဏလောက် နေကြပါဦး၊
နည်းနည်းပါးပါး မေးစမ်းချင်လို့ပါ'

'ဘာများမေးမလို့လဲ၊ မေးပါ အစ်ကိုကြီး'

'မင်းတို့ ညီနောင်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံရဲ့သတ်တော်
အစဉ် တာဝန်ကို အရင်ကဆမ်းဆောင်ခဲ့ကြတယ်နော်၊ မင်းတို့

၁၂၈ အတ္တသို့လဲနေတင်းအောင်

အမြင်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံခွဲ အပြုအမူဟာ သယ်
များ ထူးခြားသလို့

လိစင်းက...

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ သိုင်းပညာမှာ အလွန်တော်တယ်၊ စိတ်
သဘောထား ပြည့်ဝတယ်၊ ကြင်နာထောက်ထားထုတ်တယ်
စာကယ် သူ့ခဲကောင်းကြီးပါ ခင်ဗျာ’

ကျန်းဖန်းကလည်း ဝပ်မြဲ ယောက်ခံလေ၏။

‘တကယ်လဲ ရည်မှန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါအစ်ကိုကြီး၊ ဂိုဏ်းခွဲ
ထွေထွေမှာ ကျန်းဖန်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလေးက နူးနူးညှိညှိ
သိမ်သိမ်မေ့မေ့ ပြောဆိုဆက်ဆံသတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ရှိမယ်ထင်
ပါဘူး’

ဆန်ကမ်းချီက ခေါင်းညိတ်၏။

‘အေး... ငါလဲ ဒီအတိုင်းပဲ မှတ်တင်ထားတာပါပဲ’

လိစင်းက...

‘ဘာများထူးခြားလို့လဲ အစ်ကိုကြီး’

‘ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး၊ ငါက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံ
ကို ကုသကူညီနေရတာ သူ့အကြောင်းကို ဘာမှ ရေးရတာ
မသိလို့ပါ’

‘အော်’

သူတို့ စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင် လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား
ငါးဦးထံမှ တော်သံ ပေါ်လာ၏။

‘ရန်သူလာနေပြီ’

ဆန်ကမ်းချီနှင့်လူငယ်နှစ်ဦးသည် စကားဝိုင်းကို ဖျက်လိုက်
၏။

သူတို့ရှိရာသို့လာနေသူမှာ သုံးယောက်ရှိ၏။

‘လိစင်းနှင့်ကျန်းဖန်း လူချင်းခွဲထား’

ဘူတိုဆုံးယေဘက်သည် လူစုခွဲလိုက်ကြ၏။

မခွဲ၍မဖြစ်ပေ။

ကုန်လုံဝမ်းဂိုဏ်းသားများမှာ အလွန်တရာဉာဏ်များသည်။

ထူးဆန်းသော လက်နက်တစ်ခုခုဖြင့် ပစ်ခတ် ဖုတ်ကြံပါက

သူတို့သုံးယောက်လေး တစ်ပြိုင်နက်တည်း သေသွားနိုင်ပေသည်။

‘ရပ်ဆိုက်’

ဆန်ကမ်းချီက မအော်၏။

သို့သော် ထိုသုံးယေခက်သည် လုံးဝရပ်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲပြေး
ဝင်လာ၏။

လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ငါးဦးမှာ ပညာရှိထန်၍ ဦးစီး

ဦက်ခိုက်သော မြက်ရိုင်းလွင်ပြင် တိုက်ပွဲ၌ မပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်၍

တိုက်ပွဲအတွေးအကြံ ရှိကြသည်။

ထိုငါးဦးထဲမှ တစ်ဦးက ဆန်ကုမ်းချီထံသို့ ပြေးလွှားလာပြီး....

‘ဆရာလေး၊ ငါ့ဖခင်က လူထောင်ချောက်ပါ။ သူ့တို့ဆီမှာ အထောင်ချောက်ခွဲမယ် လက်နက်တွေပါလာလိမ့်မယ်။ သူတို့ကို အန္တရာယ်ကပ်လို့မဖြစ်ဘူး’

ဆန်ကုမ်းချီသည် လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား၏စကားကိုအထောက်အထားလည်း

‘အနားအကပ်မခံနဲ့၊ တစ်ခုခုနဲ့ပစ်ခတ်ပြီး တားဆီးကြ သူတို့တွင် ဓားကိုယ်စီသာ ပါကြသည်။ တခြားလက်နက် မပါပေ။’

လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသားငါးဦးမှာ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရာတွင် ပြစ်ဒဏ်သားသောစိတ်ဓာတ်ရှိကြသဖြင့် သူတို့၏လက်ထဲ၌ရှိနေကြသော ဓားများဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ကြ၏။

ဓားပျံများသည် လေထဲ၌ ဝှံ့ခနဲ ထွက်သွားနေသည်။

ပြေးလာသူသုံးယောက်သည် ထိုဓားပျံများကိုထုံးဝမှုရွှေ့တိုင်းကြပေ။

ဓားသုံးချောင်းစလုံး ရင်ဝဘိုးစိုက်ခံရပြီး ဝါးနှစ်ရွက်ခံလောက်အကွာတွင် လဲကျသွားကြသည်။

ဆန်ကုမ်းချီ ရှေ့တက်စုံစမ်းမည် ပြုသောအခါလက်ရွေးစင်သားတစ်ဦးက အရေးတကြီး တားဆီးလေ၏။

‘ဆရာလေး၊ မသွားနဲ့၊ ခဏစောင့်ကြည့်ပါဦး’

သူ့စကားမဆုံးမီမှာပင် ထိုလူသုံးယောက်ထဲမှ ဝှံ့ခနဲခွင်းတက်ကွဲသံများ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

‘အင်း...ကံကောင်းပေလို့ပဲ’

ဆန်ကုမ်းချီ ကံကောင်းသွားသည်။

အပြာရောင်မီးခိုးငွေ့များ တလူလူထွက်နေသဖြင့် ထိုအငွေ့သည် အဆိပ်ငွေ့များဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဆန်ကုမ်းချီ ရိပ်မိတာပေါက်မိ၏။

ဆန်ကုမ်းချီက....

‘သူတို့အကြံမအောင်ဘူးဆိုတာ သူတို့ဆီလိမ့်မယ်။ အားလုံးတည်းကြာ၊ အလံအဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင်တွေ လာကခုန်၊ နေပြီ’

ဆန်ကုမ်းချီ ခန့်ခွန်းသည်မှာ မှန်သည်။

မီးခိုးငွေ့များ ပျောက်ဖြယ် သွားသောအခါ လူဆယ်ထက်ခန့် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းလာနေကြောင်း သိရ၏။

ဆန်ကုမ်းချီသည် ထရပ်ပြီး စောင့်ကြို၏။

ရှေ့ဆုံးမှလာသူမှာ အလွန်တရာ ဆွားကျိုင်းသန်မာလှ
ငွေရောင်တောင်ငွေကြီးကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။

ထိုလူကို လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ငါးယောက်က ကေ
စွာသိကြ၏။

မြစ်ရိုင်းလွင်ပြင်၌ ထန်ရွှင် ကြီးကြွပ်ညွှန်ကြားစဉ်အခါ
လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသားငါးယောက်သည် ယခုကဲ့သို့လှုပ်နေသော
မဟုတ်သေးပေ။

ရှစ်ယောက်စလုံး စုံစုံညီညီ ရှိနေခဲ့သည်။

တောင်ငွေနှင့်လူသည် အင်အား ကြီးမားသလောက်
ထားပြုစင်ကြောင်း လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသားငါးဦး ကေ
စွာ သိရှိထားသည်။

ထိုသူကား တောင်အလံအပွဲခွဲ ခေါင်းဆောင် ကူပါ
လူယုံတပည့်ကြီး ကျွဲရွယ်ပေါင်ပေတည်း။

ဆန်ကွမ်းချိုက အားလုံးကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဗီမြန်စင်းလွင်ပြင်ဟာ ခဲကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အ
လုံး နောက်ဆုတ်ကြ၊ ထင်းရှူးတောထဲများခေါ်ပြီး တိုက်
မယ်။

လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသားငါးဦးနှင့် လူငယ်နှစ်ဦးမှာ အင်
လျှင် အကောင်ထင်သူများဖြစ်၍ တစ်ခဏမျှင်းမှာပင် ထ
ရှူးတောထဲသို့ ဆုတ်ခွာသွားကြ၏။

ဟေ့...ဘာဖြစ်လို့ ဆုတ်ပြေးသွားကြတာလဲ၊ ထွက်ခဲ့လေ

ဘီလူးကြီးတမျှကြီးေးထွားကျိုင်းလှသော လူ ဘီလူးကြီး
ရွယ်ပေါင်သည် ဆုန်ခွေရောင်ငွေကြီးကို တရိပ်ရိပ် ဝေ
ပြုံး ရှေ့ထိုးခန့်ဝင်လာ၏။

သူ့အား ပဏ္ဍိတ တားဆီးသူများမှာ လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်း
ငါးဦးတို့ဖြစ်၏။

လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ငါးဦးသည် အမှတ်မေးဆယ်ရှစ်
သူများကဲ့သို့ပင် အကြမ်းခံရေစိမ့်အပ်သွားများ ဖြစ်
သည်။

သူတို့သည် ကျင်ရွယ်ပေါင်ကို စုပေါင်း၍ ခုခံကြ၏။

ကျင်ရွယ်ပေါင်၏နောက်၌ တောင်ငွေတစ်ခုချင်းပြင်လိုက်
ဘာသူမှာ တောင်အလံအပွဲခွဲခေါင်းဆောင် ကူပါချီတည်း။

အက်ဝဲရဲလူငယ် ကျန်းဖန်းက ဆန်ကွမ်းချိုအား လှမ်းပြော
သည်။

အစ်ကိုမြို့၊ ဒီလူတွေကို ကျွန်တော်တို့ သုတ်သင်နိုင်ရင်
ပြန်ပြီ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

'အလံ အဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင်တွေထဲမှာ ဒီအတိုးကြီး အစွမ်းအကောင်းဆုံးလို့ ပြောကြလို့ပါ။ သူ့ကို သတ်နိုင် ကုန်လုံဝမ်းလက်ရုန်းတွေ ပြတ်ပြီပေါ့။ မြောက်အလံအဖွဲ့ခွဲ အစစ်မလေး နိုင်ချစ်နော် ဖြိုခွဲပြီးပြီ'

'မထင်နဲ့၊ အရှေ့အလံအဖွဲ့ခွဲနဲ့ အနောက်အလံအဖွဲ့ခွဲ တွေ သေးတယ်၊ ကုန်လုံဝမ်းဆီမှာ ငါတို့မသိတဲ့အင်အားတွေ အကြီးကျန်နိုင်တယ်။ ရန်သူကိုအဆင်မသေးခြင်းဟာ အောင်မြင်ရဲ့ အစိစအချစ်ပဲ'

လူငယ်နှစ်ဦးသည် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိခြင်းနှင့် သိင်းပညာကော ခြင်းတို့မှလွဲ၍ အခြားအတွေ့အကြုံနည်းပါးသဖြင့်ဆန်ကုမ်း ဆုံးမစကားကို ဝေးလေးစားစား နားထောင်နေကြသည်။

ဆန်ကုမ်းချီက ဆက်၍ပြော၏။

'ဘာပဲပြောပြော၊ ငါတို့အတွက် တစ်ခု သက်သာ တာရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အထူးတပ် တစ်ခုခေါ်ဆယ်လောက်ကို ပမ်းထားပြီး ထိန်းသိမ်း ထား လိုက်တာပဲ'

လူငယ်နှစ်ဦးသည် ဆန်ကုမ်းချီ၏ ပလေ့သံဖြင့် အထူး သွား တစ်ရာငါးဆယ် ပမ်းခေါ်လာသည်အဖြစ်ကို တွေ့ ရာ သိရှိကြသည်။

'အစ်ကိုကြီး...အဲဒီပလေ့ကော'

ဆန်ကုမ်းချီက ခါး၌ထိုးထူးသော နှစ်ထပ်ပိုက် ပလေ့ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

ကျန်လှဂိုဏ်း၏ လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသား ငါးယောက်နှင့် ကျင့်ရွယ်ပေါင်တို့သည် အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်လျက်ရှိကြ၏။

ဆိုစဉ် ကူပါချီက မည်သို့ အချက်ပြလိုက်သည်မသိ၊ နောက် ပါးမှ ပါလစာသည် ကူပါချီ၏ တပ်သားဆယ်ယောက်တို့သည် လက်ရွေးစင်တပ်သား ငါးယောက်ကို စိုင်းတိုက်ကြတော့၏။

လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ငါးဦးတို့သည် သူတို့ အထူးလေ့ ကျင့်ထားသည့် ပူးပေါင်း တိုက်ကွက်ကို ဖော်ဆောင်ရတော့ သည်။

ရှစ်ယောက်ဖြင့် အလေ့အကျင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ပူးပေါင်း တိုက်ကွက်ကို ငါးယောက်ဖြင့် ငြိန်လည်ပုံဖော်ရာတွင် သူတို့အဖို့ ကြီးစွာသော အခက်အခဲရှိပေသည်။

သို့သော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ယိုင်းပင်းခြင်း၊ ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိခြင်း စသည့်အချက်များကြောင့် ကူပါချီ၏ တပ်ညွှန်များသည် လည်းကောင်း၊ ကျင့်ရွယ်ပေါင်သည် လည်းကောင်း၊ ထိုငါးဦး တို့ ဖြိုခွဲနိုင်ဘဲ ရှိကြလေ၏။

လက်ဝဲရဲလူငယ် ကျန်းဖန်းစာ သူ၏ဓားလွတ်ကို ဝှေ့ယမ်း ပြီး...

'အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ သွားကူမှ ဖြစ်မယ်'

ထူသည် ရေခဲခဲလှိုင်းအမည်ရှိသော သိုင်းကွက်ကိုခင်းလျက် ခုန်ထွက်သွား၏။

လိခင်းလည်း အထူလိုက်ပါ ခုန်ထွက်သွားသည်။

ထိုလူငယ်နှစ်ဦး၏ သိုင်းပညာမှစ၍ ပူး မောင်း တိုက် ကွက် ကိုကပ် အချိတ်အဆက် အဝင်အထွက်ညီလှသဖြင့် ကူပါချီ၏ တပည့်များ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ပေးရတော့သည်။

ထို နောက်ဆုတ်သူများထဲတွင် ကျင်ရွယ်ပေါင်ဘော့ မပါ ဝင်ပေ။

ထိုစဉ် ကူပါချီ၏ တပ်သားနှစ်ဦးသည် ရွှေ့သို့ ကျုံ့ထွက်လာ ပြီး ဆန်ကွမ်းချီအား တိုက်ခိုက်၏။

ထိုနှစ်ဦးမှာ မြက်ပင်ကို တံစဉ်ဖြင့် ရိတ်ဖြတ် ခံလိုက်ရသည့် အလား မှခန့်လဲကျသွားသည်။

ကျင် ရွယ် ပေါင် ၏ စွမ်းပကားမှာမူ လွန်စွာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းနေ၏။

ဧွေရောင် တောင်ဝှေးကြီးသည် လေထဲ၌ တယူ့ဖျားမြည်နေ လေ၏။

လက်ရွှေ့စင် ဂိုဏ်းသား ငါးဦး၏ ပူးပေါင်း တိုက်ကွက် ကောင်းလွန်းသဖြင့်သာ ကျင်ရွယ်ပေါင် မထိုးပောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သည်။

ကူပါချီသည် နောက်ထပ် သူ့လူငါးယောက်တို့ ရွှေ့သို့ တိုက်ခိုင်းလိုက်ပြန်၏။

ပထမ ဆယ်ယောက်ထဲမှ နှစ်ယောက် သေဆုံးသွားသဖြင့် နှစ်ယောက်ကျန်သည်။

ဒုတိယ ငါးယောက် ရှေ့တက်လာသောအခါ စစ်မောင်း သို့သုံးယောက်ဖြစ်သွားပြီး ကျင်ရွယ်ပေါင်နှင့်ဆီပါက ဆယ် သုံးယောက်တို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီတို့ဘက်ကမူ လက်ရွှေ့စင်တပ်သား ငါးဦးနှင့် တက်ဝဲရုံ လက်ယာရုံ လူငယ်နှစ်ဦးတို့သာ ရှိသည်။

ဆန်ကွမ်းချီကလည်း ကူပါချီ မဝင်သေးသဖြင့် စောင်းကြည့် နေဆဲ ရှိသေးသည်။

လူအရေအတွက်အားဖြင့် ကူပါချီက သေလွန်သော်လည်း အရည်အချင်းအားဖြင့်မူ ဆန်ကွမ်းချီတို့ဘက်က သာသည်။

စိတ်ဓာတ်နှင့် သတ္တိအရာတွင်လည်း ဆန်ကွမ်းချီတို့ဘက်က သာသည်။

ရန်သူတို့အထဲ၌ စိတ်ဓာတ်အကောင်းဆုံး တိုက်ခိုက်သူဆို၍ ကျင်ရွယ်ပေါင်တစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။

၁၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့စဉ်အောင်အောင်

သုလည်း အချိန်မည်မျှကြာအောင် ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ တိုက်ခိုက်နိုင်မည်နည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တိုက်ပွဲသည် ရေအီနေသကဲ့သို့ သူမကိုယ်သော ရှိနေဆဲ ဖြစ်လေ၏။

အခန်း (၁၅၉)

ခက်ရာသွားသော ကူပါချီ

အခြေအနေမှာ ဆန်ကွမ်းချီ ထင်ထားသလို ဟေ့ဇ်ပါ။ ကူပါချီသည် သူ့စာပည့်များကို အတော်အသင့် ခေါ်ယူလာနိုင်သည်။

တိုက်ပွဲ အိနေစဉ်မှာပင် ကူပါချီ၏ နောက်လိုက် သုံးဆယ့်ခန့်သည် ထပ်မံရောက်ရှိလာ၏။

ကူပါချီ၏ စာပည့်များမှာ အတော်အသင့်ထက် ပို၍ သိုင်းပညာ တောင့်ကြာဖြင့် အရေအတွက် သာသုများက တဖြည်းဖြည်း အထက်စီးရလာသည်။

ဆန်ကွမ်းချီမှာ ငြိမ်၍ ကြည့်မနေနိုင်တော့ပေ။

၁၄၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းခဏင်

ဝိညာဉ်လိပ်ပြာနတ် ရွှေခေးကိုကိုင်ဆွဲပြီး တိုက်ခိုက်နေသည့် ဆူပူစရာများအကြားသို့ ပြေးဝင်ရမတော့သည်။

သူ့ ဓားသည် လေပွေးစွယ်လိုဝင်သွားရာ ရန်သူများ ရှေ့ခနဲ ဆုတ်သွားကြရ၏။

မဆုတ်နိုင်သူများမှာ ထိခိုက်ကုန်သည်။

ဝတ်စုံနက်ဝမ်းစိယောက်မှာမူ စူးစူးရှားရှားအော်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

သေခလောက်သည့် ဒဏ်ရာရသွားသူ ဖြစ်ချိမ့်မည်။

ဆန်ကုမ်းချို ဖြတ်ဝင်သွားမှုကြောင့် ရန်သူများအကြား၌ စွပ်ကြောင်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။

ဆန်ကုမ်းချိုသည် ထိုစွပ်ကြောင်းအတိုင်း သက်တံမိုးဖြတ် တိုက်ဆွက်သုံး၍ ပြန်ဝင်လာပြန်၏။

ဆန်ကုမ်းချိုအား ဓတ်စုံနက်နှစ်ယောက်က သူတို့၏ဓားများဖြင့် တားဆီးလိုက်သည်။

‘ဝှီး...ချွမ်း...ဗျလန်’

ဆန်ကုမ်းချို၏ ရွှေခေးက တားဆီးသည့် ဓားနှစ်လက်ကို ဆက်ပိုင်း ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ဓားကျိုးကြီးများကိုင်၍ အံ့အားသင့်နေခိုက် ရင်ဝတွင်ဓာတ်ချက်၊ ဝမ်းပိုက်တွင်တစ်ချက် ဓားထိုးခံလိုက်ရသည်။

‘အား...’

စူးရှနက်ကျယ်သော အော်သံသည် မလေထဲ၌ပျံ့လွင့်သွား၏။

ပျံ့လွှားငှက်တစ်ကောင် ပျံ့ထန်းသည့်အလား၊ ဝတ်စုံနက်များအကြား လူးလားဆန်ခတ် တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် ဆန်ကုမ်းချို၏ စွမ်းရည်ကြောင့် ကူပါချီ၏ တပ်သားများမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်လာရတော့သည်။

လက်ရွေးစင်တပ်သား ငါးယောက်နှင့် လက်ဝဲရံလက်ယာရံ လူငယ်တို့သည် လွန်စွာ အားထက်သွားကြ၏။

ဆန်ကုမ်းချိုသည်သူတို့အတုယူရမည့်သူရဲကောင်းဟစ်ယောက်တူ သူတို့ အသည်းနှလုံးထွင် မှတ်တမ်းစာင်ထားကြသည်။

လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသားငါးဦး စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသဖြင့် ဝှေ့ရောင်ဖော့ခင်ဝေးကြီး တစ်ဦး၊ ဝှေ့ယမ်းနေသော ကျင်ရွယ်ပေါင်မှာ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ပေးလာရ၏။

ထိုကြားထဲ ဆန်ကုမ်းချို၏ ရွှေခေးဖြင့် ထိုးနှတ်တိုက်ခိုက်လာပြန်သဖြင့် ကျင်ရွယ်ပေါင်မှာ ကသောင်းကနင်း ခြစ်လေသည်။

သို့သော် သူ၏ ငွေရောင် တောင်ဝှေးကြီးက အစွမ်းထက် လှသဖြင့် လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသား ငါးဦးမှာ စိတ်ထင်တိုင်း ရှေ့မှတိုးနိုင်ဘဲ ပြစ်နေကြရသည်။

ကျင်ရွယ်ပေါင်က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အစွမ်းထက်လှသော လက်ဝဲလက်ယာ လူငယ်နှစ်ဦးနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ကို မျက်မှောင် ကြုတ်ကြည့်သည်။

‘ဟောဒီမှာကြည့်ဟေ့... ထောင်မြို့တုတ်သိုင်းဆိုတာ ခါပဲ ဟေ့’

ကျင်ရွယ်ပေါင်သည် အော်တစ်ပြီး ခုန်ပျံ တက်လာပြန်၏။

ငွေရောင်စက်စိုင်းကြီးသည် ငြိမ်သက်နေသော လေထုကို တဟူးဟူး ထလာစေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျင်ရွယ်ပေါင်၏ စွမ်းရည်ကို မျက်ကွယ် မပြုဝံ့ဘော့ချေး

‘အတော် ပြင်းထန်တဲ့ အားပဲ၊ ဒီအားကို သတ်ရွေးစင်ဂိုဏ်း သားတွေ ခံနိုင်အောင်မှ ခံနိုင်မယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ဝတ်စုံနက်များကို ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်နေရာမှ ကျင်ရွယ်ပေါင်နှိရာသို့ တိုးဝင် တိုက်ခိုက်ရတော့သည်။

ကူပါချီသည်လည်း ဆန်ကွမ်းချိုကဲ့သို့ပင် စိတ်ပူနေသည်။

သူသည် ကုန်လုံဝမ်း၏ အမိန့်အရ စံတော်အိမ်သို့လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အခြား အလံအဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင်များနှင့် စံတော်အိမ်၌ ဆုံဆရာမည့် အစီအစဉ်ရှိသည်။

‘အင်း...တခြား အလံအဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင်တွေနဲ့တွေ့ဖို့ အစီအစဉ်ဟာ ဒီကောင်တွေကြောင့် နောက်ကျတော့မယ် တူပါချီ’

သူသည် ခါး၌ လိမ်ပတ်ထားသည့် ကျောပွတ်ကို ဆွဲယူပြီး နှုတ်ကြားထဲသို့ ခုန်ဝင်တော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကူပါချီ တိုက်ပွဲစည်းထဲသို့ ခုန်ဝင်လာ နှစ်ကို မြင်သောအခါ လက်ဝဲရံ လက်ယာရံ လူငယ်နှစ်ဦး နှစ်ဦး လှမ်းအော်သတိပေးသည်။

‘ညီလေးတို့...ဒီအတိုးကြီးဟာ အဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင်ပဲ၊ ငါ နဲ့ ရင်ဆိုင်မယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေကို မင်းတို့ ကြိုးစားပြီး ခုခံ နားပါ’

‘စိတ်ချ အစ်ကိုကြီး’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကူပါချီနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ရှေ့သို့ခုန်ထွက် နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝေးလံသောအရပ်မှ စားရှာသော လေချွန်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

‘စစ်ကုသားပြီ’

ဆန်ကွမ်းချိုက အော်ပြောလိုက်ရာ လိစင်းက....

‘ဘယ်ကစစ်ကုလဲ’

‘ခါ ငါ့ညီ ယွမ်ရွှေကန်ရဲ့ လေချွန်သံပဲ။ ယွမ်ရွှေကန်လား ဆိုရင် နိုင်ချစ်နော်လဲ့ ပါလာလိမ့်မယ်။ ဒီတောင်အလုံအဖွဲ့နဲ့ အဖြတ်အသတ် ချေမှုန်းကြ’

ဆန်ကွမ်းချိုက ကူပါချီနှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ သိုင်းကွတ်ဆယ်ကွ မပြည့်မီမှာပင် မည်းမည်း အရိပ်တစ်ခုသည် ဝတ်စုံနက်မာ အကြားသို့ ခုန်ပျံကျရောက်လာ၏။

‘ညီလေး... ယွမ်ရွှေကန်၊ ငွေရောင်တောင်မိုး ကိုင်ထားလူ့ဘီလူးကြီးကို တိုက်စမ်း’

ဆန်ကွမ်းချိုက ချွန်ချင်း အမိန့်ပေးသဖြင့် ယွမ်ရွှေကန်သ ခရီးရောက်မဆိုက် ကျင်ရွယ်ပေါင်ထံသို့ ထပ်မံခုန်ဝင်သွားတော့သည်။

ကျင်ရွယ်ပေါင်သည် သူ့ထံသို့ ရုန်သွင်လေသည်ကို ရိုသေဖြင့် ယွမ်ရွှေကန်အား လှည့်၍ရင်ဆိုင်သည်။

သူ၏ စောင်ဝေးသည် ယွမ်ရွှေကန်၏ ဦးခေါင်းဆီသို့ ပြန်ထန်သော အရှိန်ဖြင့် ကျရောက်သွား၏။

‘ဟိုး...’

‘ဖတ်....’

ယွမ်ရွှေကန်မှာ အလွန်တရာ လျင်မြန်သူ ဖြစ်ရကား ငွေရောင် တောင်ဝေးကြီးကို ဖတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်လိုက်နိုင်သည်။

ထို့နောက် ငွေရောင်တောင်ဝေးကို ဆွဲလှတော့၏။ ကျင်ရွယ်ပေါင်မှာ ယွမ်ရွှေကန်၏ လျင်မြန်မှုနှင့် ကြီးမားသော အင်အားကို တွေ့ရှိရသောအခါ ထိတ်လန့်သွားပြီး သူ့ဘောင်ဝေးကို ပြန်လှရတော့သည်။

‘အကျိုးနည်း... အားကြီးတဲ့ကောင်ပါလား’

လူ့ဘီလူးကြီးတမျှ ကြီးထွားပြီး အားအင်ကြီးမားလှသော ကျင်ရွယ်ပေါင်မှာ အလွန်တကြား ရေရွတ်လာတော့သည်။

ဘောင်ဝေးကို အသယ်ကတားပြီး တစ်ယောက် တစ်ဖက် ခုတ်ခွန်ခိုက် ဆွဲယူနေကြသည်။

မြင်ကွင်းသည် အော်သံဟစ်သံဖြင့် ခက်ဆင်နေကြသည့် လူများကြား၌ အလွန်တရာ ထူးခြားသည့် မြင်ကွင်း ပြစ်နေသကဲ့သို့။

ကူပါချီနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့သည်လည်း အပြင်းအထန် တိုက်ခတ်နေကြသည်။

ကူပါချီ၏ ကျောပုတ်သည် ဖျံသြဖုလ်ကောင်လေးကောင်လေးက အော်သံထဲ၌ လှည့်ပတ်ကစားနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

အစ်ကိုကြီး... ဝိလျူကြီးကို ကျွန်တော် ရှင်းပစ်လိုက်မယ်
တာမှ စိတ်ပေ့နဲ့

အေး

ယုမ်ရွှေဝက်ကို လှည့်၍ စကား ပြောမိသဖြင့် ကူပါချီ၏
ကျောပုတ်သည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ထည်ပင်းကို မတ်လှန်းနီး ဖြစ်သွား
သည်။

ယုမ်ရွှေဝက်ဖြင့် အထက်မအားကပ်သို့ ဆွဲချလိုက်သောအခါ
ကူပါချီသည် သူ့ကျောပုတ်တိုက်ကွက်ကို ကမန်းကတန်း ရှေး
သိမ်းပိုက်ရ၏။

ကူပါချီသည် - ဆန်ကွမ်းချီ၏ ရွှေခွေးအစွမ်းကို ဖြင့်တွေ့မြင်
ဖြစ်သည်။

သူ့အပည့်နှစ်ဦး၏ ဓားသည် ရွှေခွေးနှင့် ထိခိုက်မိသည်နှင့်
ထက်ပိုင်းပြတ်သွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော့။

ဆန်ကွမ်းချီမှာ ကူပါချီအား အထင် မသေးသော်လည်း
ကျောပုတ်ကို နှင်းတစ်ခကောင် ကစားသကဲ့သို့ လိုသလိုလှုပ်ရှား
နိုင်စွမ်းရှိလိမ့်မည်ဟု မထင်ကြည့်ပေ။

ယခုမူ ကူပါချီသည် တိဗက်ကျောပုတ်တုရပ်ကြီး တုဆန်ထဲ
ကဲ့သို့ပင် ကျောပုတ်စွမ်းရည် အပြည့်အဝရှိနေကြောင်း တွေ့
နေရလေ၏။

ကွမ်းချီ၏ ဆိုက်ကွက်ကြောင့် သူ့ကျောပုတ်ကို ကမန်း
ရုပ်သိမ်းသည့်ဆိုသည်မှာ တခက်သာဖြစ်၏။

ချင်းလိုလိုပင် ကျောပုတ်ခိုက်ချက်သည် သူ့ထံသို့ နောက်
ကူ ထပ်မံခရောက်ရှိလာပြန်သည်။

ကျွန်လှုပ်သွားသည်။

ထုတ်ခိုက်ချက်များ သူ့ခြေသောက်ကို ခရစ်ပတ်မီ အထ
ရွှေခင်းပြီး ကူပါချီအား ဝေးပြင် ဝင်ပိုင်းရသည်။

ချီ ခုန်ဆုတ်သွားပြန်၏။

ချီ၏စိတ်ထဲ၌ ဆန်ကွမ်းချီကဲ့သို့ ငယ်ရွယ်သော လူငယ်
ကန်တံ၌ ဤမျှ ဆန်းပြားသော ပညာများ ရှိနေ
ထင်ပေ။

...ကြောက်စရာပဲ။ သိုင်းလောကထဲက နေသမိက လွဲရင်
ဘုက ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမား ကြီးတွေကောင်းဆိုးဆိုလို့
ကောင်းနေပါကလား။

နစ်ယောက်သည် ထိုက်ကွက် အမျိုးမျိုးကို ဂိုဏ်းချွပ်ကြီး
ထိုက်ခိုက်နေစဉ် မီးရောင်များ စာဝင်းဝင်းနေတာပဲ

ချီကလားနဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ နှိပ်လှုပ်မိတို့၏

ချီ၏ စိတ်ထဲ၌...

...ငါ့ဂိုဏ်းသားတွေအတွက် မပြန်နိုင်ဘူး။ ကျန်ငါ
ဖြစ်ဖို့များစာပေ

ထိုသို့ တွေးနေစဉ် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထား
အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ခြံရံထားသော လူအုပ်ကြီးသည်
သို့ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကဲ့ကဲ့ပြားပြား မြင်တွေ့လိုက်

ကျွန်လူဂိုဏ်းသားများမှ ကျွန်လူဂိုဏ်းသားများအား
နေချေတကား။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန့်က
နိုင်ချစ်နော်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

‘အားလုံး ရပ်လိုက်ကြ’

နိုင်ချစ်နော်၏အသံသည် စူးစူးရှားရှား ထွက်ပေါ်
ကူပါချစ်ကလေးလွင်ပြင်၌ တိုက်ခိုက်နေသူ အားလုံး ရပ်
ဖြစ်သည်။ ကဲ့သို့သားသည်။

သူ့ထပ်ညှိနှစ်ဦး ဂိုဏ်းသားများအဖို့ တအားထက်စရာ ဖြစ်
ထက်ပိုင်းပြတ်သွားခဲ့

သည် သူ ကိုင်ထားသည့် ငွေရောင် ဆေး
ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ကိုလိုက်၏။

ကျားပုတ်ကို နဂါးအ
နိုင်စွမ်းရှိလိမ့်မည်။ နော်က ကူပါချစ်၏မျက်နှာကို သေချာစွာ
ခန်းထုတ်လိုက်သည်။

ယခုမှ ကူပါ
ကဲ့သို့ပင် ကျားပုတ်အလံအဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင် ကျွန်မကို မှတ်
နေရလေ၏။

ပါချိသည် တောင်ခင်းကို ကျင်သည်မှာ ရုပ်သိမ်းလိုက်

သမသခင်မပဲ၊ ကျုပ် မမှတ်မိစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး’
မုတ်ညက် ကောင်းသေးတာပဲ’

မိကျား သစ္စာပေးဘက်သွားတာကိုလဲ ကျုပ် မှတ်မိနေပါ
သယ်’

အင်း...အဲဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်နဲ့ စကားပြော
တာပါပဲ’

ကျုပ်ကို အညံ့ခံဖို့ဘော့ မပြောနဲ့ သခင်မ’

မင်းမှားနေပြီ၊ ဝမ်းဂိုဏ်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကုန်လုံဝမ်းက လဲ့ရင်
ညာအကောင်းဆုံး သိုင်းပညာ အကောင်းဆုံးဆိုလို့
အသောက်ပဲရှိတယ်’

လောက်လဲ မကုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ဆိုမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
မင်းရတဲ့ အတိုင်ပင်ခံ ပညာရှိကြီးတစ်ဦး ရှိနေတာပဲ’

အတိုင်ပင်ခံ ပညာရှိဆိုသူမှာ ထန်ရွှင်နှင့် ကုန်လုံဝမ်းဘို၏
ဦးလေး ဖြစ်သည်။

ကျုပ်ဆရာကြီး၏ ဂိုဏ်းတူညီ ဖြစ်သည်။

အားပါ၊ ကျွန်မပြောချင်တာက ရှင်ဟာ ကိုယ့်ခြေထောက်
ကိုယ် ရပ်သင့်တယ်ဆိုတာပဲ၊ ကိုယ့်နာခေါင်းပေါက်နဲ့ပဲ

၁၅၀ **စက္ကန့်ဆီရေထင်းအောင်**

အသက်ရှူသင့်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်လို့စစ် ခိုင်းသမျှ လှုပ်နေရတာလဲ

ကျုပ်ကလဲ ပြောရော့ရှိတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ အပေါ် အစောင့်မြှောက်စားတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဂိုဏ်းကို သစ္စာပေးကံရတာလဲ

နိုင်ချစ်နော်က ရယ်ပြီး....

ကျွန်မကိုယ်ထံမှာ အရိုးစိမ့်အဆိပ်အပိ မရှိတော့တဲ့ ကျွန်မ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သစ္စာစောင့်သိနေရတော့မှာလဲ ဆိုအပေါ် သစ္စာစောင့်နေကြတဲ့ လူတိုင်းဟာ ရိုးရိုး သို့မဟုတ် အရိုးစိမ့်အဆိပ်အပိ အမိခံထားရလို့ သစ္စာစောင့်နေကြတဲ့ လူချည်း ဖြစ်နေတယ်

သူမသည် ကူပါချီအား စူးစူးရှဲရဲကြည့်ပြီး....

ကျွန်မ မှုင့်ကို တစ်ခုမေးပါရစေ၊ ရှင်လဲ ဘယ်လိုအ အမိခံထားရသလဲ၊ အဆိပ်ပြေဆေး မရမှားကို စိုးရိမ်နေ

ကူပါချီ ဝိုင်သွားသည့်၊

ကောင်းမပြောနိုင်တော့ပေး

နိုင်ချစ်နော်က ဆက်ပြော၏၊

ပြောကအလံ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လဲ သေသွား အဖွဲ့ခဲလဲ ကပ်လုံးပြတ်သွား ပြီ၊ ကျွန်လို့စစ်ရဲ အထူးလက်

သိုင်းထုံပိုင်ထွန်း ဗလေ့သံ ၁၂) ၁၅၁

တစ်ရာဝါးဆယ်ကိုလဲ ကျွန်မတို့ရဲ့ သူရဲကောင်း ခန့်ကမ်းချီက အံ့ဩစရာကောင် တဲ့ ပလ္လေတစ်ချောင်းနဲ့ ထိန်းထားပြီးပြီ၊ ရှင်က ချွန်ပြီး အစွမ်းပြချင်သေးသလား၊ ကျန်တဲ့အလံအဖွဲ့ခဲနှစ်ခုကိုလဲ ကျွန်တို့က ပြောကံကျားတိုက်နည်းနဲ့ ခုကွပေးနေတယ်

ကူပါချီက အေးစက်စွာ ရယ်၏၊

မုန်းတိမ်းချိန်လောက်က ဟန်ထောင်ရဲ့ ကျုပ်ဆက်သွယ် ပြီးပြီ၊ သခင်မပြောတဲ့စကားထွေကို ကျုပ် ယေ့နိုင်ဘူး

နိုင်ချစ်နော်က တခစ်ခင်ရယ်သည်၊

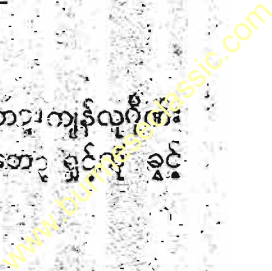
ကျွန်မ ပြောပါရစေ၊ ဟန်ထောင်ရဲ့ နောက်လိုက်တွေကို ကော ရှင် တွေသေးသလား

ကူပါချီက ချွတ်ချွင်းမင် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်လေ၏၊

ကျုပ်တို့ မတိုက်ရသေးဘူး၊ သခင်မက စကားနဲ့ချည်း အနိုင်ယူနေတာကိုး၊ တကယ်တိုက်ရင် အမဲမြဲတစ်မျိုး ထွက်လာပါလိမ့် မယ်၊ သခင်မ စမ်းကြည့်ချင်ရင် စမ်းကြည့်ပါဦး

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းညှိ၏၊

ကောင်းပြီ၊ မှုင့်လူတွေကို အမိန့်ပေးပေးတော့၊ ကျွန်လူဂိုဏ်း အကြောင်း ရှင်သိရမယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်မှာတော့ မှုင့်ကို ခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး

၁၅၂ တက္ကသိုလ်နေ့တင်္ဂါစောပီ

ကူပါချီသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိ ကစားလိုက်၏။ ကျွန်လူဂိုဏ်းသားများ၏အင်အားမှာ အလွန်တရာများပြားနေသည်။

နိုင်ချစ်ဝန်သည် အင်အားဖြင့်ဘူဘားအနိုင်ယူရန် ကြံစည်လာကြောင်း ကူပါချီရိပ်မိလာ၏။

'အင်း...သခင်မက ငါ့ကိုအင်အားနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာပဲ။ သူတို့ထဲက အရေးကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အနိုင် ကိုင်ရမယ်။ အဲဒီလိုနဲ့မဟုတ်ရင်တော့ သူတို့ကိုဖောက်ထွက်ဖို့လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကူပါချီ တော့ နေသည်ကို နိုင်ချစ်ဝန် ကောင်းစွာရိပ်မိ၏။ သူမသည် လှုပ်နေအောင်ပေါ်သွား ဖြစ်၏။

'ရှင်ဘာတွေ စဉ်းစားနေသလဲ၊ ကျွန်မက ရှင်ကိုအညံ့ခံခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး။ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့တစ်ပါးကျွန်ဘဝက လူတစ်ယောက် ရှင်ကို ကျွန်မက ဟိုက်တုန်းနေတာ။ စိတ်ကူးလွဲပြီး ကျွန်မတို့ကို ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြံမနေနဲ့။

ကူပါချီက ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်သည်။

'မတိုက်ခင် ကတည်းက အရှုံးပေးတဲ့ အကျင့်ဟာ ကျုပ်အကျင့်မဟုတ်ဘူး။ သခင်မရှုသိုင်းပညာကို အရင်ဆုံးစမ်းသပ်ကြည့်မယ်၊ အသင့်ပြင်ပါ။'

သိုင်းတုံပွင့်လျှော် ပထွေသံ(၁၂) ၁၅၃

ကူပါချီသည် မတိုက်ခင်ကတည်းက သူ့ဘက်က တစ်ဝက်နေသည်ကို ရိပ်မိထား၏။

ဆက်၍စကားပြောနေပေကာ သူ့ဘက်တော်သားများ စိတ်မာတ်ဖို၍ ကျွဲလာမည်ကိုသိနေသဖြင့် စကားစကို လျှင်မြန်စွာ ပြောင်းပစ်ရသည်။

သူသည် စကားလည်းဆုံး အလုပ်လည်းစ၏။

သူ၏ကျားပွတ်သည် နိုင်ချစ်ဝန်၏လည်ပင်းကို လာရောက် ခိပ်ပတ်တော့သည်။

နိုင်ချစ်ဝန်မှာ ကူပါချီအား စကားဖြင့်အနိုင်ယူရန် စိတ်မာနေသဖြင့် လျှင်တစ်ပြက်ကျရောက်လာသည့် ကျားပွတ်ဖျားနှင့် လည်ပင်းအပတ်ခံရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ဆန်ကုမ်းချီက လွန်စွာလျှင်သည်။

နိုင်ချစ်ဝန်၏ခရေမှ တစ်ပတ်ကျမ်းထိုးထွက်သွားပြီး ရှေ့ခါးလက်ပြန်တွက်သွားရာ ကျားပွတ်ဖျား တစ်ပေခန့်ပြတ်ထွက်သွားလေ၏။

နိုင်ချစ်ဝန်လည်း အသက်ချမ်းသာရာရသွားသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ငြိမ်သက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသက်ဝင်လာလေတော့၏။

အော်သံ၊ ဂစ်သံ၊ မာန်သွင်းသံများ ဆူညံလာပြန်တော့သည်။

လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသား ဝေးယေဘက်နှင့် ကျင်ရွယ်ပေး
လက်ဝဲရံသက်ယာရံလူငယ်များနှင့် ဝတ်စုံနက်များ၊ ဆန်ကွမ်း
ချိုနှင့် ကူပါချို စသည်တို့ကို သမားများသည် အသီးသီး အပြား
အထပ် တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ကူပါချိုတို့၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပို၍ ပြင်းထန်
သည်။

ကူပါချိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား အနိုင်ယူလိုချင်သည့်
လွန်စွာ ပြင်းထန်နေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုကို စားစားပြုလုပ်ပြီးဆွက်ပေါက်ရရေးအတွက်
ကြိုးစာရန် စိတ်ဇောသန်နေသည်။

သို့သော် တကယ်တိုက်သောအခါတွင်မူ မလွယ်ဘဲ နှိပ်
သည်။

အဘယ်မှာလျှင် လွယ်ကူပါအံ့နည်း။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကွန်လုံဝမ်လောက် သိုင်းညောအဆင့်
နေပြီး ဆန်ကွမ်းချို၏ရွတ်ယှင်းချက်မှာ အတင်းအား ပညာ
ကွန်လုံဝမ်ကို မမီခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကွန်လုံဝမ်အား တိုက်လျှင် ယှမ်းရွှေ့ဆီ
နှစ်ယောက်ပေါင်း၍ တိုက်ခိုက်နေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုတိုက်ပွဲတွင် ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း ကူပါချို၏အားပေး
သတ်စားသည်။

ကူပါချိုကလည်း ဆန်ကွမ်းချို၏ ရွှေစားမှာ နှယ်နှယ်ရရ
ရွှေစားဟုတ်ကြောင်း ခိုင်မီနေသဖြင့် သတိထားနေသည်။

သိုင်းလောက၏ရတနာသုံးမျိုးဟု ခေါ်တွင်သော ပစ္စည်း
သုံးမျိုးအနက်မှ တစ်ခုဖြစ်ကြောင်းသိလျှင် လိုချင် သောကတ
တက်ကောင်းကယ်မည်။

သို့ဟုတ် လက်လွတ် ထွက်ပြေးကောင်း - ထွက်ပြေးနိုင်မပ
သည်။

ခိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏ အကြိတ်အနယ်တိုက်ပွဲကို
ကြည့်ပြီး လွန်စွာ စိတ်ပူပန်နေ၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ပညာဟာတောင်အလံအဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင်ခွဲ
ပညာထက်ပညာများ၊ ဒါပေမယ့် အဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင်ကလေးထက်
ပဟုသုတ ပိုကြွယ်ဝသော တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ ရှိတယ်၊ ဉာဏ်နီ
ဉာဏ်နက်များတယ်၊ အချိန်ဆွဲတိုက်ရင် ဆန်ကွမ်းချိုကွေ့ကွေ့
နိုင်တယ်။

ထိုစဉ် ယှမ်းရွှေ့ဆီသည် ဖနီးမဝေး၌ ရှိနေသည့် ပင်ပျို
သစ်ပင်ငယ်တစ်ပင်အား အတင်းအားထုတ်၍ ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။

စုရားသော အသံဖြင့် ထောက်ပံ့ပြီး ဝတ်စုံနက်များအား
တစ်ရွိန်ထိုး တိုက်ခိုက်တော့ရာ ကူပါချို၏တံပွင့် အမတ်များ
များ၊ ဒဏ်ရာအနာတရ ရကုန်တော့၏။

www.burmeseclassic.com

၁၅၆ ။ တက္ကသိုလ်နေထိုင်စကား

ထိုနေ့က ကျင့်ရွယ်ပေါင်လံသို့ တိုးဝင်သွားပြီး သစ်ပင်ဖြင့် ရိုက်ချသည်။

ကျင့်ရွယ်ပေါင်ကလည်း သူ့ငွေရောင်တောင်စွန်းဖြင့် ဆီးခံလိုက်ရာ ဝန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားပြီး သစ်ပင်ငယ်မှ ဆစ်ရွက်များ ကြေကုန်၏။

ထိုခါချိန်မှစ၍ တိုက်ပွဲအစီအစဉ်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲသွားပြန်တော့သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျင့်ရွယ်ပေါင်၏ လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသား ဝါးဦးသည် ကျင့်ရွယ်ပေါင်နှင့် ထိပ်တိုက် တိုးနေခြင်းမှ ကင်းလွတ်သွားပြီး ဝိယာလူငယ် နှစ်ဦးဘက်သို့ ဦးလှည့်စစ်ကူပေးနိုင်ကြသည်။

ယုမ်ရွှေဘက်နှင့် ကျင့်ရွယ်ပေါင်၊ ဆန်ကွမ်းချီနှင့် ကူပါချီစသဖြင့် ထပ်တူတိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ လက်ထဲရှိနေသော ရွှေခွေးနှင့် ဆန်ကွမ်းချီ၏ စွမ်းရည်ကို ပေါင်းစပ်လိုက်ပါက ဆန်ကွမ်းချီသည် ကွန်လုံဝမ်ကို အနိုင်ယူနိုင်စွမ်းရှိ၏။

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချီသည် ထိုရွှေခွေးကို တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် လက်လွတ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။

သူသည် ထိုရွှေခွေး၏ တန်ဖိုးကို သိသူမဟုတ်။

ရွှေခွေးကို ယူဆောင်ခဲ့သူလည်း မဟုတ်။

ရွှေခွေးမိုင်ရှင်မှာ လောလောဆယ်အားဖြင့် နိုင်ချစ်နေပြစ်နေ၏။

သူတစ်ပါးပိုင်ဆိုင်သည့် ခေးကို၊ အထူးသဖြင့် နိုင်ချစ်နေပိုင်ဆိုင်သည့် ရွှေခွေးကို သူ့ကြောင့် မဆုံးရှုံးစေလိုပေ။

ခေးဆုံးရှုံးမည်ဆိုပါက သူ့အသက်ကိုပင် ဆန်ကွမ်းချီစွန့်၍ အသင့်ရှိသည်။

ထိုသို့ စိုးရွံ့ဆောဖိတ်ခတ် ခွံနေသဖြင့် ခေးအဖွမ်းနှင့် အကွမ်းကို သဟဇာတဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဣပါချီအား အနိုင်ယူနိုင်ပါလျက် တန်း(ရည်)တူ တိုက်ခိုက်နေရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချီအား ခေတ္တ လျစ်လျူရှုကာ လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသား ဝါးဦးဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ဦးဆောင်လမ်းညွှန်ပြုပြန်၏။

ရှင်တို့ဝါးထောက်က မြားဦးပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ အဲဒီဝတ်စုံနဲ့ တောကြားကို ထိုးဖောက်သွားပါ။ ကျွန်မက ဘေးတစ်ဖက်ဆီက လူဆယ်ယောက်စီ ဝင်ခိုင်းမယ်။

ထိုသို့ အမိန့်ပေးနေစဉ် ကူပါချီနှင့် ဆန်ကွမ်းချီတို့သည် ရုတ်တရက် လူချင်းပူးကပ်သွား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက ကူပါချီ၏ ကျောပွတ်ကိုင် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွတ်ကိုင်ငါ့ပြီး ကူပါချီက ဆန်ကွမ်းချီ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွတ်ကိုင်မိသွား၏။

မအမျှလင်ဘဲ လူချင်းပူ မိသွားသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အတွင်းအားထုတ်၍ တိုက်ခိုက်ရုံမှအပ အခြား ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပေ။

နှစ်ဦးစလုံး အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထလာ၏။

ဦးခေါင်းသက်စွဲ ခရုခိုးခရုငွေ့ တက်သလို အငွေ့များ တက်လာ၏။

အကယ်၍ ဆန်ကွမ်းချီသာ ကွန်လုံခမ်နှင့် ထိုပုံစံအတိုင်း ရင်ဆိုင်မိလျှင် မုချရှုံးနိုင်မိသွားရပေမည်။

ကူပါချီမှာ ကွန်လုံခမ်ခလောက် အတွင်းအား မကောင်းသဖြင့် သူတင်ကိုယ်တင် အကြိတ်အနယ်ယှဉ်ပြိုင်နေရတော့သည်။

ထိုအချိန်သည် လွန်စွာ အရေးကြီး၏။

စိတ်ငြိမ်ချန် အရေးကြီးသလို တစ်ယောက်ယောက်ကောင်၍ မနှောင်ယှက်ရန်လည်း အရေးကြီး၏။

ထိုအချိန်၌ နိုင်ချစ်နော်သည် လက်ရွေးစင် ဝါးယောက်နှင့် ရောဂ ရှိနေသည်။

သူမက ဆန်ကွမ်းချီအား လှမ်းကြည့်လိုက်သော အချိန်တွင် နှစ်ဦး၏ မျက်လုံးများ ပြာသွားစေမည့် မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်တော့သည်။

ကူပါချီ၏ တပည့်တစ်ယောက်သည် လက်ဝဲရံ၊ လက်ယာရံ နှစ်ဦးကို ကြောက်ရွံ့ဖန် အရှုံးပေးဟန်ဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားနေ၏။

သူ နောက်ဆုတ်သွားနေခြင်းမှာ သွေးရိုးသားရိုး မတူ၏။

ဆန်ကွမ်းချီအား တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် မရှိသေးသော အပြင် နောက်ဆုတ်သွားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း နှိမ်ချစ်နော် သိလို သိနေသည်။

သူမသည် တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ပျံပြေးလွှားလာ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကူပါချီ၏ တပည့်သည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ ကျောပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချ၏။

ထိုသို့ရိုက်ပြီးချိန်မှာပင် နိုင်ချစ်နော်က ဆိုသူအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချမိလေတော့၏။

‘ဝုန်း...’

‘ဝုန်း...’

ဆန်ကွမ်းချီ လှင့်စဉ်သွားသကဲ့သို့ ကူပါချီ၏ တပည့်သည် လှင့်စဉ်သွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကတော့ မသေ၊ ကူပါချီ၏တပည့်မှာ တစ်ခု
တည်းနှင့် အသက်ထွက်သွားသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဒေါသဟုန်းဟုန်းထလာပြီး ကူပါချီအ
ထရကြမ်း တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ကူပါချီမှာ ဆန်ကွမ်းချီနှင့် အားကုန် တိုက်ခိုက်ရသဖြင့်
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။

နိုင်ချစ်နော်၏ တိုက်စစ်ကို ခုခံရုံသာ ခုခံရတော့သည်။
တန်ပြန်တိုက်စစ် မဆင်နိုင်တော့ပေ။

‘အင်ကိုကြီး ဒဏ်ရာရသွားပြီလား’
ယွမ်ရွှေကန်၏အော်သံသည် မိုးယံသို့တိုင်ပဲ့တင်ထပ်သွား

သူ့ဆက်ထဲမှ ပေါင်လုံးခန့်ရှိသော သစ်ပင်သည် တဝှမ်း
မြည်လာ၏။

ကျွန်ုပ်ပေါင်၏ ငွေ့ရောင်တောင်စွေးကို ရိုက်ထုတ်လိုက်
ကျွန်ုပ်ပေါင်မှာ ငါးလှမ်းခန့် နောက်ဆုတ်သွားရ၏။

ထိုတဖန် အချိန်ကလေးအတွင်း၌ ယွမ်ရွှေကန်သည် နိုင်ချစ်
နော်နှင့် ကူပါချီတို့၏ တိုက်ပွဲစည်းအတွင်းသို့ လျှပ်တစ်ပြာ
ခန့်ဝင်လာပြီး ကူပါချီအား သစ်မြစ်နှင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဝုန်း.....’
ကူပါချီမှာ ဆန်ကွမ်းချီ ခံရသကဲ့သို့ ဝင့်လည်သွား၏။

နိုင်ချစ်နော်အား အထူးဂရုစိုက် ခုခံနေခိုက်ဖြင့် ရှိသောကလူ
ယွမ်ရွှေကန်၏ လက်ချက်အား ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဆယ်ပေခန့် လှင့်စဉ်လိမ့်ဆင်းသွား၏။

ယွမ်ရွှေကန်၏ဒေါသမှာ ဒေါသမီးတောင် ပေါက်ကွဲသကဲ့
ပေါက်ကွဲခဲ့ရကား နောက်တစ်ကြိမ်တွင် ပြန်ရင်ဆိုင်ရသော
ကျွန်ုပ်ပေါင်မှာ ယွမ်ရွှေကန်၏ တိုက်စစ်ကို လုံးဝ မခုခံနိုင်
တော့ပေ။

လက်ထဲမှ ငွေ့ရောင်တောင်စွေးကြီးပင် လွတ်ကျသွားသည်။

ယွမ်ရွှေကန်သည် လက်ထဲမှသစ်ပင်ဖြင့် မနားကမ်းတိုက်ခိုက်
ကျွန်ုပ်ပေါင်မှာ လှင့်စွာအထိနာနေတော့၏။

အလွန်ခွန့်အားကြီး မားသုဖြစ်၍သာ ဤမျှ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်
ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကူပါချီ ဒဏ်ရာရသွားပြီး ဦးဆောင်ညွှန်ကြားခြင်း မြေခိုင်
ဘာသဖြင့် ကူပါချီ၏တပည့်များမှာ အကူပံ့မဲ့ကြမ်း ဖမ်း
ဆီးသဖြင့် သွားကြသည်။ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်သည်။

တဖန်အတွင်း ခုနှစ်ယောက်ခန့် လဲကျသွားရသည်။

ထိုအချိန်မှပင် သူတို့၏နောက်သဘ်ဆီမှ ငြာသံပေးသည့်
အသံများ ကြားရ၏။

မီးတုတ်မြောက်မြားစွာအလင်းရောင်လည်း တဖြည်းဖြည်း
နိုးလာ၏။

‘မိန်းကလေး၊ ကျွန်ုပ်သာပြီ’

အဝေးမှလွင့်ပျံလာသည့်အသံကား ကျန်လှူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
အိုယန်ထုံ၏ အသံတည်း။

ထိုအသံကြောင့် ကူပါချီ၏နောက်လိုက်အချို့သည် နောက်
ပြန် လှည့်ပြေးသည်။

ဝဲယာလူဝယ်နှစ်ယောက်နှင့် ကျန်လှူဂိုဏ်းသား အချို့
လိုက်ထိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

‘ခလိုက်နဲ့ သူတို့ပြေးပါစေ’

ကျန်လှူ ဂိုဏ်းသားများ အံ့အားသင့်ပြီး ထုံဆိုင်းသွားကြ
၏။

ကျင်ရွယ်ပေါင်သည့် သူ့ဆရာဖြစ်သူ ကူပါချီအား ပွေ့ချီကြီး
တစ်ကုန်တိုင်း ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

‘တစ်ယောက်မှမလိုက်နဲ့၊ သူတို့ပြေးပါစေ’

နိုင်ချစ်နော်က ထပ်၍အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။

ကျန်လှူဂိုဏ်းအားများမှာ အမိန့်ကို အလွန်တရာ ရိုသေ
လေးစားကြသူများဖြစ်၍ နိုင်ချစ်နော်က တစ်ကြိမ်တားဆီးပြော
သည်နှင့် လုံးဝ ခြေတစ်လှမ်းမတိုးကြချေ။

သို့စဉ်လျက် နိုင်ချစ်နော်က ရှေ့ ထပ်မတိုးရန်အမိန့်ပေးနေ
ခြင်း သူတို့မှာ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩနေကြတော့သည်။

ကျင်ရွယ်ပေါင်နှင့် ကူပါချီတို့သည်လွယ်ကူစွာလွတ်မြောက်
ခဲ့ရသွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျန်လှူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည်
အော်ခိုလာလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ နောက်မှ လိုက်ပါလာသူများသည် မီး
တုတ်များ မြောက်မြားစွာ ကိုင်ဆောင်လာကြသဖြင့် ကိုက်ပဲ့

ဆတ်ဝန်းကျင် ဒေသတစ်ခုလုံး လင်းထိန်းနေတော့သည်။
အိုယန်ထုံ၏နောက်၌ လိုက်ပါလာသည့် သိုင်းသမားများ

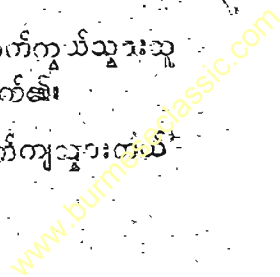
ကား ကွမ်းစနီစစ်၊ ဖေကူးယျန်၊ ကျန်စီမုန့်၊ ထိန်မဆရာတော်၊
ဆန်မဆရာတော်၊ စီမဆရာတော်၊ ကျင်ရွယ်တောက် အစရှိ

သည့် ထိပ်သီးအဆင့်မြင့် ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းသမားများသာ ဖြစ်
တော့သည်။

သူတို့သည် တိုက်ပွဲမြေပြင်၌ သွေးခြင်းခြင်းနီရဲဒုပုံ၊ ရန်သူ
ဂိုဏ်းသား ဆယ့်လေးယောက်ခန့်လွဲကျနေပုံတို့ကို တွေ့မြင်ပိုက်

ခဲ့ရသည်။
အိုယန်ထုံက မှုန်ခါးဝါး ပြေးထွက် ပျောက်ကွယ်သွားသူ

များကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ညည်းညူလိုက်၏။
ဝါထိုလောက ခြေတစ်လှမ်းလောက်နောက်ကျသွားတယ်

အို ယန်ထုံ၏မျက်လုံးများသည် တစ်နေရာသို့ရောက်သွား
အထိတံတလန်ဖြစ်သွားလေ၏။

‘သုရဲကောင်း ဆန်ကွမ်းချီ’

ဆန်ကွမ်းချီအား ယွမ်းရွှောက်က ဖြည်းညှင်းစွာ ပွေ့ထု
သည်။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ နှုတ်ခမ်းစွန်းထောင့်၌ သွေးများ ယိုစီး
နေသည်။

သုဇာည် ယွမ်းရွှောက်အား တိုးညှင်းစွာဖြော၏။

‘ညီလေး ဖယ်၊ ငါ့ဘာသာ ထိုင်မယ်’

ယွမ်းရွှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချီ၏စကားကို လုံးဝဖယ်ရှား
ပုံငှာဖြစ်၍ အသာ ခနောက်ဆုတ်သွားခဲ့သည်။

‘သုရဲကောင်းဆန်ကွမ်းချီ ဖက်ရာရသွားသလား’

အို ယန်ထုံနှင့် ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားကြီးများသည် ဆန်
ကွမ်းချီထံသို့ ချွတ်ချင်းဝိုင်းလာကြ၏။

ထိန်မုဆရာတော်နှင့် ကျင်ရွယ်တောက်တို့သည် ဆန်ကွမ်း
တေး၌ ခူးထောက်ထိုင်စိုက်ကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထိန်မုဆရာတော်အား လက်အုပ်ချီ
တီးတိုးပြောသည်။

အပည့်တော် ဖက်ရာ သိပ်မပြင်းထန်ပါဘူးတုရား။ ခေတ္တ
သည်းခံ စေခင့်ဆိုင်းတော်မူကြပါ’

သုသည် ချွတ်ချင်းပင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ဖဝါး
ကို ပေါင်ပေါ်တင်လျက် မျက်လုံးများ အသာ မှိတ်လိုက်
တော့သည်။

အခန်း (၁၆၈)

ကျိုဝက် သတင်းစကား

အိုယန်ထုံသည် အားလုံးကို လက်ဖြင့်အချွန်ပြုပြီး နောက် ဆုတ်သွားလေ၏။

လူအားလုံးမှာ အရိပ်ပြအကောင်ထင်သူများဖြစ်၍ စကား တစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့်ဝေးရာသို့ ဆုတ်ခွာသွားကြ သည်။

ဆန်ကွမ်းချို ထတင်အားစေ ကျင့်နေသည့်နေရာ၌ အတန် တွာလမ်းသည့် အရပ်ရောက်မှ အိုယန်ထုံ နိုင်ချစ်နော်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ် မိန်းကလေး’

နိုဝ်ချစ် နတ်က သက်ပြင်းချစ်...

ကျွန်မလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကောင်အလံအဖွဲ့ခွဲခေါင်း
ဆောင် ကူပါချိနဲ့ အတွင်း အားပြိုင်နေတုန်း ကူပါချိနဲ့ တပည့်
တစ်ယောက်က အသစ် ခုက္ကပေးသွားတာလေ၊ အဲဒီလူကလဲ
ကျွန်မလက်ချက်ဒဲ တစ်ခါတည်း သေသွားတယ်'

'ဒဏ်ရာကတော့ သိပ်မဆိုးပါဘူးနော်'

'နည်းနည်းတော့ ပြင်းထန်ပုံရကယ်၊ လူက သူညီ အက
အညီဘောင် မယူချင်တော့ ကျွန်မလဲ အောင်ပဲကြည့်နေရတယ်'

အိုယန်လှ ယည်သူ့ အနီး၌ ရပ်နေသည့် ဆရာတော်များနှင့်
ဆရာတော်ကြီးများကို လက်အုပ်ချီပြီး မေတ္တာရပ်ခံလေ၏။

'ဆရာတော်များနဲ့ ညီတော် နောင်တော်တို့ ဇီဝနရာမှာပဲ
သက်သာသလို ထိုင်နားကြပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်'

ထိန်မုဆရာနတ်က ဦးစွာ ထိုင်ချလိုက်သဖြင့် ကျန်သော
လူများလည်း ထိုင်ချလိုက်ရတော့သည်။

ထိန်မုဆရာတော်နှင့် ကျင့်ရွယ်တောက်တို့သည် ဆန်ကုမ်းခို
အား သူတို့၏ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားရာ ဆန်ကုမ်းခို
အတွက် အလွန်တရာ စိုးရိမ်သောက ရောက်နေကြ၏။

သို့သော် သူတို့၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများကို ထိန်းချုပ်ထားကြ
၏။

လက်ယာရံလှူငယ် လိစင်းနှင့် လက်ဝဲရံလှူငယ် ကျွန်းဖန်းတို့
ည်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်လှ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး ဂါရဝ
ပြုလေ၏။

ထိုနောက် နိုင်ချစ် နတ်အား ဂါရဝပြုသည်။
လိစင်းက အေးစက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပထမဦးဆုံး
အားပန်စကား ဆို၏။

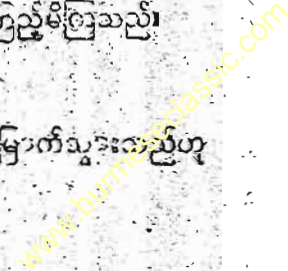
'ကျွန်တော် စာစ်ခုလောက် မေးပါရစေ'
နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။
လိစင်းက...

'တောင်အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်တို့ ကျွန်တော်တို့ သတ်
နိုးနိုင်ခွင့်ကြပါမယ်၊ ဝေ့ဆရာဝန်အောင်ဝေးနဲ့ လူ့ဘီလူးကြီး
က အစ်ကိုယွှင်ရွှေ့ကန်ရဲသက်ချက်နဲ့ အတော်ဝက်ထုရနေပါပြီ၊
တို့ကိုလဲ သက်ရပမ်းနိုင်တဲပဲ၊ အားဖြစ်လို့ အစီမလေးက လွတ်
အလိုက်ရတယ်'

အိုယန်လှ အမှူးပြုသော သိုလ်းဆေးကြီးများသည် ပါးစပ်
အောင်းသွားဖြင့် နိုင်ချစ်နော်အား စိုင်းကြည့်မိကြသည်။

သူတို့သည် ထိုအဖြစ်ကို မသိကြပေ။

ကူပါချိလည်း သူ့အစွမ်းအစဖြင့် လွတ်မြောက်သွားသည်ဟု
ထင်မိသည်။

အိုယန်ထု အကြည့်၌ နိုင်ချစ်နော်အနေဖြင့် အကြောင်း
သာ ဤသို့လွတ်ခြင်းဖြစ်မည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူ၍ မေးမြန်းသည့် အကြည့်သာ
သည်။

ကျန်လူများကမူ သံသယ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကြ
ဖြစ်၏။

နိုင်ချစ်နော်နှင့် ကူပါချီတို့သည် ယခင်က တစ်ရိုဏ်းတည်
သားချင်းဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။

ထိုစဉ် ဆန်ကွမ်းချီထံမှ သက်ပြင်းချသံ ကြားရလေ၏။

သူတို့အားလုံး လှမ်းကြည့်သောအခါ ဆန်ကွမ်းချီသည်
သူ၏ ရွှေခားကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီးထလာလေ၏။

ထိန်မုဆရာတော်နှင့် ကျင့်ရွယ်တောက်တို့မှာ ထိုင်ရာမှခုန်
မိကြလေ၏။

သူတို့ အလွန် ဝမ်းသာသွားကြသည်။

‘သူရဲကောင်းလေ၊ ပြန်ကောင်းသွားပြီလား’

‘တပည့်တော် ခဏ်ရာ သိပ်မပြင်းထန်ပါဘူး ဘုရား’

စင်စစ် ခဏ်ရာက ပြင်းထန်ပေသည်။

အတွင်းအားကျင့်စဉ် ကောင်းလွန်း၍သာ သက်သာ
ရသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ၏လက်ထဲမှ ရွှေခားကို နိုင်ချစ်နော်အား
ထွမ်းပေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့ ရွှေခားက တန်ဖိုး သိပ်ရှိပါတယ်၊ ပြန်ယူထား
လိုက်ပါ’

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းခါ၏။

‘ဟင်္တင်အင်း...ရှင်ကို တမင် ပေးထားတာ၊ ကုန်လို့ဝမ်းကို
ယှဉ်ရင် ဒီခားရှိထားမှ ဖြစ်မယ်’

ဆန်ကွမ်းချီက မချီပြုံး ပြုံးပြလေ၏။

‘တန်ယန်ကုန်း၊ သစ်တောထဲမှာလဲ ဒီခားကြောင့် ကျုပ်တို့
ဒုက္ခ ရောက်လေ ဖြစ်ကြရတယ်၊ အခု ကူပါချီနဲ့ တိုက်ခိုက်တော့
လဲ ဒီခား လက်လွတ်မှာ ကြွေးကန်နေရတာနဲ့ ခိတ်လွတ် ကိုယ်
လွတ် မတိုက်နိုင်ဘူး၊ ခားမရှိရင် ကိုယ့်အသက်သေရုံ ဆုံးရှုံးရုံ
ပဲရှိတယ်၊ ခားရှိနေရင် ကိုယ့်အသက်လဲ ဆုံးမှာကြောက်ရမေး
လဲ ဆုံးမှာကြောက်ရနဲ့ ဘာမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မတိုက်ခိုက်
နိုင်ဘူး၊ ဒီခားက ကျုပ်ကို သင်ခန်းစာ နှစ်ခါ ပေးပြီးပါပြီ၊
ခင်ဗျားခားကို ပြန်ယူထားပါအံ့ဘုရား’

နိုင်ချစ်နော်မှာ ဆန်ကွမ်းချီအတွက် အဖိုးတန်ခားကို တမင်
ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု ငြင်းဆန်သူက အတင်းပြင်းဆန်နေပြီဖြစ်၍ ဆက်ပေး
ရန် မဆင်လျှော်တော့ပေ။

နိုင်ချစ်နော်မှာ ဆန်ကွမ်းချီအတွက် အဖိုးတန်ခားကို တမင်
ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု ငြင်းဆန်သူက အတင်းပြင်းဆန်နေပြီဖြစ်၍ ဆက်ပေး
ရန် မဆင်လျှော်တော့ပေ။

၁၇၂ ဝတ္ထုသို့ဆုံးရောက်သောအခါ

ထိုကြောင့် သူမ၏ခမ်းကို ပြန်ယူထားလိက်ရ၏။

ထိုစဉ် ဆရာကြီး ကျွန်စီမုန့်က မပြီးပြတ်သေးသော မေးခွန်းကို ဆက်၍ မေးမြန်းရာ၌ လေတော့၏။

ကျုပ်ကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆို ယန်ထုတို့နဲ့ နနာကံခရာကံလာတဲ့ လူပါ။ ဒါပေမယ့် လက်ယာရဲ့ ကူငယ်ကလေး မေးတဲ့မေးခွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်ဆဲ ဆိပ်ခြီးသိချင်နေတယ်။ ကူပါချို့မှာ အနိမ့်ထန် ခြောက်စရာကောင်းတယ်။ သူ့ကို ဖမ်းနိုင်ရင် ကျွန်ုပ်တို့မိဖွား လက်ရုံးဘတ်ဖက် ပြုတ်တာပဲ။

အဘိုးထိုသည် သမီးဖြစ်သူကို ထန်ရှင်နှင့် ဆန်ကုမ်းချိတ် ပြန်လည် ကယ်တင်ပေးခဲ့ပြီး သည်အခါမှစ၍ စိတ်လက်ကြည်လင် သွားခဲ့သည်။

အကျိုးနှင့်အကြောင်း၊ အဆိုးနှင့်အကောင်းကို ခွဲခြားတတ် ခဲ့ပြီး

မိန်းကလေး အမြော်အမြင်ကြီးတယ်ဆိုတာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြောလို့ ကျွန်ုပ်သိပြီးပါပြီ။ အဏ်ရာရပြီ၊ တစ်ဖွဲ့လုံး ပြုစင်မတတ် ပြစ်နေတဲ့ လူ့စာတို့ လွတ်ပေးလိုက်တဲ့ အတွက်တော့ အမြော် အမြင်ကြီးရာ ကျေးဇူးလို့ တင်ဓိပါယ်တယ်။

နိုင်ချစ်နော်က အားလုံးကို တစ်ချက်တစ်ကြည့်လိုက်ပြီး....

မေးသလို မေးခွန်းပါပဲ။ စီမေးခွန်းကို နှင်းယင်းသွားအောင် ကျွန်မ မပြောဘူးဆိုရင် အားလုံးက ကျွန်မအပေါ် အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်နေမှာပဲ ဆော့ပါတယ်။

သိုင်းသမီးကြီးများသည် ခပ်မဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိကြသည်။

အဖြေကို ဝဲလှည့်နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လုပ်ဆောင်ရာမှာ ဂိုဏ်းသားတွေရှိတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျွန်ုပ်တို့မိဖွားက တစ်မန်းသာသွားတဲ့ အချင်းက ကျွန်ုပ်တို့မိဖွားကလေးလက်ရွေးစင်တင်သား တစ်ခုခုငါးဆယ်ကို ဆန်ကုမ်းချိတ်လေးနဲ့ ထိန်းကျောင်းလာတဲ့အချက်ပါ။ အဲဒီဂိုဏ်းသားတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ဆီက အမှတ်လေးတယ်ပဲ။ တပ်ဖွဲ့နဲ့ လက်ရွေးစင်တင်သားတွေ ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား ငါးဦးလို့ အင်မတန် အသုံးကျတယ်။ အဲဒီဂိုဏ်းသားတွေဟာ အခုဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့မိဖွား မြောက်အလံ ဖွဲ့ခွဲ ဆုံးရှုံးသွားပြီ။ တောင်အလံ အဖွဲ့ခွဲလဲ မေးသလိုတစ်ဖယ်ပါပဲ။ ကူပါချို့ကို ကျွန်ုပ်တို့မိဖွားကလေးက ခါးပေးလို့ ကျွန်ုပ်တို့မိဖွားကလေးအောင် ဖာမင် လွတ်ပေးလိုက်တာပဲ။

ကျွန်စီမုန့်က....

ရည်ရွယ်ချက်က အယ်လိုရှိသလဲ။

ရည်ရွယ်ချက်က ကျွန်ုပ်တို့မိဖွားကလေးက အဖွဲ့ခွဲပဲ။ ကူပါချို့နဲ့ အဖွဲ့ခွဲပဲ။ တောင်အလံကိုလည်း လူ့ဘီလူးကြီး ကျင့်ရွယ်ပေးလို့တို့

အက်ရာအနာတမြစ်ပြီး သူ့ဆီ ရောက်သုရင် ကုန်လုံဝမ်း
သိပ်စိတ်ဆိုးသွားမယ်၊ သိပ်စိတ်ပျက်သွားမယ်၊ အဲဒါဆိုရင်
ကျွန်တို့ဘက်က မတိုက်ခင်ကတည်းက ဝါးဆယ် ရာခိုင်နှုန်း
နိုင်နေပြီ

နိုင်ချစ်နော်က အားလုံးကို ခြံကြည့်ပြီး ဆက်ပြောပြန်ရင်
ကျွန်မတို့ဟာ အလံအဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင်တွေကို တစ်ဖွဲ့ချင်း
ဖြိုချလိုရမယ်၊ နှစ်ဖွဲ့လောက် ဖြိုချပြီး နှစ်ဖွဲ့ခေယာက် ချန်ထား
တာ အကြောင်းရှိတယ်၊ အထဲအဖွဲ့လေးဖွဲ့စလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုတ်
ဆွေးရင် ကုန်လုံဝမ်းဟာ အထီးကျန်ဖြစ်သွားမိမ့်မယ်၊ အထီး
ကျန်ဖြစ်သွားရင် သူ့ဟာ ကျွန်မတို့ကို ရင်ဆိုင်မှာ မဟုတ်တော့
ဘူး၊ ထွက်ပြေးမှာပဲ သူ့ဟာ ပုန်းရင်း ကွယ်ရင်းနဲ့ သိပ်
လေးကကြီးစဉ် နောက်ကျောက ခေးနဲ့ ထိုးလှိမ့်မယ်၊ သူ့
ရှာရမယ့်ရတာထဲ ခက်သွားမိမ့်မယ်

ကုမ်းစန်စစ်က ဝင်၍ချီးကျူးလေ၏၊
ကျွန်ုပ်တို့တို့ တိုက်ခိုက်ရေး နည်းပညာပစ္စည်း အတော်
အမြော်အမြင် ရှိပါပေတယ်
အိုယန်ထုံက ဝင်မေး၏၊
ကျွန်ုပ်တို့ ကုန်လုံဝမ်းကို အခုပဲ တိုက်တော့မလား၊ ခုအချိန်
ဟာ ကုန်လုံဝမ်း ခြေကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ပဲ

နိုင်ချစ်နော်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောသည်၊
ကျွန်မသဘောအရတော့ ကျွန်လူဂိုဏ်းသားအားလုံးအနား
ဆင့်တယ်လို့ ထင်တယ်၊ အက်ရာနေသူကို ဆေးကုပေးသင့်
တယ်၊ ဒီအစီအစဉ် ကုန်လုံဝမ်းကို တိုက်ရင် အားပြည့် အင်ပြည့်
တိုက်ရမယ်၊ မီးကုန်ယမ်းကုန် တိုက်ရမယ်၊ နေလနိမ့်ထူနိုင်အောင်
တိုက်ရမယ်၊ နိုင်လိနိုင်နိုင်တယ်၊ တာပြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကုန်လုံ
ဝမ်းဟာ သူ့ အပိုင်အနိုင် လျှောင်တာဘဲ သစ်သားလျှောင်အိမ်
ဟာ အကျဉ်းသားတွေ လွတ်သွားလို့ စိတ်ပျက်နေတယ်၊ သူ
ဆွေး လက်ရှေးစင် တပ်သား တစ်ချောင်းဆယ် မရှိတော့လို့
ဆဲခတ်ကျနေတယ်၊ မြောက်အလံအဖွဲ့ခွဲ ပျက်စီး သွားပြီ၊
အောင်အလံအဖွဲ့ခွဲ ခေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးရပြီ၊ ဒီလူစိတ်ခက်
အောင်းနေဆေးတယ်ဆိုရင် အတော်ကို ချီးကျူးစရာ ဖြစ်လိမ့်
မလား

အိုယန်ထုံ က...
ကောင်းပါပြီ၊ အနားယူ အားခမ်းဖို့ ကျုပ် အမိန့်ပေး
တတ်မယ်
ကောင်းပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်မတို့ဟာ ကုန်လုံဝမ်း
အထက်ကို စောင့်ကြရမယ်
ဖေကျုံးယျန်က မကျေနေပဲ ပြောသည်၊

တကယ်လို့ ကုန်းလုံလေးဟာ ဆယ်ရက်လုံးလုံး ခေါ်ခေါ်တော်မူ
မထွက်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့က ဆယ်ရက်လုံးလုံး စောင့်နေကြ
မှာလား'

'ကျွန်မသဘောအရတော့ အပြင်ကုပ် စောင့်စေချင်တာပဲ
ဖေကုံးလျှန်၏ သဘောမှာ ကျွန်လုံဝမ်းအား ဤနေရာ
မစောင့်စေချင်'

ဝါခပ်ကြီး သိုင်းလေးကြီးများ လူစုံတက်စုံ ရှိနေပြီဖြစ်
ယခုပင် တိုက်စေချင်သည်'

သို့သော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံက နောက်ပါသိုင်းလေး
များအား အနားယူကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကျွမ်းကျင် တိုက်ခိုက်ရာ၌ ခက်ရာအနာတရ ရလှူများ
ဆေးဝါးကုသကြရန် ညွှန်ကြားသည်'

ကုန်းလုံဝမ်းကြောင့် လက်တစ်ဖက် ပြတ်သွားသည့် ကွမ်း
စင်သည် ဖေကုံးလျှန်ထက်ပင် စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် ဖြစ်နေပေသ
သည်'

လူ့လက်တစ်ဖက် ဆုံးရှုံးရမှုအတွက် ကုန်းလုံဝမ်းအပေါ်
နှာကြည်းနေသည်'

သို့သော် သူသည် အိုယန်ထုံ၏စကားကို မလွန်ဆန်ရဲသဖြင့်
လူ့မကျေနပ်မှုကို မျှီသိပ်နေရသည်'

နိုင်ချစ်နော်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ စီမံလှမှုထို့ကို
ထိလုံမှတ်သားသည်'

အိုယန်ထုံသည် လိုအပ်သမျှကိုအမိန့်ပေးပြီးနောက် အဝေး
ဝေးမျှော်ကြည့်နေ၏။

နိုင်ချစ်နော်က ချောင်းတန့်ပြီး...

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

'ဒီတစ်ပွဲမှာ ကျွန်မတို့ဘက်က နိုင်မနိုင် စဉ်းစားနေတာ
လား'

အိုယန်ထုံသည် နိုင်ချစ်နော်ရှိရာသို့ လှည့်လာ၏။

'စဉ်းစားနေတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်
ထဲထန်ရှင်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ကုန်းလုံဝမ်းကို နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ထန်ရှင်
ကျွန်းမမာဖြစ်ပြီး ထိုက်ယင်တောင်ကုန်းပေါ်မှာ နားနေတဲ့
အချိန်၊ ထူဂူသရိုင်းကို တည်ဆောက်ဖို့ ပုံစံရေးဆွဲနေတဲ့ အချိန်
အထော့ ကျုပ်ဟာ ကုန်းလုံဝမ်းကို ရှုံးနိမ့်ခဲ့တယ်၊ အခုအချိန်
မှာ ကုန်းလုံဝမ်းဟာ အရေးပါအရာရောက်တဲ့ လက်မောင်းတွေ
ပြတ်နေပြီ၊ ကျုပ်ကတော့ ထန်ရှင်ကိုယ်စား မိန်းကလေးရဲ့
အကူအညီ ရနေတဲ့အပြင် ထိန်မုဆရာတော်၊ စိမ့်ဆရာတော်နဲ့
ဆရာကြီးကျင်ရှယ်တေးကော်၊ ဆရာကြီး ရဲယိမိန့်နဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
တို့ကြိုလှုံ့ဆွဲ အကူအညီ ရနေပြီဆိုတော့ ဒီတစ်ချိန်မှာတော့
ကုန်းလုံဝမ်းကို နိုင်ကောင်းပါရဲ့လို့ တွက်နေမိတာပဲ'

အိုယန်ထုသည် ရှည်လျားစွာ ပြောနေပြီးမှ စကား
ခေတ္တခဏ ခပ်လိုက်သည်။

နိုင်ချစ်နော်အား သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

'ဒါပေမယ့် ကုန်လုံဝမ်းစား အင်မတန် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်နက်
တယ်။ ကျုပ်တို့ မထင်မှတ်တဲ့ အကွက်တွေ သူ ဆီမှာ ရှိနိုင်ပေ
တယ်။ သူ့ကို သေချာပေါက် အနိုင်ယူနိုင်လိမ့်မယ်လို့ သေ
ထားရင် ကျုပ်လောက ရုံးတဲလူ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး'

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းညိတ်ခါး

'အဲဒီလိုတော့တာ မှန်ပါတယ်။ နောက်လအမယ့် တိုက်ပွဲ
ကုန်လုံဝမ်းစားရေရှင်ရေအတွက် ဆုံးဖြတ်တဲ့တိုက်ပွဲဖြစ်တော့
သူ့ဟာ အစွမ်းကုန် သူ့ပညာတွေကို ထုတ်သုံးမှာ သေချာတယ်
နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်ရင် ချောင်ပိတ်မိနေတဲ့ ခွေးစော
ပြန်ကိုက်သေးတော့ ကုန်လုံဝမ်းစား ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကတော့ အ
ပြောခရာ မရှိတော့ဘူး'

ကဲ...သူ့ဘက်က ရခံမယ့်အချက်ကို မတွေးပါနဲ့ဦး။ ကျုပ်
တို့ဘက်က သူ့ကို ဘယ်လိုတိုက်ကြမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြ
အောင်

'ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မလဲ အဲဒါကို စဉ်းစားထားပါဘယ်'

'ဆိခမ်းပါဦး'

ပထမနည်းလမ်းကတော့ ကျွန်မတို့အီ ရောက်နေတဲ့ ဝါစဉ်
သိုင်းသမားကြီးတွေအားလုံး ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းသားတွေ
လုံးက ကုန်လုံဝမ်းစားအိမ်ကိုဝိုင်းမယ်။ သစ်ခြောက်
ထုတ်လောင်စာ အစရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ စံတော်အိမ်ကို မီး
ရှို့မယ်။ အပြင်ထွက်လာတဲ့လူကို သတ်မယ်'

အိုယန်ထု စဉ်းစားနေသည်။

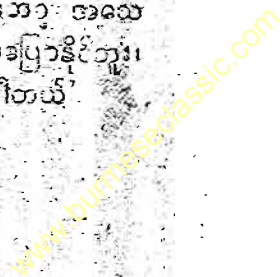
ကဲ...နောက်ဆုံးနည်းလမ်းကော ရှိသေးသလား'

ထုတ်ကဲ့...ရှုံးပါသေးတယ်။ အဲဒီနည်းလမ်းကတော့ အသေခံ
ရမယ့်လက်ရွေးစင် တပ်သားတွေရွေးပြီး ကုန်လုံဝမ်းစား
အိမ်ဝင်တိုက်ဖို့ပါပဲ။ ကျွန်မတို့ ဘက်ကတော့ အကျားဆုံး
လိမ့်မယ်'

အိုယန်ထုက စဉ်းစားစားစား ပြောသည်။

အဲဒီတိုက်တဲ့နည်းလမ်းက အချိန်တွေကြာမယ်။ ကျုပ်တို့
သေအပျောက် နည်းမယ်။ ဒုတိယနည်း ကတော့ အသေ
ချောက်များမယ်။ ကျိန်းသေ နိုင်မယ်လို့လဲ မပြောနိုင်ဘူး။
လေဘာအရတော့ ပထမနည်းကို မှီကြိုလိုပါတယ်'

နိုင်ချစ်နော်က...

'ကျွန်မလဲ ဘယ်နည်းလမ်း ပိုကောင်းမလဲဆိုတာ အ
အချာ မပြောနိုင်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီ အကြံဉာဏ်တောင်း
ပါဘဲ'

'ကောင်းပါတယ်၊ ခေါင်းတစ်လုံးတည်းစဉ်းစားတာ
ခေါင်းနှစ်လုံးစဉ်းစားတာက ပိုကောင်းတာပေါ့'

ထိုစဉ် ကျွန်လူဂိုဏ်းသားတစ်ဦး အပြေးအလွှားရောက်
တော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို့ယန်ထုံက စူးစမ်းသော မျက်လုံးများ
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုဂိုဏ်းသားက အို့ယန်ထုံအား ဂါရဝပြုသည်။

'ဘာကိစ္စများအရေးကြီးလာသလဲကွယ်၊ ပြောစရာရှိ
ပြောပါ'

အို့ယန်ထုံ၏ ခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့် ထိုဂိုဏ်းသားက အ
တကော အစီရင်ခံသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကုန်လုံဝမ်းရွဲသူလျှီတစ်ဦးကို ဖမ်း
ပါတယ်၊ ဆွဲက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို့ယန်ထုံနဲ့ တွေ့ပေးပို့အ
စကားဆိုနေပါတယ်၊ သူနဲ့တွေ့ခွင့်မရရင် ကျွန်လူဂိုဏ်း
အဆုံးရှုံးကြီ၊ ဆုံးရှုံးလိမ့်မယ်လို့လဲ ပြောနေပါတယ်'

နိုင်ချစ်နော်က....

'မင်းဆို သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာရှာဖွေမစစ်ဆေးကြည့်ဘူးလား'

ထိုဂိုဏ်းသားက ခေါင်းညိတ်၏။

'ကြည့်ပါကွယ်၊ သူကလဲ ကြည်ကြည်ဆာသံယဲ အစစဆေး
ပါတယ်၊ သူ့ခါးမှာ ကျွာမတ်ဘစ်ချောင်းပတ်ထားတာတော့
ပေါ့ပါးတယ်၊ ခါပေမယ့် သူ့ကျောပုတ်ကိုလုံးဝအကိုင်မခံပါဘူး၊
အို့ယန်ထုံက....

'ကောင်းပြီ...အဲဒီလူကိုခေါ်ခွဲ'

ထိုဂိုဏ်းသားသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွား၏။

မကြာမီ ပြန်ရောက်လာသည်။

သူ့နောက်တွင် လူနှစ်ယောက်က တိုယ်ကျပ်အနက် ဝတ်
ထားသူ လူတစ်ဦးကို ချုပ်ကိုင်လျက် တွေ့ရသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို့ယန်ထုံသည် ချက်ချင်းပင် ဂါရဝပြု
၏။

'တိဗက်ကျောပုတ်ဘုရင်ကြီး တုထန်ဟိုကိုး၊ ကျုပ်ချီဏ်းသား
အို့ယန်ထုံ အပြုအမူအတွက် ကျုပ် ဘောင်းပန်ပါတယ်'

အို့ယန်ထုံက တုထန်ဟိုအကြောင်းကို နိုင်ချစ်နော်အား
ဆိုတုတ်တုတ် ရှင်းပြ၏။

ပညာရှိထန်ရွှင်၏စေတနာရပ်ခံချက်အရ ကုန်လုံဝမ်း၏ ဂိုဏ်း
အဖွဲ့၏ သွားရောက်သူလျှို့လုပ်နေကြောင်းများကို ရှင်းထု
ပြောပြသည်။

နိုင်ချစ်နေ့ခံကလည်း ဝါရဝပြစ်၏။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်ုပ် ပထမဆင့်မှတစ်ဆင့်
ကပ် ရှင်အပေါ် အများကြီး သံသယရှိခဲ့ပါတယ်။ အခု
ကျွန်တို့ဘက် တစ်ဘက်တည်းတို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြတော့ အကောင်
ဆိုး ဖြစ်သွားပြီပေါ့ရှင်။

တုထန်ဟိုကလည်း ခေါင်းညိုတမ်း။

ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ ဂိုဏ်းထဲမှာ ရှိစဉ်ကပဲ မိန်းကလေး သူ
ဖောက်သွားပြီဆိုတဲ့ ဆတင်းကို ကျုပ်ကြားသိခဲ့ပါတယ်။
ဆံ့စွာဘက်တော်သား ဖြစ်နေတာကိုမြင်တော့ သိပ်ပြီး ဝမ်း
ပါတယ်။

အိုယန်ထုံသည် တုထန်ဟိုအားခေါ်လာသူများကို လာ
နှင်ထုတ်လိုက်၏။

မင်းတို့ ကျရာတာဝန် သွားထမ်းဆောင်ကြပေတော်
မင်းတို့ ခေါ်လာတဲ့လူဟာ ကျန်လှိုက်ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ။

ကင်းစောင့်ဂိုဏ်းသားများ ပြေးထွက်သွားကြ၏။

အိုယန်ထုံသည် မျက်စိ ဂစားနေသော တုထန်ဟိုအား
ကြည့်၍ မေးဆိုက်၏။

'သူရဲကောင်းကြီးတုထန်ဟို၊ ဘာကိုများရှာဖွေနေပါသလဲ'
'ဪ... ကျွန်တော် ညီကလေး ဆန်ကုမ်းချိုကို တွေ့လို့
ထွေပြေး ရှာကြည့်မိတာပေါ့။'

'သကသက်တွေလိုအာသား သူရဲကောင်းကြီး တု
'သူ့ရဲ့နေရင် ပိုကောင်းပေလို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
ပြာမယ့် စကားက သူ့နဲ့လဲ ထင်နည်းတစ်ဖုံ ပေးသက်နေပါ
သယ်။ ကျွန်တော်လေးကတော့ သတင်းဂရု လျှို့စွက်သတင်းပဲ'

နိုင်ချစ်နောက်က ဝစ်ပြော၏။

'ဇောစောက ကျွန်ုပ်တို့ တောင်အလံအဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းဆောင်
ကွပ်ချိန် အပြင်းအထန် တိုက်ပွဲဆင်ခဲ့ကြရတယ်။ အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ
ဆန်ကုမ်းချို နည်းနည်း ခက်ရာရသွားပါတယ်။'

'ဟင်'

တုထန်ဟိုမှာ နေထိ ထိုင်မိသွား ဖြစ်သွားသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဆန်ကုမ်း
ချိုဆီ အရင် ပို့ပေးတော့ သူ့ ငုဏ်ရာကို ကျွန်တော် စစ်ဆေး
ပါရစေ'

အိုယန်ထုံ သည် ဆန်ကုမ်းချိုနှင့် တုထန်ဟို၊ ဆန်ကုမ်းချိုနှင့်
ပစ်နှော့ကတို့၏ ထူးခြားသော သံယောဇဉ်ကို ရှေးမဆက်ပင်
ကြီးထင် သတိပြုမိခဲ့သူဖြစ်၍ တုထန်ဟိုအား ဆန်ကုမ်းချိုရဲ့
ခေါ်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။

သို့သော် တုထန်ဟိုဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်၍မေးလေ၏
'သူ့ ရဲ့ ကောင်းကြီး တုထန်ဟို၊ ဒီကိစ္စမှာ ဆန်ကွမ်းချိုနဲ့
နည်းနည်း ပတ်ဆက်နေတဲ့ အကြောင်း ကျုပ်ဘိုကို အရိပ်အမြှုပ်
လေစေ ပြောမပြနိုင်ဘူးလား'

'ပြောနိုင်ပါတယ်'

တုထန်ဟိုက ခပ်သွက်သွက် ဆက်ပြောသည်။

'ကွန်လုံဝမ်ဆီမှာ မုတ်ဆိတ်ရှည် လူတစ်ယောက်ရှိတယ်
ကွန်လုံဝမ်ဟာ အဲဒီလူကို အတော် ရိုသေလေးစားတယ်'

အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ကွန်လုံဝမ်နဲ့ ထန်ရွှင်ထိုရဲ့ ဂိုဏ်းတူ
ဦးလေးပဲ၊ သူတို့ဆရာသခင်ရဲ့ ညီမဟာ၊ ထန်ရွှင်ဟာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်
ရှိခန့်တဲ့အဘွား ပိုပြီးအစိုးရိမ်ကြီးနေတာပဲ၊ အခု နောင်ကြီး
တုထန်ဟို ပြောမယ့်ကိစ္စမှာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က သိပ် အရေးပါနေ
သလား'

'အရေးပါသလား မပါသလားတော့ မသိဘူး၊ သူတို့နှစ်
ယောက်ဟာ ကျန်တော် ပုန်းနေတဲ့နေရာနဲ့ မနီးမဝေးနေရာမှာ
လာပြီး ထီးတိုး တိုင်ပင်ခဲ့ကြဘယ်၊ သူတို့ စကားကိုအကုန်လုံး
မကြားရပေမယ့် ဆန်ကွမ်းချို...ဆန်ကွမ်းချို ဆိုတာတော့
ပါနေတယ်'

နိုင်ချစ်နော်က ရုတ်တရက် ဝင်မေး၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ နာမည်ကော
မိသေးသလား'

'ကျုပ်တော့ မကြားမိဘူး'

'သေမသေချာချာ စဉ်းစားပါဦး၊ ဒီပြင် ဘယ်သူ့ နာမည်
ပြောစားသလဲ'

'နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ရဲ့ နာမည်ကိုလဲ တစ်စုန်းတစ်စ ကြား
မိပါတယ်'

အိုယန်ထုံက အရေးတကြီး အမူအရာဖြင့် ပြော၏။

'မိန်းကလေး၊ ဆန်ကွမ်းချိုကို ခေါ်လို့ရရင် ခေါ်ခဲ့ပါလား'

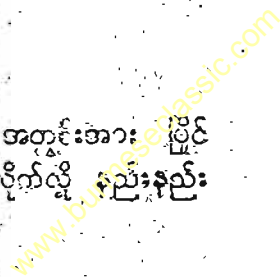
နိုင်ချစ်နော်သည် အရေးကြီးမိန်း သိသဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
အိုယန်ထုံအား ဦးညွတ် ဂါရဝပြုပြီး ပြေးထွက်သွား၏။

မကြာမီ ဆန်ကွမ်းချိုကို ခေါ်လာ၏။

တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့သည် အလွန်တရာ ရင်းနှီးစွာ
ပွေ့ဖက်ကြလေ၏။

'ညီလေး ခက်ရာရနေတယ်ဆို'

'တုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ကူပါချိန် အတုန်းအား ပြိုင်
နေတုန်း နောက်ကတစ်ယောက် ဝင်တိုက်လိုက်လို့ နည်းနည်း

ပါးပါး ဒဏ်ရာရသွားတာပါ။ အဲ...ခုတော့ သက်သာနေပါပြီ
အစ်ကိုကြီးကော နေကောင်းရဲ့လား။

‘ကောင်းပါကွာ၊ ငါ ဖာနီဆေးငါ့ကောင်းလို့ ကုန်လို့ဝေ
ဘက်တော်သွားတော့လဲ သူတို့လိုပဲ အချိန်ပိုင်းနဲ့ ဆေးမိထား
လူလို့ ထင်နေကြတယ်။’

‘အခု အရေးကြီးလို့ လာတာလား။’

တုယန်ဟိုသည် ဆန်ကုမ်းချီကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု
ရှေ့သို့ ဆွဲခေါ်လာပြီး စောစောက အကြောင်းအရာများကို
ပြောပြလိုက်၏။

‘အဲ ဝါတွေ့ ကို ညီလေး နားလည် ဝေ လာ။ ဦးလေး
နာမည်နဲ့ ပညာရှိထန်ရှင်နဲ့ နာမည်ပဲ ကြားရတယ်။ ငါတို့တော့
ဘာမှ နားမလည်ဘူး။’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု ကလည်း လေးနက်စွာ ဝင်ပြော
၏။

‘ဆန်ကုမ်းချီ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ သူတို့
ဘာကိုရည်ရွယ် ပြောနေကြတာ ဖြစ်လဲ။ မင်းနဲ့ ထန်ရှင်နဲ့
နာမည် ပါတယ်ဆိုတော့ ငါတို့ထဲ မစဉ်းစားတတ်ဘူး။ သူတို့
တစ်ခုခုတိုင်ပင်နေတာ အမှန်ပဲ။’

ဆန်ကုမ်းချီသည် မျက်မှောင်ကုန်၍ စဉ်းစားနေ၏။

အတန်ကြာမှ...

‘ကျွန်တော် သိပြီ’

အိုယန်ထု က ဝမ်းသာအားရစွာ ပြော၏။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဘာများလဲ ထုရဲကောင်းလေး။’

ဆန်ကုမ်းချီက...

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအခု ကုန်လို့ဝေခဲအင်အားနဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့
အင်အားအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ’

အိုယန်ထု က ရှင်းပြလိုက်၏။

ကျွန်လူကိုဏ်းက အသားစီးရနေကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ
ဆန်ကုမ်းချီက သူ့အံ့တေးခိုင်မာသွားဟန်ဖြင့် သူ့ပေါင်သူ
ပြန်ပုတ်လေ၏။

‘သေချာပြီ၊ သူတို့နှစ်ယောက် နောင်ကြီးထန်ရှင်ရဲ့ မဟာ
သင်္ချိုင်းဂူဆီသွားကြလိမ့်မယ်။ နောင်ကြီးထန်ရှင်ဟာ ထိုအချိန်
ပိုင်းကို စောင့်နေခဲ့တာပဲ။’

အိုယန်ထု၏မျက်နှာ၌ နားမလည်သော အရိပ်အယောင်
များ ပေါ်လာသည်။

‘ဘာသဘောလဲ၊ ကုန်လို့ဝေ ဘာကြံအာလဲ’

ဆန်ကုမ်းချီက ရှင်းပြ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဟာ သူ့အချာသီလိလောကီ မဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစား ပြီး ပြောရတာပါ။ အာဖြစ်လို့ဆိုတော့ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ နောင်ပိုင်းအချိန်တွေမှာ သူ့မဟာ သင်္ချိုင်းဂူပုံစံ ရေးဆွဲနေ တာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့ရဦးမယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူ့စာထဲမှာ ဆရာကြီးကျိဖုန်းရှဲ့သိုင်းကျမ်းဆိုတဲ့ စာသားဟာ သုံးလေးနေရာ မှာ ပါနေတယ်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ရေးခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ အဲဒီ တုန်းက မသိခဲ့ပါဘူး။ အခုမှ ကျွန်တော်တို့စားမိတာပါ။

အို ယန်ထုံက...

မင်းဆိုလိုတာက ဆရာကြီးကျိဖုန်းရှဲ့ သိုင်းကျမ်းဟာ အဲဒီ ဂူထဲမှာရှိနေတယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့။

ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ဒီသင်္ချိုင်းဂူထဲမှာတာသိုင်း ကျမ်းမှမရှိပါဘူး။ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ ကျောက်စိမ်းခေါင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ သင်္ချိုင်းဂူထဲသည့်ကြဘာ မဟုတ် သေး။

ဒါပေမယ့် ကျွန်လုပ်ခမ်ကတော့ ဒါတွေကိုသိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီသင်္ချိုင်းဂူထဲမှာ ဆရာကြီးကျိဖုန်းရှဲ့ သိုင်းကျမ်း ရှိကိုရှိရမယ်လို့ တွက်လိမ့်မယ်။ သူ့တွက်ထားတာက ဆရာကြီး ကျိဖုန်းဟာ သူ့မဒေသမိကလေးမှာ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ကို ရှောင် တိမ်းဖို့ စေလွှတ်လိုက်တယ်မဟုတ်သေး။ အဲဒီအချိန်မှာဆရာကြီး ကျိဖုန်းရှဲ့သိုင်းကျမ်းပါသွားမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့်လို့

ကျွန်လုပ်ခမ်ဟာ နောင်ကြီးထန်ရွှင်နောက်ကိုလိုက်ပြီး ထောင် ချောက်တွေ ဆင်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကိုယ် တိုင်ပဲ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ကို သွားကယ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်သေး။

မှန်ပေသည်။

ထိုသို့ကယ်တင်ခဲ့သောကြောင့် ကိုထောက်ရွှ်လည်းကောင်း၊ သူ့ဘာသာ မြော်မြင်တော့တော့ရှုလည်းကောင်း ထန်ရွှင်သည် နှုတ်ကတိဖြင့် ဆယ်နှစ်ကြာမျှ ကျန်လှူဂိုဏ်းသားအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပေသည်။

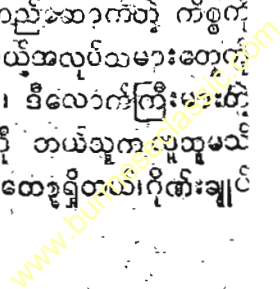
အို ယန်ထုံက ခေါင်းညှိစိတ်နား

မှန်တယ်။ ဒီသင်္ချိုင်းဂူထဲမှာ သိုင်းကျွန်း မရှိဘူးဆိုတာကို မောင်ရှင်ကော ကျုပ်ကောသိနေတာပဲ။ ကျွန်လုပ်ခမ်လို့သူ့မျိုးက တာဖြစ်လို့မသိတာပဲ။

ဆန်ကုမ်းချို ပြုံးမိသည်။

အဲဒီအချက်ဟာ သော့ချက်ပေါ့။

နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ ကျွန်လုပ်ခမ်ကိုကောင်းကောင်းအလှူ လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့မဟာသင်္ချိုင်းဂူဆို တည်ဆောက်တဲ့ ကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားခိုင်းတယ်။ တည်ဆောက်မယ်အလုပ်သမားတွေကို လို သိုင်းပညာတတ်တဲ့လူ မဖြစ်စေရဘူး။ ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ မဟာသင်္ချိုင်းဂူ ဆောက်လုပ်တဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်သူကလူသူမသိ အောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်မှာလဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်

ကြီးကလော ကျွန်တော်ကပါ တတ်နိုင်သမျှတော့ လျှို့ဝှက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘယ်လိုပုံဖြစ်ဖြစ် ကျွန်လုပ်မိတာ ဒီသတင်းကိုရလိမ့်မယ်။ လျှို့ဝှက်သေသေ။ သင်္ချိုင်းဂူအားကြောင်း သိချင်လေလေ မသင်္ချိုင်းလေလေဖြစ်လှလိမ့်မယ်။ မထမပိုင်းမှားတော့သင်္ချိုင်းကို သာမန်မသက်ရောက်မိမယ်။ နောက်ပိုင်းအလိုလို အခြေအနေဆိုးလာတဲ့ အခါမတော့ ဆရာကြီးကိုဖုန်းရဲ့ သိုင်းကျမ်းကို လိုချင်တပ်မက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီသိုင်းကျမ်းထဲမှာ သိုင်းပညာအပြင် စစ်ဆင် စစ်တက်တိုက်ခိုက်ရေးနည်းပညာအခင်းအကျင်းတော့ပါနေတယ်မဟုတ်သေး။ ဒီသိုင်းကျမ်းကိုအရယူပြီး ကျွန်လုပ်ိုက်နဲ့ တခြား သိုင်းဂိုက်ကြီးတွေကို ဖြိုဖွဲ့ ဘူ ဖိတ်ကူးမှာပေါ့။

‘ခါဖြစ်နိုင်တယ်’

ထိုစကားကို အိုယန်ထုံ ၊ နိုင်ချစ်နော်နှင့် တုထန်တို့တို့ သုံးယောက်က တစ်ပြိုင်နက် ပြောဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အိုယန်ထုံက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျွန်လုပ်မိ သင်္ချိုင်းဂူကိုသွားမှာတော့ခေ ချာနေပြီ။ ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်တစ်ခုတပ်ဆင်ဖို့ လိုလာပြီ’

နိုင်ချစ်နော်က ဆန်ကွမ်းချီအား စူးရှစွာကြည့်၍...

‘ဆရာကြီးထန်ရှင်က ကျွန်လုပ်မိ သူ့ဂူထဲဝင်ဖို့ကြိုရင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ရှင်ကို ဘာများညွှန်ကြားခဲ့အေးစာလဲ’

‘ညွှန်ကြားခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်ထဲ ဂူထဲဝင်ရမယ်၊ ကျွန်လုပ်မိကို ကာကွယ်ရမယ်’

‘ရှင်တစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

‘အဖော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားရမှာပေါ့’

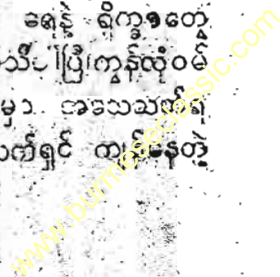
‘ဟင်္ဂအင်း...ဘယ်အဖော်မှခေါ်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နောင်ကြီးထန်ရှင်က ကျွန်လုပ်မိ သင်္ချိုင်းဂူထဲဝင်ရင် ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ ဝင်ရိုက်ရမယ်လို့ မှာထားခဲ့လို့ပဲ။ အဖော်ခေါ်သွားရင် သူ့စကားကို ဖယ်ရှားရာကျလိမ့်မယ်’

ထိုစဉ် အိုယန်ထုံက ဝင်ပြောလေ၏။

‘ဟုတ်တယ်မိန်းကလေး၊ ဒီသင်္ချိုင်းဂူ အကြောင်းကို ဆန်ကွမ်းချီအသိဆုံးပဲ။ တာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ဦးစီးတည်ဆောက်ခဲ့တာကိုး။ ဒီသင်္ချိုင်းဂူထဲမှာရို...’

ဆန်ကွမ်းချီက ပြတ်၍ပြောလေ၏။

‘ဒီသင်္ချိုင်းဂူထဲမှာ ခေလုတ်တော့ ကျောက်ခေခင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အလုပ်သမား နှစ်ရာကိုလဲ ထည့်ပိတ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ တစ်နှစ်ခြောက်လအတွင်းမှားတော့ မပေမိုင်သေဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အထဲမှာ ခေရဲ့ ရိက္ခာတွေ အပြည့်ထည့်ထားလို့ပဲ။ အခုတော့ ကျွန်တော်သိပါပြီ။ ကျွန်လုပ်မိတို့ များခေါ်ရမယ်။ ကျွန်လုပ်မိကို အဲဒီထဲမှာ ခေသေသတ်ရမယ်။ ကျွန်လုပ်မိသေပြီးရင် အဲဒီထဲမှာ အသက်ရှင် ကျွန်နတ်’

လူတွေလူတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးရမယ်၊ အဲဒီလူတွေ လူ
မြောက်အောင် ဘယ်လို လုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်တ
သိထားပါတယ်။ အဓိကကတော့ ကျွန်လုပ်ခင် အဲဒီထဲ ရော
ပို့ပဲ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပညာရှိထန်ရွှင်၏ အမြော်အမြင်ကြီး
တစ်ခုချင်း စဉ်းစားလာမိသဖြင့် စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ချီးကျူးမိ
တော့သည်။

အခန်း (၁၆၁)

သင်္ချိုင်းဂူသို့ ဦးထည်ခရီး

ဆန်ကွမ်းချိုကဲ့သို့ပင် အိုယန်ထုံသည်လည်း ပညာရှိထန်ရွှင်
သစ်ရနေပေသည်။
သူသည် ပညာရှိထန်ရွှင်၏ အချည်အချင်းကို သူများထက်
ခွေးဦးစွာ သိရှိသူဖြစ်၏။
ထန်ရွှင် ရှိနေခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း ကျွန်လူ
ကံသည် တစ်ဟုန်ထိုး တိုးစာကဲ့ရာ အိုယန်ထုံသည် ထန်ရွှင်
အား ကျွန်လူကံ၏အဖြစ် ဆက်ခံရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။
ထန်ရွှင်သာ ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့လျှင် သိုင်း
ဆာကကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်းချမ်းသွားလိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်
ခဲ့သည်။

ဤအကြောင်းများကို ဆန်ကွမ်းချိုသာ သိရှိခဲ့လျှင် နိုင်ချစ်
နော်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည့် ခေါင်း
ထလွှားရှိသော အိမ်ကလေးမှ အဘိုးတို့စကားကို ယုံကြည်
စော့မည်မဟုတ်ပေ။

ပညာရှိအန်ရှင်သည် အေးချမ်းသော စိတ်နှလုံးရှိသည့်အပြင်
သူ့ကိုယ်တိုင် သိုင်းပညာ မတတ်မြောက်ခြင်းကြောင့် သိုင်း
လောကသားအဖြစ် ဆက်သက်ရပ်တည်ရန် လုံးဝ မရည်ရွယ်
ခဲ့ပေ။

ကုန်လုံဝမ်းအား နှိမ်နှင်းပြီးသည်နှင့် သစ်တစ်ပင်ဝါးတစ်ပင်
အောက် သွားရောက်တရားကျင့်ရန် စီစဉ်ထားသူ ဖြစ်ပေသည်။

စင်စစ် ထန်ရွှင်ကသာ လှန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်တာ ကာလ
အတွင်းက ကုန်လုံဝမ်းအား သတ်ဖြတ်ရန် စီစဉ်ခဲ့လျှင် မူရင်း
အောင်မြင်သည်။

သို့သော် ထန်ရွှင် ကြံစည်ခဲ့ပေ။

အရံဘာသာ သဘောမျိုးဖြင့် အမှတ်လေးဆယ့်ရှစ်တစ်နှစ်
ကျန်လှလက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသားများကို ရွေးချယ်လေ့ကျင့်ပေးခဲ့
ခြင်းသာရှိသည်။

ကုန်လုံဝမ်းက သူ့အား တဏှယ်တမ်း အကျပ်တိုင်လာသည့်
အခါတွင် ထန်ရွှင်မှာ အတော်ကလေး အကျပ်တော့ခဲ့၏။

ကုန်လုံဝမ်းအား မသတ်ဖြတ်နိုင်မီ သူ၏ မွေးရာပါ ကျန်းမာ
ချစ်ယုတ်မှုဖြင့် သူ့ အချင်သေဆုံးသွားခဲ့ရ၏။

သို့သော် ကုန်လုံဝမ်းအား သတ်ဖြတ် သုတ်သင်နိုင်လောက်
ည့် အစီအစဉ်များကိုမူ တွက်ချက်ချမှတ်ပေးခဲ့ပေသေးသည်။

လူအားလုံး စဉ်းစား တွေးတောနေခိုက် နိုင်ချစ်နော်က
အားနက်စွာ ပြောလေ၏။

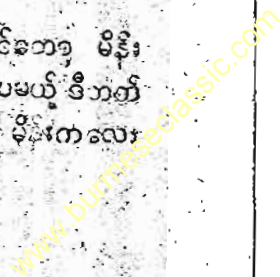
ကျွန်မတို့ အချိန်ဆွဲနေလို့ မရဘူး။ အခုဆိုရင် ကုန်လုံဝမ်း
ပညာရှိအန်ရှင်ရှိ မဟာသင်္ချိုင်းဂူထဲက သွားနေလေတက်
ကျွန်မတို့ ခန့်ခက်ကျနေရင် ဒွားလုံး ဆုံးရှုံးကုန်လိမ့်မယ်’
အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်၏။

ကောင်းပြီ၊ မဟာသင်္ချိုင်းဂူဆီ သွားရင် ဆန်ကွမ်းချိန်
ယောက်ယောက် ပါဖို့တော့ ကောင်းတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ ထွန်း လိုက်သွားမယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
မလိုဆဘော့ရပါလဲ’

အိုယန်ထုံက ခေါင်းခါ၏။

‘ဒီတက်မှာ ပြင်ဆင်စရာ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုရင်တော့ မိန်း
သား လိုက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီတက်
ပြင်ဆင်စရာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်၊ ဒီတော့ မိန်းကလေး
ကလေးသွားပါနဲ့’

ဆန်ကွမ်းချိုက ရယ်ပြုံးပြော၏။

'ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်သူမှ မလိုက်ပါနဲ့၊ ကွန်လုံဝမ်ကို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်'

တုထန်ဟိုက ဝင်ပြော၏။

'ကွန်လုံဝမ်ကို ညီလေးရင်ဆိုင်နိုင်တယ်ပဲ ထားပါဦး၊ ကျွန်တော် ဝမ် တစ်ယောက်တည်း လာမယ်လို့ ညီလေး သိထားလို့လား အခုညီးဆုံး မုတ်ဆိတ်နဲ့လူနဲ့ သူနဲ့ တိုင်ပင်နေတာကိုထောက်မုတ်ဆိတ်နဲ့လူပါ ပါလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်သည်။

'အဲဒီလို အများနဲ့ တိုက်ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ မဟာသချိုင်းဂူထဲမှာသာ တိုက်ရ ခိုက်ရရင်တော့ ကွန်လုံဝမ်နဲ့ လူဆယ်ယောက် ပါလာရင်လဲ ကျွန်တော် မစိုးပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂူရုံအနေအထား၊ ကျောက်ခေတ်ဆင်စားတဲ့ ဓလေ့တံ စတဲ့နေရာတွေကို ကျွန်တော်က ကျွမ်းကျင်နေလို့ပါပဲ'

အိုယန်ထုံက အေးဆေးစွာ ပြောသည်။

'ဆန်ကွမ်းချို... ကွန်လုံဝမ်ကို ဘယ်တော့မှ လျှော့စုမထုပါနဲ့'

နိုင်ချစ်နော်က စတင်၍ စကားဖြတ်လိုက်သည်။

'ဆန်ကွမ်းချို... ကျွန်မတို့ သိပ်ပြီး အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်တော့ စပြီး ခရီးထွက်မှာလဲ'

'ခုချက်ချင်းပဲ ခရီးထွက်မယ်၊ ကြော်... တစ်ခုတော့ မှာထားပါရအေး၊ ကျွန်တော် ဆရာနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယှဉ်ကြိုလုံဟာ ကွန်လုံဝမ်ကို ချေမှုန်းသုတ်ဆင်မယ်လို့အတူ ဖြစ်ပါတယ်၊ သူ့ဘဝက အကူအညီယူရင် မှားစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး'

အိုယန်ထုံက ဝင်ပြော၏။

'စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်ကလွဲ သူတို့ကို ဝင်ကူဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပြီး ပြန်ပြန် ရှောင်လင့်ကျောင်းက ဆရာတော်အားလုံးကလဲ ကူညီပေးလို့ ကတိပေးထားကြပါဘယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အိုယန်ထုံ ၊ နိုင်ချစ်နော်နှင့် တုထန်ဟိုကို ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သို့သော် သူ ချက်ချင်း ပြန်လွှဲလာသည်။

'ကျွန်တော် တစ်ခုခုသွားတယ်၊ ချင်းဖိန် မင်းသမီးကိစ္စ နိုင်ချစ်နော်တယ်'

နိုင်ချစ်နော်က...

'ချင်းဖိန်မင်းသမီးကိစ္စကို ရှင် ဘာမှပူမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်လုပ်ကောင်း စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်'

'ဟင်အင်း... စောင့်ရှောက်ထားဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ချမ်းမိန်းမင်းသမီးကို သူ့ဌာနရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးပါလို့ ကတိပေးပြီး ခေါ်လာခဲ့တာပါ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဖေ ချမ်းမိန်းမင်းသမီးကို သူ့ဌာနရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးပါ။ ကျွန်တော်ကတော့...'

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ စကားကို ဆက်မပြောတော့ချေ။ လမ်းခုလတ်တွင်ပင် ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်သည်။

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ ဆက်မပြောသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သိသဖြင့် စိုးရိမ်သွားသည်။

သို့သော် ငြိမ်ငြိမ်ဆက်ဆက်ပင် စောင့်ကြည့်မိသည်။

နိုင်ချစ်ခန့်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကိုယ်စား ပြောကြား၏။

'စိတ်ချပါ။ ရှင်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ချ လိုအပ်အစောင့်အရှောက်တွေ ထည့်ပြီး ချမ်းမိန်းမင်းသမီးကို သူ့ဌာနအရပ်ကို ပြန်ပို့မယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းပူပူထုတ်လိုက်၏။

'ကျွန်တော် သွားတော့မယ်၊ အားလုံးက နှုတ်ဆက်ခံထား။ ကျွန်တော် ဆရာနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြွီလို့ကို နှုတ်ဆက်ခွဲကြောင်းတို့လဲ ပြောပြလိုက်ကြပါ'

တုထန်ဟိုက အရေးတကြီး လွမ်းပြောလေ၏။

'ညီလေး... ငါ့လဲ ကုန်ဆုံးခံဆီ သွားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ခုအချိန်က သူပြတ်ကိုယ်ပြုတ် ထိုက်ရမယ့်အချိန် ဖြစ်နေတော့ သူ့ဆီက လျှို့ဝှက်သတင်းယူဖို့လဲ မလိုအပ်တော့ပါဘူး။ ငါ့ညီလေးနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မယ်။ ဂူထဲဝင်ရင်တော့ ညီလေး တစ်ယောက်တည်းပဲ ဝင်ပေါ့'

ဆန်ကွမ်းချို တော့စေသွားသည်။

ထိုအခါ အိုယန်ထုံက ဝင်၍ ဖျောင်းဖျာလေ၏။

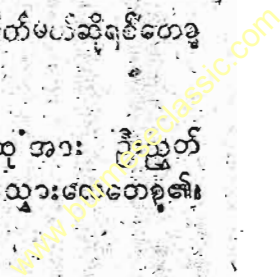
'ဆန်ကွမ်းချို၊ သူ့ရဲ့ကောင်းကြီး မှာအန်ဟိုကို ခေါ်သွားရင် သိပ်အဆင်မပြေပါဘူး။ ကုန်ဆုံးခံတာ တစ်ယောက်တည်း လာချင်မှ လာလိမ့်မယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တစ်ကေ စဉ်းစားသည်။

တုထန်ဟို ပါလားခြင်းအားဖြင့် အကျိုးမယုတ်နိုင်ဟု ယူဆသဖြင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

'အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို၊ အစ်ကိုကြီး လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်မဆိုးပါဘူး။ လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပါ'

တုထန်ဟိုသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား ဦးညွတ်ပါရစေပြီး ဆန်ကွမ်းချိုနှင့်အတူ ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

အိုယန်ထုံသည် တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏ ကျောပြင်
ကို ဝေးခေကြည့်ပြီး သက်မြင်းချသည်။

‘အဲဒီ တိပက်ကြီးဟာ သရဲကောင်း ဆန်ကွမ်းချိုအပေါ်မှာ
အစောကလေးသံယောဇဉ်ကြီးတယ်၊ ဆန်ကွမ်းချိုရွယ်သောဇဉ်
နဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ကို သာကူညီနေတာပဲ’

နိုဝ်ချစ်နော်သည် မျက်ရည်ခဝါလို့ ဖြစ်လာရာမှ အံ့ကြိတ်
ပြီး ခြေဖျောက်လိုက်သည်။

‘တုထန်ဟို ပါသွားတာ ကောင်းပါတယ်၊ ကုန်လုံဝမ်း
အဖော် ပါလာရင် ဆန်ကွမ်းချို ဘယ်ဆိုမှ မနိုင်နိုင်ပါဘူး
မိသေင် ဆန်ကွမ်းချို လက်ခံချင်စရာပဲ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
မေတ္တာရပ်ခံလိုသာ သူ့လိုက်လျှောပုံရတာ’

အိုယန်ထုံက အခွင့်အခါ ကြုံလာသဖြင့် နိုဝ်ချစ်နော်အား
ရှင်းပြသည်။

‘ဆန်ကွမ်းချိုဟာ အရင်တုန်းကလို့ ကျုပ်တို့ ကျန်လုဂ်က
သားမဟုတ်ဘူး၊ အခုလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ဧည့်သည့်တော်
တစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ ဆက်ဆံရပါမယ်၊ အခုကိစ္စဟာ သူ့နဲ့ဘယ်
လိုမှ မပတ်သက်ဘူး၊ သူ့ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ တကယ်ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင်
သေနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုသေသွားရင် ကျုပ်တို့မှာ အပြစ်မတင်
တာတော့ အမှန်ပဲ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မသွားပါနဲ့တားလဲ သူကတော့ သွား
အပါ’

‘မှန်တယ်၊ သူက ထန်ရွှင်ကိုကတိပေးထားခဲ့တာကိုး ဒီတော့
ကတိပျက်မခံဘဲနဲ့ သေလမ်းရွှင်လမ်း ရွေးမနေတော့ဘူး၊ ကုန်လုံ
ခင်ကို ဖြိုဖျက်ဖို့ဆို တန်းသွားတော့တာပဲ’

အိုယန်ထုံသည် ခေတ္တမျှ စကားဖြတ်၍ စဉ်းစားသည်။

‘အခု ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးရသလောက် အခြေအနေအတိုင်း
ဆိုရင် ကုန်လုံဝမ်းဟာ သူ့စံတော်အိမ်က ခွာသွားတော့မယ်
ဆိုတာ သေချာနေပြီ၊ ဒါဆိုရင်...’

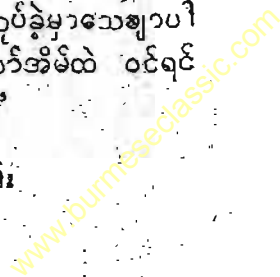
‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့စံတော်အိမ်ကို သွားတိုက်ဖို့ စိတ်ကူး
နေသလား’

‘တိုက်ရင်လဲဖြစ်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့အလားကိုစောင့်ပြီး
သုတ်ဆင်ရင်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်’

နိုဝ်ချစ်နော်က ပြုံးသည်။

‘အဲဒါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မှားနေပြီ၊ သူဟာ စံတော်အိမ်က
ထွက်ကတည်းက ထောင်ချောက်အမျိုးမျိုး လုပ်ခဲ့မှာသေချာပါ
တယ်၊ ကျန်မတို့က ပိုင်ပြီဆိုပြီး သူ့ စံတော်အိမ်ထဲ ဝင်ရင်
ကျန်မတို့လောက် မိုက်တဲ့လူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး’

အိုယန်ထုံက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြော၏။

‘သု စံတော်အိမ်ထဲ မဝင်နိုင်ဘူး၊ သူ့ ကိုလဲဖြတ်ပြီး မထာ
နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့အင်အားတွေ အလကားဖြစ်ကုန်မှာပေါ့’

‘အလကားမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ လုပ်သင့်တာ တစ်
ရှိထယ်၊ အဲဒါကတော့ သူ့ခိုးအုပ်စုမပေးခင် သူ့ခိုးခေါင်းဆောင်
ကို အရင်ဖမ်းဖို့ပဲ၊ ကုန်လုံဝမ်းကို အသေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခု
ဖြစ်ဖြစ် ပမ်းဆီးမိရင် သူ့နေ့ခင်းလိုက်တော့ အလကားဖြစ်ပြီပေါ့’

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့အစီအစဉ်ဆွဲရမယ်၊ ကုန်လုံဝမ်း နောက်
ကို အေးလုံးလိုက်ကြမယ်’

‘အေးလုံးတော့ မလိုက်သင့်ဘူး၊ ကျွန်မစိတ်ကူးအရ ခြေ
ရရင် အမှတ်လေးဆယ်ရှစ် တပ်ဖွဲ့က ကျွန်တို့ဂိုဏ်းသား သူ
ဆယ်ခြောက်ယောက်ကို စီတော်အိမ် ပတ်လည်မှာ စခန်းချထား
ရမယ်၊ လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသားငါးယောက်ကိုလဲ ဝှံးပေါင်းပြု
ထားပေးရမယ်၊ သူတို့ကိုတော့ လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်း
စင်နဲ့ ဖေကုံးလျှန်တို့ အုပ်ချုပ်နေသင့်ဏယ်’

‘ကျွန်တို့လူတွေက ကုန်လုံဝမ်းနောက်တို့ လိုက်ကြမလား’

‘လိုက်ရမှာပေါ့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မရယ်၊ ယွ
ရှောက်ရယ်၊ ထိန်မုဆရာတော်ရယ်၊ တက်မုဆရာတော်ရယ်၊ စိ
ဆရာတော်ရယ်၊ ဆရာကြီးကျင်ရွယ်တောက်ရယ်၊ ဆရာကြီးရဲထ
ဖိန်ရယ်၊ အေးလုံး ကုန်လုံဝမ်းနောက်ကို လိုက်ရမယ်၊ အခုဆို
ရင် ကုန်လုံဝမ်း ဘယ်ဘူးမယ်ဆိုတာ သိနေပြီပဲ၊ အေးလုံး
ဆရာကြီးထန်ရွင်ခွဲ မဟာသင်္ချိုင်းဂူတို့ လိုက်ကြရမယ်’

ခိုင်ချစ်နော်က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့်....

‘ဪ...အဲဒီ သင်္ချိုင်းဂူရိုက် ထိုက်ယင် တောင်းကုန်းမှာ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခွဲ ကျန်လှိုက်သားတွေကို အစောင့်ချထားတယ်
မဟုတ်လား’

‘ရယ်သိပ်လိုက်တာ ကြပေါ့ဦး’

‘ဒါဖြင့် မဟာသင်္ချိုင်းဂူမှာ အာအစောင့်အရှောက်မှ ရှေ့
တော့ဘူးပေါ့’

‘မဟာသင်္ချိုင်းဂူနားမှာ ကင်းတဲအိမ်လုံး ထို ထားပြီး တင်း
သမား ဆယ်ယောက်ကတော့ စောင့်ရှောက်ပေးနေပါတယ်’

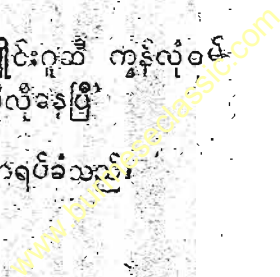
‘အခုအဲဒီအသင်္ဘောလောက်ပဲ ဆိုပါစတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကို အင်အားကြီးမားတဲ့ သိုင်းပညာရှင်
တစ်ယောက်ယောက်က တိုက်ခိုက်ရင်နတာ သူ့ထိုလဲ တင်မှာ
တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ခိုင်ချစ်နော်က အရေးတကြီး ပြောလေ၏။

‘ဒါဆိုရင်တော့ အရေးကြီးပြီ၊ သင်္ချိုင်းဂူဆီ ကုန်လုံဝမ်း
မရောက်သေးခင် ကျွန်မတို့ ရောက်သွားဖို့လိုနေပြီ’

သုမလည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား မေတ္တာရပ်ခံသည်။

ကျွန်ုပ်နဲ့ ယှဉ်ရောက် အရင်လိုက်သွားပါမယ်၊ စံတော်အိမ်ကို ဝိုင်းတိုက်ဖို့ကိစ္စကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး ဧည့်သည်တော် သိုင်းသမားကြီးတွေကိုခေါ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့နောက် လိုက်ရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

အို ယန်ထုံက ခေါင်းညှိတ်၏။

‘အဲဒီ အဲဒီအစဉ် ကောင်းတယ်၊ ဆန်ကုမ်းချီထက် အရင်မရောက်တာတောင် အတူတူရောက်ဖို့ အရေးကြီးနေပြီ၊ ခပ်မြန်မြန်ကလေးသွား သွားပေးတော့၊ ကျန်တဲ့အပိုင်းကို ကျုပ် စီစဉ်ခဲ့မယ်။’

နိုင်ချစ်နော်သည် စူးရှသောလေချွန်သံပြုလိုက်ရာ ယှဉ်ရောက်သည် အလွန်တရာ လျင်မြန်သော ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ခုန်ပံ့ရောက်ရှိလာလေ၏။

‘ကဲ...ကျွန်မတို့ သွားတော့မယ်။’

‘ကောင်းပြီ’

နိုင်ချစ်နော်နှင့် ယှဉ်ရောက်တိုက်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံအား ဂါရဝပြုပြီး ပြေးထွက်သွားကြ၏။

သို့သော် နိုင်ချစ်နော်မှာ ရုတ်တရက် ပြန်လှည့်လာသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းကလေး။’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ချင်းမိန်းမင်းဆုမိကိစ္စ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီမင်းသမီးကို ပြန်ပို့ဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို တာဝန်ပေးအပ်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။’

အို ယန်ထုံက ခေါင်းညှိတ်၏။

‘ကျွန်ုပ်လို့ဝမ်းအတွက် ခေါင်းပူနေပေမယ့် အဲဒီမိန်းကလေးအတွက်တော့ ကျုပ်မမေ့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆန်ကုမ်းချီက မပြန်လမ်း မြန်းစောင့်မယ်လို့ အမှတ်တရမှတ်ကြားခဲ့တဲ့အတွက်ပါပဲ။’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါ။’

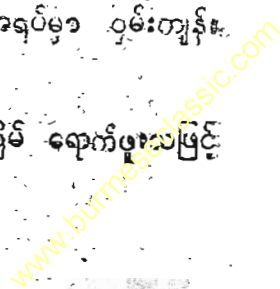
‘ကောင်းပြီ’

နိုင်ချစ်နော်နှင့် ယှဉ်ရောက်တိုက်သည် တရိပ်ရိပ် ပြေးထွက်လာကြရာ နောက်ဆုံး၌ အို ယန်ထုံ၏ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

အို ယန်ထုံလည်း သူ တာဝန်ယူထားသည့် အပိုင်းများကို စီမံဆောင်ရွက်နိုင်ရန် လှည့်ထွက်လာတော့သည်။

ထန်ရွှင်၏ မဟာသင်္ချိုင်းဂူ တည်ရှိရာအရပ်မှာ ဝှမ်းကျန်းနယ်၏ ထိုက်ယင်တောင်ကုန်းဖြစ်သည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ထိုနေရာကို တစ်ကြိမ် ရောက်ဖူးသဖြင့် ကောင်းစွာ မှတ်မိပေသည်။

နိုင်ချစ်နော်နှင့် ယုမ်ရွှေကဲတို့သည် မရပ်မနား ခရီးနှင့် ကြ၏။

အစာစားချိန်နှင့် အစာစားပြီး ခေတ္တခဏ အနားယူချိန်မှ လွဲ၍ အနည်းငယ်မျှ အချိန်မဖြုန်းပေ။

ခေတ္တအနားယူချိန် ဆိုသည်မှာလည်း ထင်ပျံ့ခဲ့ထိုင်ကာ အတုင်းအား လေးကျင့်ခြင်းသာဖြစ်၏။

ထိုသို့ အနားယူပြီးလျှင် ချက်ချင်း ခရီးထွက်သည်။

နေလုံးကြီး အနောက်ဘက် ဝင်ချိန် ရောက်သောအခါ ယုမ်ရွှေကဲက နိုင်ချစ်နော်အား လှမ်းပေး၏။

‘အစ်မလေး...ဆက်ပြီးခရီးနှင့်ဦးမှာလား။’

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘နှင်ရမယ်၊ နို့မို့ရင် ရှင့်အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချိနဲ့တန်းထူ မရောက်ဘဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လုံးဝ ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ ညခရီး ဆက်ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်ဘက် အချိန်တွင် ထိုက်ယင် တောင်ခြေသို့ ရောက်လာ၏။

‘လူသွားလမ်းအတိုင်း ဆွားနေရင် ကွန်လုံဝမ်နဲ့ ထိပ်တိုက် တိုးချင်တိုးနေမယ်၊ လူသွားလမ်းအတိုင်း မဆွားဘဲနဲ့ သစ်ပင်

နှယ်တွေကြားထဲက ဖြတ်သွားရမယ်၊ ကွန်လုံဝမ် အရင် ဆုံး ရောက် မရောက်ဆိုတာကို ရှင် ပထမ စုံစမ်းကြည့်ပါ သား။ ကျွန်မ ဖြည်းဖြည်း လိုက်လာမယ်။’

နိုင်ချစ်နော် ဤသို့ပြောခြင်းမှာ သစ်တောအတွင်း၌ ယုမ် ရွှေကဲက မည်မျှ လှုပ်ရှားနိုင်သည်ကို သိရှိထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သစ်ပင် တောထောင်အတွင်း၌ ယုမ်ရွှေကဲကဲ့သို့ မည်သူမျှ လှုပ်ရှားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ကွန်လုံဝမ်ထော်မှ အရုံးပေးသွားရပေလိမ့်မည်။

ယုမ်ရွှေကဲသည် နိုင်ချစ်နော်အား မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် ကြည့်ကာ ချက်ချင်းပင် တောင်ဝေါ်သို့ ထက်ပြေးပေးတော့၏။

သစ်ပင် သစ်တော ထူထပ်သဖြင့် ယုမ်ရွှေကဲမှာ တစ် ဘက်၊ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် သူမ ဘစ်ယောက်ထည်း ကျန်ရစ်သော အခါ သူမ၏ဆိုးရွားလှသော အချစ်ကြံ့မာကို တွေးပြီး မျက်ရည် နှစ်ဖွင့် ကျလာမိတော့၏။

သူမ ချစ်နေသူကတစ်ယောက်၊ မချစ်ဘဲနှင့် လက်ထပ်ရမည့် တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်ပြင် မချစ်ဘဲနှင့် လက်ထပ်ရမည့် တို့ကို သူမ ချစ်နေသူက ကြည့်ဖြူစွာ သဘောတူနေသဖြင့် အင်အားရင့်ထည့် လှန်စွာ နာကျင်နေမိတော့သည်။

ထိုပြင် သူမ၏စကားကို တစ်ခွန်းမှပြန်လှန်စောင့်ကမတတ်ဘဲ ထားရာနေ စေရာသွားနေသည့် ယွမ်ရွှေကံကိုလည်း သနားသလိုလို ဖြစ်လာတော့သည်။

သူမသည် တာဝန်ကို မေ့လျော့ပြီး တောင်တက်လမ်းကို တစ်လှမ်းချင်း တက်နေမိ၏။

သူမ ခည်မျှ ယောင်ယောင်ကန်းကန်း တတ်နေသည်မသိ ယွမ်ရွှေကံ သူ့အနီးသို့ ပြန်ရောက်နေချိန်တွင် မှန်းတည့်နေပေပြီ။

‘အစ်မလေး....’

နိုင်ချစ်နော်သည် ထိုအသံကြောင့် ထုန်သွား၏။

‘ဘာလဲ.... ဘာလဲ’

‘အစ်မလေး....ဘောင်ကုန်းထိပ်မှာ ပေနှစ်ဆယ် ပတ်လည် လောက်ရှိတဲ့ အုတ်ဂူကြီး ရှိတယ်။ အဲဒီအုတ်ဂူနဲ့ ကိုက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်လောက်ကွာတဲ့ နေရာမှာတော့ တဲအိမ်ကလေးတစ်တဲ ရှိတယ်။အဲဒီထဲမှာ ကျွန်လုဂိုဏ်းသား သိုင်းသမားဆယ်ယောက် ရှိနေတယ်’

‘သူတို့ ကင်းစောင့်မနေကြဘူးလား’

‘မစောင့်ဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ဆင်တော့ ကင်းစောင့်ဖို့ထဲ မလိုဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒီ အုတ်ဂူကြီးကို မြင်နေရတာပဲ’

‘အခြား တယ်သူတွေကို အရိပ်အယောင် မြင်ခဲ့သေးသလဲ’

‘ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်ပါဘူး’

‘ကုန်လုံခမ်းရဲ့ အရိပ်အယောင်ကိုကော’

‘ကျွန်တော် ဆတိထားပြီး ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာသွဲလွန်စမှ တွေ့ရပါဘူး’

‘ကောင်းပြီ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့ အချိန်မီရောက်လာတာပဲ။ ငါ့ထဲ ဟောဒီ သစ်ပင်ကြီး ခြေရင်းမှာ အိပ်လိုက်ဦး’

ယွမ်ရွှေကံကား တကယ် ယွမ်ရွှေကံတည်း။

နိုင်ချစ်နော် အဝိန်ပေးလိုက်သည်နှင့် ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ဝင်အိပ်တော့၏။

နိုင်ချစ်နော်က ပင်စည်၏ အခြား တစ်ဖက်တွင် ငင်ထိုင်သည်။

သူတို့ ဝင်ထိုင်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးမှာ လူသွားလမ်းခား၌ တုတ်တဲ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ကစားခန်းသံပြင် ကုန်လုံဝမ်းချက်ရှိလာသည့် ရုတ်တရက် မြင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

နိုင်ချစ်နော်သည် သူ့ရှင်ထံ နှလုံးထဲ၌ ရှိနေသည့် အလွမ်းအဆွေး စိတ်ဓာတ်များကို ကြိုးစား၍ ပြေဖျောက်လိုက်ရ၏။

ယခုအခါတွင် သူမ၏ ဦးခေါင်းထဲ၌ တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားများ ပြန်လည်စိုးမိုးလာခဲ့လေပြီ။

အခောက်ဘက် ဘောင်ကုန်း၌ နေလုံးကြီး စိုးစိုးမြုပ်သွား
သောအခါ နိုင်ချစ်နော်သည် မဟာသင်္ချိုင်းဂူရှိရာသို့ စတင်တက်
လေတော့၏။

လူတို့သည် မဟာသင်္ချိုင်းဂူအနီးသို့ ချက်ချင်း ကပ်မလာကြ
ပေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်စင်ကြီး တစ်စင်ပေါ်မှ အကဲခတ်ကြ
သည်။

ကင်းသမားများ၏ ကင်းထဲကလေးမှာ မီးတလက်လက်ဖြင့်
လင်းလာ၏။

မဟာသင်္ချိုင်းဂူ၏ပတ်လည်၌ လူရိပ်ငါးရိပ် တွေနေရသဖြင့်
ကင်းသမားများ ကင်းစောင့်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း နိုင်ချစ်နော်
နားလည် သိရှိလိုက်သည်။

အကယ်၍ ကုန်လုံဝမ်း ရောက်ရှိနေမည်ဆိုလျှင် ကင်းသမား
များသည် ဤသို့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေကြလိမ့်မည် မဟုတ်ဘဲ

တောရိပ်တောင်ရိပ်ဖြစ်သဖြင့် အအေးခတ် လွှမ်းခြုံလျက်
သည်။

မောင်နှင့်မည်းမည်း စောတောင်အတွင်း၌ မီးရောင်တလက်
လက် မြင်နေရခြင်းမှာ ချောက်ချားဖွယ် မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်တော့
သည်။

သို့သော် နိုင်ချစ်နော်အဖို့မူ ဤမီးရောင် တလက်လက်သည်
ပင်ပင်နှင့် ဆန်ကုမ်းချီတို့ ရောက်မလာသေးမည့် အသိမ်း
ဆိပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

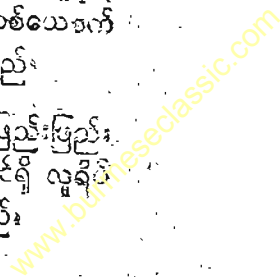
နိုင်ချစ်နော်သည် ဤမဟာသင်္ချိုင်းဂူ ရှိရာသို့ ဆန်ကုမ်းချီ
ညိုသော စိတ်ကားမျိုးဖြင့် လာသည်ကို ရိပ်မိခဲ့သည်။

ထူးဖော်လေငင်ဘက် တစ်ယောက်မျှမခေါ်လိုခြင်း၊ ချွင်းဒိန်
သမီးအား သူ့အနီး နေရင်းဌာနသို့ ပြန်ပို့ပေးရန် အမတ်
များကြားခြင်းမှာ ဤနေရာ၌ ကုန်လုံဝမ်းအား အသက်စွန့်
ဆိုက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြသည့် မှတ်အသားများပင်
တော့သည်။

သူမသည် ဆန်ကုမ်းချီ၏ မြင့်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်ကို လွန်
လွန်းစားလာရာမှ အချစ်ပိုလာခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဆန်ကုမ်းချီ
နှင့်လူတို့နိုင်သည့် စိတ်ဓာတ်ကို တွေးမိတိုင်း အသည်းနှလုံး
လွန်စွာ နာကျင်မိရှာသည်။

သူ့ သူမအနေဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံတို့ လူစုကို
တော့စုတ် ခရီးပြင်းနှင့်ခဲခြင်းမှာ ဆန်ကုမ်းချီတစ်ယောက်
အသေခံမည် စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဤနက်လာသည်နှင့်အမျှ လမ်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း
နက်လာသဖြင့် မဟာသင်္ချိုင်းဂူရှိရာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူရိပ်
များကို ချောက်ချားဖွယ် တွေ့မြင်လာရသည်။

၂၁၂။ ကတ္တသိုက်နေ့ဟင်းခောက်

ထိုကောင်တုန်းထိပ်ရှိ ပေနှစ်ဆယ်ပတ်လည်၊ ဆယ်ပေအထိရှိသော အုတ်ဂူမှာ ထန်ရွှင်၏အုတ်ဂူအစစ် မဟုတ်ပေ။

ထန်ရွှင်၏ သင်္ချိုင်းဂူ အစစ်မှာ ထိုအုတ်ဂူ၏ အောက်ခြေအောက်၌ တည်ရှိသည်။

လျှို့ဝှက်ကံခါးကို ဖွင့်နိုင်သည့် ဓလေ့မျိုးသည် သုံးနေ့အထိ ထန်ရွှင်နေသော်လည်း လွယ်လွယ်နှင့် ရှာဖွေနိုင်သည့် မဟုတ်ပေ။

ထိုဆုံးနေရာကို ဆီသုမ္မာ ဆန်ကုမ်းချီတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။

နိုင်ချစ်နော်နှင့် ယွမ်ရှောက်တို့သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ စိမ့်လက်ရှည် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

မကြာမီ ကင်းသမား ငါးယောက် တွဲကလေးဆီသို့ လျှောက်လာကြောင်း တွေ့ရသည်။

နိုင်ချစ်နော်က တီးတိုးပြော၏။

‘အဲဒါ သူတို့နားတယ်၊ ကင်းသမားတွေဟာ နှစ်ပတ်တစ်ဆိုင်၊ ဒီကော့နီယူပြုံး အချိန်ပိုင်းနဲ့ နှစ်ဆယ်လေးနာရီကော့နီ ယူဆင့်တယ်၊ အခုကြည့်၊ သူတို့ ဆယ်ယောကတဲထဲမှာ ရှိနေပြီ’

ယွမ်ရှောက်သည် ဤအရေးအခင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နားလည်သူ မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့်...

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အင်းလေး၊ သူတို့ ဘာကိုစောင့်နေတာလဲ၊ သူမရှိဘူး၊ ဒီအုတ်ဂူကြီးကို စောင့်လို့ ဘာဖြစ်မှလဲ’

နိုင်ချစ်နော်သည် ယွမ်ရှောက်၏ ဗဟုသုတ နည်းပါးမှုကို မေးလည်သဘောပေါက်သဖြင့် အပြစ်မတင်တော့ပေ။

‘ယွမ်ရှောက် ကြည့်နော်၊ ဒီအုတ်ဂူနား ဘယ်သူကပ်လာသလဲ၊ ကော့ သေသေချချ ကြည့်နေပါ၊ မြင်ရင် ကျွန်မကို ခံပြောပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သစ်ပင်ကြီး၏ ကြီးမားသော သစ်ကိုင်းကြီးများပေါ်မှ သူတို့ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေခိုက် အုတ်ဂူ၏ အနောက်ဘက် သစ်ပင်များဆီမှ ရိပ်ခခဲရိပ်ခခဲ လှုပ်ရှားသည့် အကွန်တစ်ခု တွေ့လိုက်ကြရသည်။

‘အစ်မလေး၊

ယွမ်ရှောက်က တီးတိုးခေါ်၏။

‘ကျွန်မမြင်တယ်’

နိုင်ချစ်နော်ကလည်း တီးတိုးပြော၏။

‘ရှင် ဒီမှာစောင့်နော်၊ ကျွန်မ သွားစုံစမ်းဦးမယ်’

နိုင်ချစ်နော်သည် သစ်ကိုင်းကြီးပေါ်မှ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်
သွား၏။

သူမသည် လရောင်ရိပ်ထဲမှ ဖြတ်မပြေးချေ၊

သစ်ပင် ကြီး များ အောက်မှ ကွေးကောက်၍ ထွက်သွား
သည်။

စောစောက လူရိပ်မြင်ရသည့်သစ်ပင်များအောက်သို့ရောက်
သည့်အခါတွင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလိုက်ရပြန်သည်။

မရပ်၍ မဖြစ်။

သူမ လှုပ်ရှားလျှင် ရန်သူက သူမကို သတိပြုမိပေလိမ့်။

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေသည့်တိုင် စောစောက တွေ့ခဲ့သည့်
လှုပ်ရှားမှုကို ထပ်မံ မတွေ့ရတော့ချေ။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ငါများ ချက်စီမှားသလား၊ ငါ
မမှားနိုင်ပါဘူးလေ။ ယွမ်ရွှေကလံ မြန်တာပဲဥစ္စာ’

နိုင်ချစ်နော် တွေးနေစဉ်မှာပင် သစ်ပင်များအကြားမှ
တစ်ယောက် ခုန်ထွက်လာပြီး အုတ်ဂူ၏ အမှောင်ရိပ်ထဲ
ကပ်သွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

နိုင်ချစ်နော်မှာ သတ္တိရှိသူဖြစ်သော်လည်း ထိုလူရိပ်ကို
ရှုသောအခါ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်။

ကျောရိုးထဲမှ စိမ့်တက်လာသည်။

လူလော...နာနာတာဝလော၊

ဆန်ကွမ်းချို မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဤသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုမ့်နေမည့်သူ
မဟုတ်ပေ။

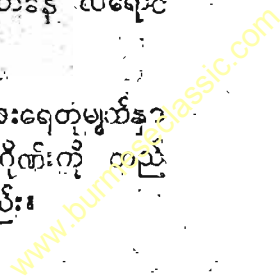
နိုင်ချစ်နော်သည် သစ်ပင်များ၏ အရိပ်ကိုခိုကာ ကင်းသမား
များ တဲအနီးသို့ ကွေ့ဝိုက်သွားကာ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှု
များကို မှောင်ရိပ်ထဲ/သစ်ပင်ရိပ်ထဲ၌ ရှိနေစေခြင်းဖြင့် ဂူသခိုင်း
သားမှလူ၏ သေးရန်ကို ရှောင်ရှားခဲ့သည်။

‘ဆန်ကွမ်းချို ပြေးဖမ်းတယ်၊ ဒီဂူသခိုင်းကိုဆောက်တဲ့ အလုပ်
အမှာ နှစ်ရာကို ဒီဂူသခိုင်းထံမှာပဲ မြှုပ်နှံလိုက်တယ်တဲ့၊ တကယ်
ပဲ ဒီလူတွေ သေသွားရင် ဒီဂူကြီးဟာ မီညာညီတွေ စိုင်းရုံ
နေတဲ့ ဂူသခိုင်းဖြစ်မှာ သေချာတယ်’

ထိုအကြောင်း များကို စိတ်ထဲမှ တီးတိုးရှေ့တံခိရာမှ
ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထုပြန်သည်။

ထိုစဉ် ဂူ၏မှောင်ရိပ်ထဲ၌ ခိုနေသူသည် ဖျတ်နေ လရောင်
အောက်သို့ ထွက်လာသည်။

လမ်းကြီး၏ အလင်းရောင်အောက်၌ သားရေတုမ့ဟန်နာ
တစ်စုံစီမီး ခန္ဓာကိုယ်နှင့် တွေ့ရသူကား ဝမ်ဂိုဏ်းကို တည်
ဆောက်သော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကွန်လုံဝမ်ပေတည်း။

၂၁၆ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းစဉ်

'ဟင်း...ကုန်လုံဝမ်းပါလား၊ သူက အရင်ရောက်လစဉ်တယ် ဆန်ကွမ်းချိုက် ဘယ်မှာကျန်နေသလဲ မသိဘူး'

သူမ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ကုန်လုံဝမ်းသည် ကင်းသမားများ ရှိနေသည်နေရာသို့ ခုန်ပျံထွက်သွားလေတော့၏။

'ဆင်း...ငါ ဒီကုန်း... လူဝေစေ့နှင့်နေမိတာ ကုံကောင်တာပဲ'

နိုင်ချစ်နော် တီးတိုးစေ့ရွှမ်မိ၏။

'ဟေ့...အယ်သုလဲဟေ့'

ကလေးလူများ ပေါ်ပြင်သို့ ထွက်မလာမီ ကုန်လုံဝမ်းသည် တဲအတွင်းသို့ ခုန်ပျံဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။

တဲအတွင်း၌ တိုက်သံချက်သံများ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု တစ်ခိုင်းခိုင်းကြော့ ချဉ် ချာကျင်စွာ အော်တစ်သံများ ကြားလိုက်ရ၏။

မကြာမီ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

'ဟင်း...အထဲကလူတွေထဲမှာ မကွဲရောက်ပြီ၊ ဆန်ကွမ်းမလားသေးစတာပဲ ငါ့ထဲ ဝင်တိုက်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ညှပ်ညှပ်ပိတ် ပမ်းနိုင်မှ ကုန်လုံဝမ်းကို မိနိုင်မှာ'

နိုင်ချစ်နော် တွေးတောနေစဉ် ကုန်လုံဝမ်းသည် ကျန်သိုင်းကမ်းသားတစ်ဦး၏ လည်ကုတ်ကို တိုင်ဆွဲ၍ ခုန်ထွက်လာလေ၏။

ကုန်လုံဝမ်းသည် လရောင်အောက်၌ဝင် ထိုလူအား စစ်မေးနေပြန်သည်။

'ဟေ့ ကောင်...ငါ့ဟာ ဝမ်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်လုံဝမ်းပဲ၊ မင်းတို့ထဲထဲက လူကီးယောက် ငါ့လက်ချက်မိသွားတာ မြင်တယ် ဟုတ်လား၊ မင်းမသေချင်ရင် ငါမေးတာတွေကို မြန်မြန်ဖြေ'

ကုန်လုံဝမ်းသည် ထိုလူ၏အကြားများကို ထိုးပိတ်ထားသော်လည်း စကားပြောနိုင်သည့် အကြောကိုတော့ မပိတ်ချေ။

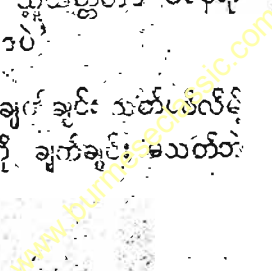
ထိုဂိုဏ်းသားက...

'ကုန်လုံဝမ်း...ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ဘယ်သက်မပြောဘူးမှတ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ သေ့သောက်ကီးယောက် သေရသလို ခင်ဗျားလဲ သေရမယ်၊ ကျုပ်ဆီက အာသံတင်မှ မရဘူးသေ့'

နိုင်ချစ်နော်သည် အာခံရဲသော ကုန်လုံဝမ်းသား၏အတ္တိကို လှန်စွာ ချီးကျူးမိ၏။

'ကုန်လုံဝမ်းဟာ အင်မာန် ရက်စက်တယ်၊ သူ့ရှေ့မှာပဲ လူကီးယောက်ကို ရက်စက်စက်စက် သတ်ပြီးပြီ၊ ဒါတောင် ကုန်လုံဝမ်းကို သတ္တိရှိရှိ ပြန်ပြောရဲတယ်၊ သူ့သတ္တိဟာ ပီနေရာမှာ သူ့ကို သေတွင်းထဲ တုန်းပို့တော့မှာပဲ'

'ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းကို ငါက ချင် ချင်း သတ်ပစ်လိမ့် မယ်လို့များ၊ ယင်ကားနေသလား၊ မင်းကို ချက်ချင်း မသတ်ဘဲ'

၂၁၈ ❀ ကဏ္ဍသိုလ်နေထင်းအောင်

သွေးကြောငါးကြောကိုသာ ပိတ်ပြုမယ်၊ အဲဒီဝေဒနာ၊ ခံစား
ပြီးမှ ငါးမေးတာကို ဖြေမှာလား၊ အခုပဲ ချက်ချင်း လက်ငင်း
ဖြေလော့ ပြော'

'ခွေးတီရစ္ဆာန်...လူယုတ်မာ'

သိုင်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ဦးကို ဆဲဆိုရဲသောသတ္တိကူးသာမန်
လူတစ်ယောက်၏ သတ္တိမဟုတ်ပေ

ကုန်လုံဝမ်းသည် ထိုလူ၏ သွေးကြောငါးနေရာကို လက်ညှိုး
ဖြင့် ထပ်မံထောက်လိုက်လေသည်။

'အား...အား...အား'

ကျန်လူဂိုဏ်းသား၏ နှာကြည်းစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်
အသံသည် ဘဝဂ်တိုင်သွားလေသတည်း။

အခန်း (၁၆၂)

ကုန်လုံဝမ်း၏ အကြောင်းတရား

သွေးကြောငါးနေရာသို့ လက်ညှိုးနှင့်ထောက်သည့် အတတ်
ပညာမှာ လွန်စွာရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် အတတ်ပညာဖြစ်
၏။

သွေးကို ပြောင်းပြန် စီးဆင်းစေသောနည်းထတ် ရက်စက်
သည်။

ထိုသူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်၊
နိုင်ချစ်နော်မှာ ထိုသူ၏ ခံစားမှုကိုကြည့်ပြီး သနားလည်း
သနားသည်။

စိုးလည်း စိုးရိမ်လာသည်။

'ဒီဂိုဏ်းသားသာ သင်္ချိုင်းဂုထံ ဝင်းနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ခလုတ် တွေကို သိနေရင်တော့ ဆန်ကုမ်းချိုမလားခင် အားလုံးဒုက္ခရောက် ကုန်တော့မှာပဲ'

နိုင်ချစ်နော် ဆွေးတောနေစဉ် ထိုဂိုဏ်းသား၏ အော်သံ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

'ကျုပ်... ကျုပ်ရဲ့ သွေးကြောအားလုံးကို ပြန်ဖြေပေးပါ၊ ကျုပ်... ကျုပ်သိသမျှကို ပြောပြပါမယ်'

ထိုသို့ဖြစ်လာမည့်ကို နိုင်ချစ်နော် မျှော်လင့်ပြီးသား ပြစ်၏။ ထိုသူ ဖွင့်မပြောစေရန် မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ကိုလည်း စဉ်းစား၍မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် ကုန်လုံဝမ်း၏အယ်သံ ပေါ်လာ၏။

'ဟား... ဟား... ဟား၊ ငါသိတာပေါ့၊ မင်းတင်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းထို့ဆရာကြီး အိုယန်ထိုအတောင် ငါ ဒီလိုလုပ်ရင် ဖွင့်မပြောဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ မင်းက သက်သက် အချိန်ကုန်အောင် လုပ်တာကိုးကွ'

ကုန်လုံဝမ်းသည် ကုန်လုံဂိုဏ်းသား၏ ပိတ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းသွေးကြော အားလုံးကိုပုတ်၍ ဖြေပေးလိုက်၏။

ကုန်လုံဂိုဏ်းသားက....

'ကျွန်တော် ခြေထောက် သွေးကြောတွေကိုပါ ဖွင့်ပေးဗျာ'

ကုန်လုံဝမ်းက အေးစက်စက်ရယ်ပြီး....

'ဒီ... သာကံဆို ဧကန်လောက်ပါပြီ၊ မင်းက ထုတ်ပြေးချင်လို့ ခြေထောက်သွေးကြောတွေ ဖွင့်ခိုင်းတာလား'

'ကျွန်တော် သိုင်းပညာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အကွာကြီးပါ၊ ဘယ်လိုလုပ် ခင်ဗျားလက်ထဲက လွတ်နိုင်မှာလဲ'

'အေး... မင်း ဒီလိုနားလည်ထားရင် မြီးတာပဲ'

ကုန်လုံဝမ်းသည် ထိုလူ၏ သွေးကြောအားလုံးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် အေးစက်စက် မေးသည်။

'မင်း ဒီမှာဘာလုပ်ရသလဲ'

'ကျွန်တော်တို့ဆယ့်ယောက်ဟာ ငါးယောက်စီ အလှည့်က ကင်းစောင့်ရတယ်၊ တစ်လတစ်ကြိမ် အမွှေးတိုင်ထွန်းပြီး ပညာထန်ရွှင်ရွှင်ညာဉ်ကို ကုန်ဆော့ရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဝန်က ဝေါ့ပါပဲ၊ သင်္ချိုင်းဂူထဲမှာ အာဆွေရွှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိပါဘူး'

'သင်္ချိုင်းဂူက မြေအောက်ထဲမှာ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ဒီအပေါ်က ဂူကကော'

‘ဒါတွေတော့ အမှတ်အသား လုပ်ထားတာပါ။ မသိတဲ့လူတွေ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ထားတဲ့ သဘောပဲ ပါပါတယ်’

ကုန်လုံဝမ်က ခေါင်းညှိတ်၏။

‘အကယ်လို့ ဂူထဲမှာဘယ်လိုခင်းကျင်းထားပါတယ်၊ ဘယ်လို အခန်း ဖို့ထားပါတယ်လို့ မင်းကရှင်းပြရှင်လဲ ဝါမယုံဘူး’

‘အဲဒါတွေကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် သိတာ ကတော့ ဒီသင်္ချိုင်းဂူလဲ ပြီးသွားရော သင်္ချိုင်းဂူ ဆောက်လုပ်တဲ့ အလုပ်သမားနှစ်ရာကို ဒီအထဲမှာ ထည့်ထားလို့တယ်ဆိုတာပဲ’

နိုင်ချစ်နော်မှာ ထောင်းခနဲ ဝေါသထွက်သွား၏။

‘ဒီလူ ဒါတွေပြောဖို့ မလိုဘူး’

ကုန်လုံဝမ်က....

‘မင်းတို့ ကင်းစောင့်နေရင်း ဘာထူးခြားချက်တွေ တွေ့ရ သလဲ’

‘အထဲက ညည်းသံတွေကြားရတယ်။ ဝိညာဉ် ညည်းသံလို့ ကျွန်တော် အဖော်တွေက ပြောကြတယ်’

ကုန်လုံဝမ်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး....

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဂူထဲထည့်ခံရတဲ့ အလုပ်သမားတွေ မသေ သေးလို့ ညည်းတဲ့အသံတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်’

ကျွန်လုံဂိုဏ်းသားက....

‘ဒါတွေ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်စက ဘယ်သူမှ မအိပ်ရဲဘူး။ နောက်တော့မှ အသားကျသွားတယ်။ ဒါတောင် ခပ်ကြောက်ကြောက်ပါပဲ’

‘ဟား...ဟား...ဟား။ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ မရှိဘူး။ ငါ့ကိုယ် တိုင် လူပေါင်းများစွာကို သတ်ဖြတ်သွားခဲ့ဘယ်၊ ဘယ်တစ္ဆေ ဘယ်ဆူမှ သေမခြောက်ဘူး။ မင်းတို့ကြားရတဲ့ ညည်းသံဟာ မသေသေးတဲ့ လူတွေရဲ့ ညည်းသံပဲ ဖြစ်ရမယ်’

‘အဲဒါလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

‘ငါတစ်ခုမေးမယ်၊ မှန်မှန်ပြောပါ’

‘သိတာမှန်သမျှ ပြောပါ့မယ်’

‘ဂူထဲဝင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ခလုတ်ကို ပြစမ်း’

‘ဒါကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး’

‘မင်း စောစောကဝေဒနာ ခံစားချင်ပြန်ပြီနဲ့ တူတယ်’

ကုန်လုံဝမ်သည် ထိုလူအား ဖမ်းဆီးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

‘မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် လိုက်ပြပါ့မယ်’

ကုန်လုံဝမ်က အေးစက်စက်ရယ်ပြီး....

‘အဲ့ဒီလို လိမ္မာစမ်းပါ။ ကဲ...ရှေ့တသွား’

နိုင်ချစ်နော်သည် ထိုဂိုဏ်းသားကို ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲလေ၏။
 'ဟောသင်္ချိုင်းဂူရွှေ့ ဟျို ဝှော် ခလုတ်တေ့ကို ဒီအစောင်တေ့
 သီထားမှတော့ ဘယ်လိုခြုံပါတော့မလဲ၊ အဲဒါ ဆန်ကုန်မိန့်
 အစားပဲ၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ အသိပေးထားရတာလဲ'

နိုင်ချစ်နော်၏ အတွေးစများမှာ ကျန်လှူဂိုဏ်းသား၏ အသံ
 ကြောင့် ပြတ်တောက်သွား၏။

'ခင်ဗျား ကျုပ်နားသိပ်မကဝိနဲ့၊ ကျုပ် ခြေလှမ်းကို သင်
 ထားကြည့်ပါ၊ ကျုပ်လှမ်းထဲအတိုင်း လှမ်းပါ။ ဒီမှာ ဆင်ထဲ
 တဲ့ ခလုတ်တေ့က သိပ်အံ့ဩရော ကောင်းတယ်'

ကျန်လှူဂိုဏ်းသား၏ အသံက ဖန်တီးပြန်လှသည်။

ကုန်လုံဝမ်သည် ကျန်လှူဂိုဏ်းသား ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်
 လုပ်သည်။

ကျန်လှူဂိုဏ်းသားနှင့် ကုန်လုံဝမ်သည် လက်နှစ်လမ်းမျှ ကွာ
 သွားသည်။

သူတို့ တပြည်ပြည် ချော့ကံသွားရာ ဗေဒနာဆယ်ပတ်အထိ
 မျှရှိသော အုတ်ဂူတေးသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

'လျှိုဝှော်ခလုတ်က အဲဒီနေရာမှာ ရှိတာလား'

'ရှိသို ခင်ဗျားကို ခေါ်လာတာပေါ့၊ မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်ခေါ်လာ
 ပါလဲ'

'ကောင်းပြီ...ဆက်သွား'

'ရောက်ပြီ'

ထိုလူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အုတ်ဂူနံရံနှင့် ဦးခေါင်း
 ပြေးတိုက်လိုက်ရာ ဝှန်းခနဲမြည်ဟည်းသွားပြီး လဲကျသွားလေ
 သော့သည်။

ကုန်လုံဝမ်သည် ထိုလူ၏လည်ကုပ်ကို ဖမ်းဆွဲ တားဆီးရန်
 မြီးစားသေး၏။

သို့သော် မပီတော့ပေ။

သူသည် ခေါ်မပူဖြင့် ကျန်လှူဂိုဏ်းသား၏ အလောင်းကို
 နှိပ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ထိုဂိုဏ်းသား၏ အလောင်းမှာ လှိုင်စဉ် ထွက်သွားလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် ကျန်လှူဂိုဏ်းသားအား စော်ကားမိသည့်
 အတွေးမျှားအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

လက်သီးနှစ်ဖတ်ဆုတ်ပြီး ဂါရဝပြု တောင်းပန်လိုက်မိသည်။

'ရှင်သတ္တိရှိပါပေတယ်၊ ကျန်လှူဂိုဏ်းသား မည်ပါပေတယ်'

ကုန်လုံဝမ်သည် တောက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် ခေါ်သအကြီး
 ကျယ် ထွက်နေ၏။

သုသည် အုတ်ဂူ၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို လက်ဖြင့် လိုက်စမ်းသွားသည်။

တစ်နေရာ၌ ခလုတ်ကဲ့သို့သော အရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်သဖြင့် နှိပ်ချလိုက်သည်။

ချောက်

ဂူအရှေ့ဘက် မျက်နှာစေ့မှ ကျောက်ပြားတစ်ချပ် တစ်စွေ အောက်သို့ ကျဆင်းသွား၏။

ကွန်လုံဝမ်းသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုရင်ဝဉ်္ဇာကာပြီး အသင့်စောင့်နေ၏။

ထောင်ချောက် ဖြစ်နေမည်ကိုသည်း စိုးရိမ်သည်။

ကျောက်ပြားအောက်ရှိ ကျောက်ဖြူပြားပေါ်၌ ထင်ရှားသော စာလုံးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သင်္ချိုင်းဂူဖျက်ဆီးသူ မုချသေရမည်

ကွန်လုံဝမ်းသည် ဝေါသပြစ်ပြစ်နှင့် ထိုကျောက်ဖြူပြားကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ ကျောက်ဖြူပြားပေါ်၌ အက်ကြွများ ထင်သွားသည်။

ဝန်း

ဗုတ်စတစ်ချက် လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်ရာ ကျောက်ဖြူပြား အစအနများ လွင့်ထွက်သွားပြီး ထိုကျောက်ပြားအောက်မှ အံပေါက်ငယ်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ကွန်လုံဝမ်းသည် ထိုအပေါက်ထဲသို့ ရဲရဲတင်းတင်းပင် နှိတ်မိ၏။

သူ့လက်ထဲတွင် စ အုပ်ငယ်ကန်အုပ် ပါရှိလာ၏။

သူသည် စ အုပ်ကို တွေ့ရှိသောအခါ အသက်ရှူမှားမတတ်သွား၏။

ထိုစ အုပ်ငယ်ကား ဆရာကြီးကျိဖုန်း၏ စ အုပ်ငယ်ပေမည်။

သူသည် စ အုပ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ လှန်ကြည့်၏။

ပထမဆုံး ပရိယာယ်၊ ဒုတိယအဆင့်၊ တိုက်ပွဲနည်းပညာ၊ တိပိယအနု၊ သိုင်းပညာ၊ စတုတ္ထအဆင့် အဆိပ်။

ကွန်လုံဝမ်းသည် စ အုပ်ငယ်ကိုပင်ပြန်ခေါင်းပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။

တစ်ခန်းတစ်ခန်းစီမှာ စ ရွက်အစုံရွက်စီစုတ်ပြုနေကြောင်း မြင်ရ၏။

ထိုအခန်းလေးခန်းမှ စ ရွက်အစုံရွက်သည် မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိနေသနည်း။

ကွန်လုံဝမ်းသည် မိုးကောင်းကင်၌ လင်းကြီးကို ချွတ်ကြည့်တီးတိုးရွေးထုတ်လိုက်၏။

ဟင်း...အတော်ဟုတ်တဲ့ဆရာ၊ ဒီအခန်းလေးခန်းထဲမှာ မှလိတဲ့ပညာတွေ အများကြီးကျန်နေသေးတယ်။ ဒီသိုင်းစော့ကို ဝါကိုတော့မပေးဘူး။ ထန်ရွှင်ကိုတော့ပေးတယ်။ ထန်ရွှင်ကလဲ အရေးကြီးဆုံး စာရွက်တစ်ရွက်စီကိုဆုတ်ဖြုတ်ပြီးမြေအောက်ထဲ သူ့ဂူထဲ ထည့်ထားခဲ့ရတယ်။ ထန်ရွှင်သေတာလဲ ကေတုမိတ်တယ်။ ဆရာကိုသတ်တာလဲ မှန်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ရန်သူလိုဆက်ဆံခဲ့ကြတာပဲ။

ကွန်လုံဝမ်၏စကားကား ကြောက်မက်ဖွယ်ထောင်းထောင်း အလှူအတန်း နေ့ရက်နေ့သည့်စကားကို နိုင်ချစ်နော် ကေတုမိတ်ကြားရ၏။

ထို့ကြောင့် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွား၏။
ဟင်း...ကိုယ်ဆရာကို ကိုယ်ပြန်ဆက်တဲ့လူယုတ်မာမာ၊ လောကမှာ ဆရာသတ်တဲ့ လူတွေအကြောင်း တစ်ဆင့်စတင် တစ်ဆင့်နား ပြန်ပြောကြတာတွေ ကြားဖူးပါရဲ့၊ ခုမှပဲ တကယ်လူသတ်သမားကို ကိုယ်တွေ့မှန်မြင် တွေ့ရတော့တယ်။

ကွန်လုံဝမ်သည် သိုင်းကျမ်းစာအုပ်လေးကို သူ့အတွက် အိတ်ထဲထည့်ကာ တော ခွေးတစ်ကောင် ပ မာ မရပ်မီ လမ်းလျှောက် အကြံထုတ်နေလေ၏။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ပန်းအောင်းစောင့်ကြည့်နေသော နိုင်ချစ်နော်၏အမြင်ထွင် ကွန်လုံဝမ်သည် အခက်အခဲကြီးတစ်ရပ်မှ နေပြီဖြစ်ကြောင်း အမှတ်တရကိုကြည့်၍ အကဲဖြတ်နိုင်ခဲ့လေ၏။

နိုင်ချစ်နော်၏ အမြင်ထွင် ကွန်လုံဝမ်နှင့် လိုက်ပါလာသည့် ဦးယုတ်မိတ်မြင်ရသေး ပ။

ကြည့်ရသည်မှာ ကွန်လုံဝမ်သည် ဤခရီးကို အလျင်တစော့ လိုသဖြင့် အဖော်ဖြင့် သူ့အားမစောင့်ဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာ ဖန်တူသည်။

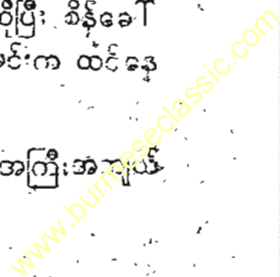
အဖော်ပြန်သူသည် အမိမလိုက်နိုင်ဘဲ နောက်ကျန်နေရန် ဖန်တူသည်။

အကယ်၍ ကွန်လုံဝမ်စိတ်ကူးပြောင်းသွားပြီးပြန်လှည့်သွား က သူမနှင့် ဟို ယန်ထု တို့၏အစဉ်များ အသဟသယုတ်စီး နေပလိမ့်မည်။

ကွန်လုံဝမ် နောက်ဆုတ်ပြန်ပြေးတော့မည်ဆိုပါက မိမိနှင့် ရွှေကံတို့က ကွန်လုံဝမ်အား တားဆီး ထိုက်ခိုက်သွားကြ ပါဟု ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိတော့သည်။

ဟား...ဟား...ဟား...အတော်လစတဲ့ ထန်ရွှင် ပါလား၊ အရေးကြီးတဲ့စာရွက်တစ်ရွက်စီကို စုတ်ဖြုတ်ပြီးမြေအောက် မြှင့်ဂူထဲထည့်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဝင်ရဲခင်ဝင်ယူပေါ့ဆိုပြီး ခိန်ခေါ် ခေါ်ပဲ ဖဟုတ်သား၊ ဒါ မဝင်ရဲဘူးလို့များ မင်းက ထင်နေ တား။

ကွန်လုံဝမ်သည် အရူးတစ်ယောက်ပမာ အကြီးအကျယ် သိတစ်ရှယ်မောရင်း ပြောကြားနေလေ၏။

မင်းက ငါ့ကိုစိန်ခေါ်တယ်၊ မင်း အပိုင်ကြံသားတဲ့ အောက်ဂူထဲ ငါဝင်ရဲရင် ငါ့အကူအညီလိမ့်မယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ တမ်းတား...ဟား...ဟား...မင်းရဲ့မြေအောက်ဂူထဲမှာ ရေက သာမင်းခလုတ်တွေ ငှားပြီး တပ်ဆင်ထားတာတောင် ဝင်ရဲသကဲ့ ဟား...ဟား...ဟား

နိုင်ချစ်နော်သည် ကုန်လုံဝမ်း၏စကားများကြောင့် အငယ်စိတ်အေး သွား၏။

ဤအတိုင်း ဆိုပါက ကုန်လုံဝမ်း နောက်ဆုတ်စကား မဟုတ်ပေ။

ဝင်စစ် ကုန်လုံဝမ်းကြောက်ရွံ့နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

သူ၏အကြောက်အရားကို ဤသို့ အော်ဟစ်ပြောကြားဖြင့် မြေပျောက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ပထမပိုင်း၌ ကုန်လုံဝမ်း၏စိတ်ရင်းသရင်းမှန်ကို တွေး၍မပေါက်ချေ။

သို့သော် ညက်ကောင်းသူဖြစ်၍ ကုန်လုံဝမ်းအကြောက်ငဲ့ ပြီးဖြစ်ကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်း တွေးလာနိုင်လေ၏။

‘ဟင်း...ငါ့ တစ်သက်မှာ ကုန်လုံဝမ်း ကြောက်တတ်စစ်ကြိမ်ပဲတွေ့ရသေးဘယ်’

နိုင်ချစ်နော် မှားယွင်းခဲ့ပေသည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ထန်ရွှင်နှင့်ဆုံတွေ့တိုင်း အမြဲအကြောက်ရွံ့ခဲ့၏။

သူမ မတေးနိုင်၍သာ မသိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် အော်ဟစ်ရယ်မောနေရာမှ သင်္ချိုင်းဂူကို တစ်ပတ်ပတ်ပြန်သည်။

‘ထန်ရွှင်...ထန်ရွှင်၊ မင်းဟာ သူတစ်ပါးကိုကူညီတတ်တယ်၊ ကြင်နာတတ်တယ်၊ ဓာနာတတ်တယ်လို့ဆိုတယ်၊ ဘယ်နှယ် ငါ့ကျမထူ့ သတိဖို့ချည်း ကြိုးစားနေတာလဲ၊ မင်းဟာအသက် ရှိစဉ်ကလဲ ငါ့ကိုစိန်ခေါ်ခဲ့တယ်၊ သေဘာလဲစိန်ခေါ်ခဲ့တယ်၊ ငါကလဲ ယယ်ချွန်ကိုမှ ဘက်ရွှေ့တဲ့ကောင် မဟုတ်တော့ မင်း သိပ်ခက်နေတယ် မဟုတ်လား’

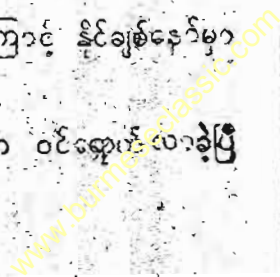
သူသည် အရူးတစ်ယောက်ပမာ လှုပ်ရှားလိုက်၊ စကားပြောလိုက် လုပ်နေသည်။

နိုင်ချစ်နော်မူ အမှောင်ရိပ်ထဲမှသာ အေးဆေးစွာ စောင့်ကြည့်နေသည်။

‘ဟေ့...ဘယ်သူလဲ’

ကုန်လုံဝမ်း၏အော်ဟစ်မေးမြန်းသံကြောင့် နိုင်ချစ်နော်မှာ မှုတ်တရက် ထိတ်သွားသည်။

ယှစ်ရွှေ့က ဘာမပြော ညာမပြော ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီလော့။

ယွမ်ရွှေကတ် ဝင်ရောက်လာလျှင် တိုက်ခိုက်ရုံသာ ရှိစေစွ
သည်။

ထို့ကြောင့် အဘွားအားထုတ်ကာ အသင့်စေခင်နေလိုက်
ရသည်။

သူမသည်လည်း မျက်စိအလွန်လျှင်၏။

သို့ရာတွင် ကုန်လုံဝမ်းက မည်သူ၏ အရိပ်အယောင်ကိုတွေ့၍
အော်ငေါက်မုန်း သူမ လုံးဝမသိပါချေ။

ခပ်တုန်တုန်ပြောကြားလိုက်သည့် စကားသံသည် လေထဲ၌
လွင့်မော့လာလေ၏။

ထိုသူ မည်သူနည်း။

'ဟား...ဟား...ဟား...ငါ အယ်သူလဲတဲ့လား။ ငါ ပေါက်
ကျိရှင်းပေါ့၊ တစ်ဘိုယ်ဘော်အဆိုးအို ပေါက်ကျိရှင်းပေါ့'

ပေါက်ကျိရှင်း ဆိုသူမှာ သိုင်းလောက၌ ဇာတ်မြူပီသွား
ခဲ့သော သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ပေါက်ကျိရှင်း မည်သည့် အသက်အရွယ်ရှိသည်ကို မည်သူမျှ
မသိပါ။

ပေါက်ကျိရှင်းကိုလည်း မည်သူမျှ မသိမီလိုက်ကြပါ။

ကြားဖူးရုံသာ ကြားဖူးခဲ့သည်။

ယခုအခါ ကြားဖူးရုံသာရှိသော ပေါက်ကျိရှင်း ထွက်ပေါ်
အာခဲ့လေပြီ။

နိမ့်ချစ်နော်သည် လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွား၏။

'ကုန်လုံဝမ်းကို သတ်ဖြတ်ဖမ်းဆီးဖို့ အစီအစဉ် မလွယ်ရတဲ့
အထဲ အယ်က ပေါက်ကျိရှင်းက ဝင်ရုပ်ရပြန်တာလဲ မသိဘူး'

သူမ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လရောင်အောက်၌ တေ့ခင်
ဆုံးကို တဖေဂါက်ဖေဂါက်ထောက်ကာ လှမ်းလျှောက် ဝင်လာ
သော အတိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

မုတ်ဆိတ်ခမူးဖြူဖြူ၊ ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ ဝတ်ရုံဖြူဖြူ ဝတ်ဆင်
အားသော ပေါက်ကျိရှင်းမှာ လရောင်အောက်၌ ကြောက်မက်
သံ ကောင်းနေလေသည်။

ကုန်လုံဝမ်းက အော်ဟစ် တားမြစ်လိုက်၏။

'ခင်ဗျား ရှေ့မတိုးနဲ့ အဲဒီနားမှာဖာင်ရပ်လိုက်စမ်း၊ ကျုပ်
ဘယ်သူအောက်မေ့နေသလဲ'

'မင်းက ဘယ်သူလဲ'

'ကျုပ် ကုန်လုံဝမ်း'

'ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်း ကုန်လုံဝမ်းဆိုတာ ငါသိတာ
ပေါ့၊ တမင်မေးတာ၊ ကုန်လုံဝမ်းက ထန်ရွှင်ရဲ့ ဟောသင်္ချိုင်း
နား ဘာလာလုပ်နေရတာလဲ၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်တာမဟုတ်လို့လဲ'

အဘိုးအိုက တမ္ဘာပွားပွားငယ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။
 'ငါ့ကို မင်း ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ မင်းလို မုဆိုး၊ ငါ
 မုဆိုးပါ။ မုဆိုးတမျိုးချင်း ညီညွတ်ဖို့လိုတယ်'
 ကုန်လုံဝမ်းက ခက်ထန်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။
 'အဘိုးကြီး ဘာတွေ လျှောက်ပြော နေတလဲ၊ သေချင်
 ပြီလား'

ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းကမည်း ငါ့ကို ပြောရတာ
 ရှိသေးသလား၊ တကယ်လို့ အံ့နှစ်သောက် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်
 ကြရင် တယ်သို့ အရင်သေဖူးဆိုတာ မသိနိုင်သေးပါဘူး
 ဒါပေမယ့် မင်းက ငါ့ထက် ဝါနုသကဲ့'

'ဒါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဆက်ကြီးတုလူတွေ အရင်သေ
 ချည်းပဲဗျ'

ဟား...ဟား...ဟား၊ အမှတ်တဝင်းဝင်း အကင်းတဖြူ
 ပြုတ်ဆိုတဲ့ စကားကို မင်း မကြားဖူးဘူးလား၊ သေခြင်းစာ
 မှာ မျက်နှာလုံးမူဆိုတာ မရှိဘူး'

ကုန်လုံဝမ်းသည်သည်အခိုင်အော့ဟန်ဖြင့်လက်ဝါးတစ်
 ရိုက်ထုတ်သည်။

'ဝုန်း...'

'ကောင်းလို့ကဲတဲ့ လက်ဝါး'

ပေါက်ကျီရှင်းသည် ကုန်လုံဝမ်း၏ လက်ဝါးကို ခုခံလိုက်၏။
 ကုန်လုံဝမ်းရာ ပေါက်ကျီရှင်းပါ နောက်ဆုတ်သွားကြရ
 သည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ပေါက်ကျီရှင်း နောက်ဆုတ်သွားသည်ကို
 တွေ့ရသောအခါ သူ့ထက် အဆတေန် ပညာသလှလှန်းသူ
 မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် လွန်စွာ ပျော်မြူးသွားဒလ
 တော့၏။

ပေါက်ကျီရှင်းက တဟားဟားရယ်ရင်း...

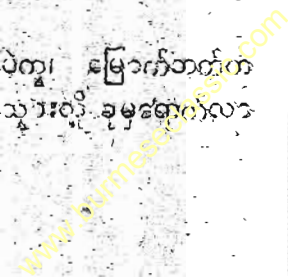
'အောင်ယ... ကုန်လုံဝမ်းလို့ နာမည်ကြီးတာ အလကား
 ကြီးတာမှ မဟုတ်တာပဲ၊ ငါတွေ့တကယ်ရန်သူနဲ့ တွေ့နေပြီပဲ'

ကုန်လုံဝမ်းက နောက်ဆုတ်ပြီး...

'အဲဒါ အရေးကြီးတာပဲ၊ ကျုပ်တော ခင်ဗျားနဲ့ ပြိုင်စားကို
 မဟုတ်ဘူးလို့ဆင်ရင် မြန်မြန်နောက်ဆုတ်သွားပေခဏာ၊ ကျုပ်
 ကလဲ ခင်ဗျားကို မဆက်ချင်ဘူး'

'ဟား...ငါက ထံမင်း နီကို လှည့်တာပဲကွ၊ မြောက်ဘက်က
 ဆင်းလာတဲ့အချိန် နည်းနည်းနောက်ကျသွားလို့ ခုမှရောက်လာ
 တာ'

'ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ'

၂၃၆ တက္ကသိုလ်နေလင်းစောဘင်

ဗုဒ္ဓ...ဟား...ဟား...တရုတ်တွေ့ရဲ့ဂူသင်္ချိုင်းတွေအကြောင်းကို ငါက မင်းကို ရှင်းပြနေရဦးမှာလား၊ အခုဟာက သာမန်အရပ်သားတစ်ဦးရဲ့ ဂူသင်္ချိုင်းမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဆရာကြီးကျိဖုန်းရဲ့ တပည့်၊ သိုင်းလောကမှာ ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့တဲ့ ပညာရှိတန်ခွင်ရဲ့ ဂူသင်္ချိုင်းကွ'

အဘိုးအို ပေါက်ကျိရှင်းသည် သူ၏ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးကို ပွတ်သပ်ပြီး ရုတ်တရက် မေးလေ၏၊

'မင်းကကော အာလာလုပ်တာလဲ'

'ကျုပ်ကိစ္စကို ထုတ်ပြောနေရမှာလား၊ ကျုပ် ကွန်လုံဝမ်က ခင်ဗျားကို သတ်ပစ်လိုက်ရင် အထဲက ဘာပစ္စည်းထိုမှ ခင်ဗျား ရမသွားဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်'

'မင်း မမ်းချင်စမ်းကြည့်လော့ ငါတော့ အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်လိမ့် မယ်လို့ မထင်ဘူး၊'

'ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ထို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အေးချမ်း နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို စဉ်းစားကြစို့'

'ခေးလုံလေးပြား မကိုင်ဘဲ ဖြေရှင်းတဲ့နည်းသာ ရေရှည် အေးချမ်းနိုင်တဲ့နည်းပဲ၊ ဒီလိုလုပ်ပါ၊ ဂူထဲမှာ တွေ့သမျှပစ္စည်း ကို တစ်ယောက်စာစိတ် ခွဲယူကြတာပေါ့'

ကွန်လုံဝမ် ခေတ္တစဉ်းစားသည်၊

ထို့နောက် ခေါင်းညိတ်သည်၊

'ကောင်းပြီ၊ ခွဲယူကြမယ်'

ပေါက်ကျိရှင်းက...

'ဒါပေမယ့် တကယ်ကို တရားမျှတရမယ်နော်၊ အကောက် ကြံရင်တော့ ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းစဉ်ဟာ ပစ္စည်းတွေ ရရှိပြီးတဲ့ နောက် ပျတ်ပြားပြီလို့ ကျုပ်ယူဆမယ်'

ကွန်လုံဝမ်က အေးစက်စက်ရယ်ပြီး....

'ကွန်လုံဝမ်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တစ်ယောက်ပဲ၊ ဘယ်တုန်း ကမှ မမျှတတာ မလုပ်ဘူး၊ အထဲမှာ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ခွဲရင် အားလုံးကို ခင်ဗျားကိုပဲ ပေးမယ်'

ပေါက်ကျိရှင်းက အေးစက်စက်ရယ်၏၊

'ငါ တစ်ဝက်ပဲယူမယ်'

'ကျုပ် အကုန်ပေးတာပဲ'

'မလိုချင်ဘူး၊ ရတနာလိုချင်ရင် သူဌေးသူကြွယ်အိမ်တစ်အိမ် အိမ် ဝင်လုရင် လွယ်လွယ်ကလေး ရနိုင်တာပဲ၊ အထဲကရသမျှ ပစ္စည်းကို မင်းတစ်ဝက် ငါတစ်ဝက်ပဲ'

ကွန်လုံဝမ်သည် အနည်းငယ် တွေးတောစဉ်းစားပြီးနောက် သဘောတူလေ၏၊

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် သဘောတူတယ်၊ ဒါပေမယ့် အထဲတို့ ဝင်ရမယ့် လျှို့ဝှက်ခလုတ်တွေကို ကျုပ် လုံးဝမသိဘူး'

ပေါက်ကျိရွင်းက....

'ဒါနဲ့များ၊ မင်းက အခွင့်အရေးပိုယူချင်ဆေးသလား၊ ဒီကိစ္စက မကော်ပါဘူးကွ၊ ရွာတတ်ရင် တွေ့ပါအယ်၊ မင်းကော ငါ့ကော နှစ်ယောက်ရွာမယ်၊ ဒါဆိုရင် တွေ့မှာပေါ့'

ပေါက်ကျိရွင်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အုတ်ဂူကို ပတ်ပတ်လည် ရွာဖို့၏ -

မည်သည့်ခလုတ်မျှ ရွာမစေ့ပေး၊

ကွန်လုံဝမ်းလည်း ဝင်၍ရွာဖို့မည်၊ မတွေ့ပေး၊

ပေါက်ကျိရွင်းက....

'ဇီမှာ မတွေ့ဘူး၊ ဒါက ဟန်ပြဂူ သက်သက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မြေအောက်ဂူရဲ့ အစပ်တွေကို လိုက်ရွာရမယ်'

'လုပ်လေး၊ ကျုပ်က ဒီမှာ မြေအောက်ဂူ ဆောက်တာပဲ သတင်းကြားတာ၊ အဝင်အထွက် တံခါးတွေရှိမယ်၊ နေရာကို ကျုပ်မသိဘူး'

ပေါက်ကျိရွင်းသည် ဟန်ပြအုတ်ဂူအေးမှ ဖယ်ရှောင်သွား၏။

မြေများ ပူအတ်နေသည့်နေရာကို သွားရောက်ကူးဖော်သည်။

ပေါက်ကျိရွင်းက လှမ်းအော်၏။

'ဟေ့ ကွန်လုံဝမ်း၊ ကျုပ်သို့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က မြေကြီးကို ယက်တူးနေတဲ့အချိန်မှာ မင်းက အဲဒီမှာ အခန့်သားပဲနေမှာလားကွ'

ကွန်လုံဝမ်းမှာ ကလျာကယာ ပြေးဆင်းလာရ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ပေါက်ကျိရွင်းသည် ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ ဖြစ်နေရရှားသည်။

သူတို့နှစ်ဦးလုံး အတွင်းအား ကောင်းကြံသဖြင့် ပူအတ်နေသည့် မြေများကို တစ်ခဏချင်း ဖယ်ရွာနိုင်ကြသည်။

မြေအောက်ဂူ တံခါးလည်း ပေါ်လာသည်။

သို့သော်လျှင် ဝှက်ခလုတ် မည်သည့်နေရာ၌ ရှိသည်ကိုမူ မည်သူမျှ မသိနိုင်ပါ။

'ဟေ့...ကွန်လုံဝမ်း၊ ငါလို အဘိုးကြီးဟို မင်းဂိုဏ်းသားကား အောက်ပေါ့ပြီး ရုပ်ကြည့်နေတာလား၊ ကျေးဇာတံခါးပတ်ပတ်လည်ကို ယက်နှစ်မိမ့်မှ လျှို့ဝှက်ခလုတ် တွေ့မှာပေါ့ကွ၊ တစ်ယောက်တည်း ရွာနေရင် နောက်တစ်နှစ်တောင် ဒီမြေအောက်ဂူထဲ ဝင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး'

ကွန်လုံဝမ်းမှာ မနေသာတော့ဘဲ မှောင်ထဲ၌ လျှောက်၍ မီးသပ်ရပြန်တော့သည်။

'ချောက်'

ခလုတ် နှိပ်မိလေပြီ။

ခလုတ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသူမှာ ပေါက်ကျိုရှင်း ဖြစ်နေ၏။
'ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...ဂျိမ်း'

ကျောက်တံခါးကြီးသည် တဂျိမ်းဂျိမ်း မြည်ဟည်းပြီး ပွင့်
သွားလေ၏။

ကုန်လုံဝမ်းသည် အလွန်ပါးနပ်သို့ ဖြစ်၏။

'နောင်ကြီးပေါက်ကျိုရှင်း၊ ကျုပ်က ဒီမိမြအောက်ဂူသင်္ချိုင်း
အကြောင်း နောင်ကြီး ပေါက်ကျိုရှင်းလော့ကို မနှံ့စပ်ဘူး
နောင်ကြီးပဲ ရှေ့ကလမ်းပြဝင်ပါလား၊ အထဲမှာ ဘာအန္တရာယ်
မှတော့ ရှိမိမရပါဘူး'

ပေါက်ကျိုရှင်းက....

'ဒီဂူထဲ ငါလဲ ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလဲ သတိဝီရိ
နဲ့စင်၊ ငါလဲ သတိထားမယ်၊ သေစရာရှိရင် နှစ်ယောက်စလုံး
သေမှာပဲ'

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မည်းနောင်နေသော အပေါက်ထဲ
တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် ကင်းတဲထဲသို့ ဝင်၍ စစ်ဆေးလိုက်
အတုံးအရုံး လဲကျနေသော ကျန်လုဂိုဏ်းသား ကိုးယောက်
တွေ့ရှိရလေ၏။

ထိုနေရာမှ ထွက်လာပြီး ပေါက်ကျိုရှင်းနှင့် ကုန်လုံဝမ်းထို
သွားသည့် ဂူပေါက်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်ရိပ်များကြားမှ လူတစ်ဦး ခုန်ထွက်လာ
၏။

နိုင်ချစ်နော် လန့်သွားသည်။

ကုန်လုံဝမ်း၏ စစ်ကုလားပြီဟု ထင်လိုက်မိသည်။

သို့သော်....

'လုံမလေး နိုင်ချစ်နော်၊ ဘယ့်နှယ် ကျုပ်တို့ထက် စောပြီး
စိုရောက်နေတာလဲ'

အသံကား ထူထန်ဟို၏ အသံ။

လှည့်ကြည့်သောအခါတွင် တုံထန်ဟိုပင် ဖြစ်နေ၏။

နိုင်ချစ်နော် ရင်အေးသွားသည်။

'ရှင်တို့လာတာ နောက်ကျတယ်'

'ကျုပ်တို့ မဝေမနား ခရီးနှင့်လာခဲ့ကြတာပဲ'

'ဆန်ကုမ်းချိုကော'

'ဆန်ကုမ်းချို ဟုလဲလား၊ သူ့မရောက်သေးဘူးလား'

နိုင်ချစ်နော်သည် ဒေတ္တမူ ငြင်းစားပြီး ပြီးလိုက်၏။

ကျွန်မသိပြီ၊ သူ ရောက်လာပြီရှင်၊ သူ ရပ်ချက်လာတာ အတော်တူတာပဲ၊ အသံကအစ ပြောင်းထဲလာတယ်

အခု သူ့ဘယ်မှာလဲ

မြေခအောက် သင်္ချိုင်းဂူထဲကို ကွန်လုံဝမ်နဲ့ အတူတူဝင်သွားပြီ

ဟင်

ဘဝမှ မစိုးရိမ်ပါဘူး၊ ဒီသင်္ချိုင်းဂူကို သူပဲ ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်ပြီး ဆောက်တာပဲ။ ဒီအထဲမှာ ကျောက်ခေင်းစတု ဆိုတဲ့ ဆင်းတုတယ်လို့ သူပဲပြောခဲ့တာပဲ

မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူ့ခဏ သွားနေတုန်း၊ ကွန်လုံဝမ် နောက်ကလုပ်ကြံရင် မခက်ပါလား

ဟင်အင်း...ကျွန်မကော့ ဒီလိုမထင်ဘူး၊ ကွန်လုံဝမ်က သင်္ချိုင်းဂူကို အင်မတန် သံသယရှိတယ်၊ ဆန်ကွမ်းချိုကို သူ မှီကံခြင်းအားဖြင့် ဂူထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နိုင်တဲ့အချက်ကို သူ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သတ်ချင်းသတ်ရင် ဂူအပြင်ရောက်မှ သတ်တယ်

ဒါပေမယ့် ဆန်ကွမ်းချိုမှန်း၊ ကွန်လုံဝမ်က သိနေလား

မမြဲ နိုင်ဘူးလေ၊ ကွန်လုံဝမ်က အင်မတန် ပါးနပ်တယ်၊ ဆန်ကွမ်းချိုမှန်း သိနေပေမယ့်လဲ ဒီလိုပဲ မသိဟန် ဆော့ပြီး သိတ်ခင် လိုက်နေမှာ

ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်နောက်ကျသွားတာ အတော်ဆိုးတာပေါ့၊ လုံမလေးရယ်၊ ညှိလေးဆန်ကွမ်းချိုရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ ကွန်လုံဝမ်ကို ဝိုင်းတိုက်ရင် ကွန်လုံဝမ်က ကျုပ်တို့နိုင်နိုင်ပါမယ်

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းခါလိုက်၏

မနိုင်နိုင်ပါဘူး

သူ့မက ထန်ယန်ကုန်း သစ်ဆော့အတွင်း၌ ဟွမ်ရွှေက၊ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် သူ့မတို့သုံးယောက်ဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်သော်လည်း အောင်မြင်ခဲ့ပုံကို ရှင်းပြ၏

ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ တကယ် ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ တယ်လီမုဒ်စာတင်နိုင်ခဲ့ဘူး

တုနန်ဟိုက ရုတ်တရက်ပေးလေ၏

ဆန်ကွမ်းချိုဘာ ထူးဆန်းတဲ့ ဓားသိုင်းတစ်မျိုးဘဝ်သားတယ်၊ သူ တုတ်မသုံးဘူးလား

ဟင်အင်း...မသုံးဘူး၊ ဘာဓားသိုင်းလဲ

တုနန်ဟိုမှာ ပြောရခက်သွား၏

ဆန်ကုမ်းချီသည် ဟူတန်းဂိုဏ်း၏ ထိုက်ကျီ ဓားသိုင်း
တတ်မြောက်ထားသည်။

‘အင်း...ကြည့်ရတာ ဟူတန်းဂိုဏ်းအတွက် အကျိုးမဆောင်
ရသေးလို့ ဒီဓားသိုင်းကို ထုတ်မည့်သေးတာနဲ့တူပါရဲ့၊ ဆန်
ကြီးလဲကြီး ပါပေညီလေးရယ်’

တုထန်ဟိုဆည် စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ရေရွတ်မိတော့သည်။

‘လုံမလေး...အခု ကုန်လုံဝင် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ
သလား၊ နောက်လိုက်တွေ တစ်သောင်းမှ မပါဘူးလား’

‘မပါဘူး၊ ကျွန်မတော့ သူတစ်ယောက်တည်း တွေ့တာ
ပဲ’

‘ကြည့်ရတာ ကုန်လုံဝင်ဟာ သူတစ်ယောက်တည်း
ပြင်းနှင်လာပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်လိုက်တွေ နောက်
ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲဖြစ်မယ်’

‘မြန်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ဟောင်း ယုမ်ရှောက်နဲ့အရေး
ဆွတ်လာရတာပဲ၊ နောက်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ဆရာကြီး
လိုက်လာနေကြတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် လုံမလေးနဲ့ ကျုပ် မြေအောင်
သင်္ချိုင်းဂူထဲဝင်ကြရအောင်၊ ကုန်လုံဝင်ကို တားဆီးထား
မယ်၊ ဆရာကြီးတွေလာတော့ ဝိုင်းထိုက်နိုင်တာပေါ့၊ နို့မို့
သူ လူတ်မြောက်သွားလိမ့်မယ်’

စင်စစ် တုထန်ဟို တကယ်စိုးရိမ်သည့်အချက်မှာ ကုန်လုံဝင်
သေစေရန် မဟုတ်ပေ။

ကုန်လုံဝင်ကြောင့် ဆန်ကုမ်းချီ ဒုက္ခရောက်မည်ကို စိုးရိမ်
နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဆန်ကုမ်းချီကို ဝင်၍ ကူညီနိုင်ရန် တစ်ဖက်လှည့် စကား
ပြော နိုင်ချစ်နော်အား ပြားယောင်း သွေးဆောင်နေခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းခါ၏။

‘ပညာရှိထန်ရွှင်ဟာ ဒီမြေအောက်ဂူထဲမှာ ကျောက်မောင်း
တုတ် အထပ်ထပ် ဆင်ထားတယ်၊ ဒါတွေကို ဆန်ကုမ်းချီ
တစ်ယောက်ပဲသိတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဝင်သွားခြင်းအားဖြင့် ဆန်
ကုမ်းချီဟာ ကုန်လုံဝင်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘဲ
ဝင်သွားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့ အပြင်ကပဲစောင့်သင့်တယ်’

တုထန်ဟိုမှာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးမှတ်ထုတ်မိတော့သည်။

အခန်း (၁၆၃)

အနောက်ကလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်

'ကျွန်တို့အနေနဲ့ မြေအောက်သင်္ချိုင်းဂူထဲက ဆန်ကုမ်းချိုကို
 အာမကူစရာမလိုဘူး၊ ကွန်လုံဝမ်ကို ကျညီဖို့ လာမယ့်စစ်ကူတွေ
 ကို ဒီမြေပေါ်ကနေ ပြတ်တောက်ပစ်ရမယ်'
 တထန်ဟို ဖိတ်ပျက်သွားမည်၊
 'ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ'
 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆန်ကုမ်းချိုက အသေခံတိုက်မယ့်သူဆိုတာ
 သူ့ကို ခုင့်လွတ်ထားရမယ်'
 'ဘာ...သေချင်သေးပါစေ ဆိုပြီလား'
 'မှန်တယ်'
 နိုင်ချစ်နန်းက ပြတ်သားစွာ ပြောလေ၏။

ဆန်ကုမ္ပဏီချီအပေါ် သံယုဝဇာန်ကြီးများသော တုထန်
မှာ ဝိုင်သွားသည်။

ထိုစဉ် ဆစ်ပင်ပေါ်၌ ကျန်နေရစ်သည့် ယွမ်ရှေ့ကံက
လှမ်း၍ သတိပေး၏။

‘လူလာနေပြီ’

နိုင်ချစ်နော်က အသံနိမ့်ပြီ....

‘သူရဲကောင်းကြီးတုထန်တို့၊ ဧကားဦးပြုပြီး ကျွန်မနောက်
လိုက်ခဲ့ပါ။ ရန်သူကို အထွေခံလိုမဖြစ်သေးဘူး’

သူတို့သည် ကင်းသမားများ နေထိုင်သည့် တဲအတွင်းသို့
လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်သည်။

သူတို့ တဲထဲမှချောင်းကြည့်သောအခါ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီး
လေထဲ၌ လှုပ်ရှားနေသည်။

ကုန်လုံဝမ်း၏ ဂိုဏ်းတူဦးလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နောက်ကျော၌ ဓားရှည်ကြီးတစ်ချောင်းကို သိုင်းလွယ်ထား
သည်။

သူသည် ထန်ရှင်နှင့် ကုန်လုံဝမ်းတို့၏ ဆရာဖြစ်သော ဆရာ
ကြီး ကျီဖုန်း၏ ဂိုဏ်းတူညီဖြစ်၏။

သို့သော် စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်သော သူ့အား ဆရာကြီး
ကျီဖုန်းက ညီအဖြစ်မှ စွန့်ပယ်ခဲ့သည်။

သူသည် ဆရာကြီးကျီဖုန်းထက် များစွာ အသက်ဝယ်စာဖြင့်
ဆန်ရှင်၊ ကုန်လုံဝမ်းတို့နှင့် မတိမ်းမယိမ်း အသက်အရွယ်ရှိသည်။

သူသည် ကုန်လုံဝမ်း၏သွေးဆောင်ဖြားသောင်းမှုကိုခံရပြီး
ဆရာကြီးကျီဖုန်း၏သမီးကဲ့သို့ ကုန်လုံဝမ်းနှင့် ပူးပေါင်းခဲ့သည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် သူ၏ ဂိုဏ်းတူ ဦးလေးကိုပင် အရိုးစိမ့်
အဆိပ်အပဲ စိုက်ခဲ့ပြီး ဆူအဖိုကျ စေခိုင်းခဲ့သည်။

ထိုသူသည် ဘေးဘီကိုတစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ပြီးနောက် ကင်း
သမားတဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

‘ကျွန်ုပ်ကို ဘယ်လိုလူစားမျိုးမှတ်နေသလဲ။ သူများကိုသာ
လိမ်လို့ရမယ်။ ကျွန်ုပ်ကိုကော လိမ်လို့မရဘူး။ ပုန်းမနေကြနဲ့၊
မြန်မြန်ထုတ်ခဲ့ကြ’

တုထန်ဟိုသည် သူ့ခါးမှ ကျောပွတ်ကြီးကို ပြုတ်ချလိုက်
သည်။

နိုင်ချစ်နော်က ကမန်းကတန်း တားမြစ်ခံရ၏။

‘သူရဲကောင်းကြီး၊ အခုအချိန်ဟာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ရ
မယ့်အချိန် မဟုတ်ပါဘူး။ ခဏသည်ခံပါ’

တုထန်ဟိုသည် သူ့ခိတ်ကို ချုပ်တီးလိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် ကုန်လုံဝမ်း၏ဂိုဏ်းတူဦးလေးက ကင်းတဲကိုသွား
ထိုးပြကာ....

‘ဟေ့ဟို တဲအိမ်ကို ရှာကြစမ်း’

မည်သည့်အချိန်က ရောက်နေမှန်း မသိသော သူတစ်ဦး ဆယ်ယောက်သည် သူတို့၏ခမ်းများကို ဆွဲထုတ်ကာ တဲအိမ် ရှိရာသို့ ထိုးလာကြ၏။

နိုင်ချစ်နော်နှင့် တုထန်ဟိုတို့သည် အခြေအနေအားလုံးကို ကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။

သူမက တုထန်ဟိုအား တီးတိုးလှည့်ပြော၏။

‘ကျွန်မတို့ ထွက်ကြမယ်၊ ဓာတ်နိုင်သမျှ အချိန်ဆိုပြီး စကား ပြောမယ်၊ ဒါမှ ကျွန်မတို့ရဲ့ စစ်ကူတွေ ရောက်လာနိုင်မယ်၊ သူ့ကို ကောင်းကြီး တုတော့ ဒီတဲအိမ်မှာပဲ ခေတ္တပုန်းနေပါ’

တုထန်ဟိုက ခပ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်သည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် တဲအိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး ကုန်လုံဝမ်းစံ ဂိုဏ်းတူဦးလေးဖြစ်သအား ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်လေသည်။

‘အား...နေကောင်းပါရွာလား’

အဘိုးကြီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားပြီး...

‘နင့်အဖေ ဘယ်မှာလဲ’

‘ဘယ်သူလဲ ကျွန်မအဖေ’

‘ဘယ်သူရှိမှမလဲ၊ ဝမ်းစိုက်ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်း ပေါ့ကဲ့’

‘ကျွန်မနဲ့ ကုန်လုံဝမ်းဟာ သားအဖ မဟုတ်ဘော့ဘူး၊ ကျွန်မ တို့နှစ်ယောက်မှာ သားအဖမေတ္တာ မရှိတော့ဘူး၊ ကမ်းဦးကို အစဦးက သတ်ချင်တဲ့ ရန်သူ့မှန်းတီးမူမျိုးပဲ ရှိတော့တယ်’

အဘိုးကြီးက ရယ်၏။

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ နင် ကယ်ပြီး သတ္တိကောင်းနေပါ ထား၊ ကုန်လုံဝမ်း ခု ဘယ်မှာလဲ’

‘ခရာကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ မြေးအာကံဂူသချိုင်းထဲ ဝင်သွားပြီ’

‘ဝင်ပေးဖို့က လွယ်လို့လား’

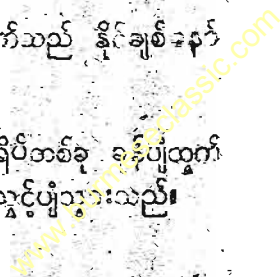
‘ဘယ်လွယ်လဲ၊ အထဲမှာလဲ ခလုတ်အထပ်ထပ်၊ ထောင် ချောက်အထပ်ထပ် ရှိနေတယ်၊ သူ့ဝင်သွားနိုင်ပေမယ့် ပြန်ထွက် လာဖို့ကတော့ မလွယ်လှဘူး’

အဘိုးကြီးက ခမ်းရှည်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး သူ့ တပည့်များအား အမိန့်ပေးလေ၏။

‘ဒီကောင်မလေးကို ဖမ်းချုပ်လိုက်စမ်း’

ဝတ်စုံနက် ဝတ်ဆင်ထားသူ နှစ်ယောက်သည် နိုင်ချစ်နော် အား ခုန်အုပ်လိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ် ကင်းထိန် ပြောင်းခေါက်မှ လူခိုပိတ်ခုံ ခုန်ပျံထွက် လာပြီး သူ့လက်ထဲမှ အဖေသည် လေထဲလွင့်ပျံသွားသည်။

ရွှမ်း.....

အား.....

ကျားပွင့်သည် နိုင်ချစ်နော်အား ခုန်အုပ်သည့် လှူနှစ်ယောက် အနက် တစ်ယောက်၏ လည်ပင်းကို သွားပတ်သည်။

ဆွဲယူလိုက်သော အခါ ထိုလှူမှာ လည်ပင်းပြတ်မတတ်ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တစ်ယောက်မှာမူ နိုင်ချစ်နော်၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် နောက်ပြန်ဆုတ်သွားရသည်။

နိုင်ချစ်နော်က ရယ်ပြုံး.....

‘ဘယ်နှဖူးလဲ..... ကျွန်မတို့ကို စိတ်ထင်တိုင်း ဖမ်းလိုရမယ် ထင်နေသလား’

အဘိုးကြီးက.....

‘သယ်..... ဆိပ်ပြုံး မိုက်ခိုင်းတဲ့ မိန်းကလေး၊ ငါ့ကိုတောင် မလေးမစားနဲ့၊ နင့်ကို အရှင်ဖမ်းမိရင်.....’

နိုင်ချစ်နော်က တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ဖြတ်၍ပြောလေ၏။

‘ဘဘ..... အထင်မှားနေပြီ၊ ဒီနေရာ ဘာနေရာလဲ ဆီလား၊ ကျွန်မသိသလောက် ဘာဟာ ကွန်လုံမိ စေခိုင်းသမျှ လုပ်နေ ရတဲ့လူသာဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘဘကို ကျွန်မ ခွင့်လွှတ် လိုက်မယ်၊ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားပါ’

အဘိုးကြီးသည် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေ၏။

သို့သော် လူ့၌ ဆင်ခြင်တုံတရားရှိသည်။

စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်သည်။

နိုင်ချစ်နော်၏ ဝံ့ဝံ့စားစား ပြောရပ်ကိုထောက်ချင့်ပြီး သူ့၌ တစ်ခုခု အားကိုးရှိနေပြီဟု တွက်ဆလိုက်၏။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်အကဲခတ်သည်။

‘အိုယန်ထုံ ဒီမှာရောက်နေပြီလား’

သူ၏စကားမှာ အဆက်အစပ် မရှိလှပေ။

သို့သော် အပွားမြင် အပင်သို့သော နိုင်ချစ်နော်သည် ကုန် လုံဝမ်းစိုက်ကံတူဦးလေးစိတ်ထဲ၌ ဘာတော့နေသည်ကို ချက်ချင်း ချိပ်မိသည်။

သူမသည် ထန်ရွှင်က အားကိုးလေခက်အောင် ဉာဏ်ရည် ပြည့်ဝသူဖြစ်၍ ထိုခေးခွန်းကို မည်သို့ဖြန်ဖြေရမည်ကို ဒက်ခနဲ သိ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အိုယန်ထုံ ဒီမှာမရှိပါဘူး’

ဤကား သံသယ နှောင်ကြီးတမျှင် ထပ်ရစ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကုန်လုံဝမ်းနစ် ဂိုဏ်းထု ဦးလေးမှာ အလွန် ဉာဏ်များတဲ့ ဖြစ်သည်။

နိုင်ချစ်နော်က အိုယန်ထံ သင်္ချာနားမှာ ရှိနေပါတယ်။ အပြောလျှင် သူ့အား ခြိမ်းခြောက်ချင်၍ တမင်လည်စည်ပြော သည်ဟု ယူဆပြီး အယုံအကြည်ရှိမည် မဟုတ်ချေ။

နိုင်ချစ်နော်က အိုယန်ထံ မရှိပါဟု ပြောသောအခါ သူ့ အား အစိတ်စိတ်လိုသဖြင့် ရှိလျက်နှင့်မရှိဟု လိမ်ညှာသည် မှတ်ယူသွားသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’ အိုယန်ထံ မရှိတဲ့အခါ နှစ် ဝါးကို မခန့်လေးစား ဆက်ဆံရသလား’

အဘိုးအိုက နိုင်ချစ်နော်ထံမှ စကားထပ်၍ အစိတ်စိတ်ပြန်သည်။

‘အို... ကျွန်လူဂိုဏ်းထဲမှာ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတွေအများ ကြီးရှိတယ်။ အိုယန်ထံ ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်တာဝန် ယူထားပေမယ့် ကျွန်လူဂိုဏ်းထဲမှာ သိုင်းပညာ အဘော်ဆုံးလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။’

အဘိုးကြီးသည် ကျိုးကန်းမှုကလုံးကဲဆို ဆေးပတ်ဝန်းကျင် တို့ ဂနာမငြိမ်စွာ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

‘နှင့်စကားအရဆိုရင် ဒီပတ်လည်မှာ ထေဇွန်ချောက်ထဲ ဆင်ပြီးပြီ ဆိုပါတော့’

‘မယုံရင် ဘာ စမ်းကြည့်လေ၊ ကျွန်မ အပိုမပြောဘူး’

ထိုစဉ် သူတို့ရပ်နေသည့် ခြေပြင်သည် တုန်ခါသွား၏။

မြေးအောက်မှ ဟရန်းဝှန်း အသံများကိုလည်း ကြားလိုက် ရသည်။

ထိုအသံများကြောင့် နိုင်ချစ်နော် စိတ်မသာမန်မိ၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည့် ကုန်လုံဝမ်း ဆေးဆုံးမည် ဆိုကာ သူ့ အသက်ကိုပါ စဘေးပြီး ကုန်လုံဝမ်းကို လုပ်ကြံမည်ဆိုခြင်းသည်။

ထို့ကြောင့် သူမ၏နှုတ်မှ ထုတ်ဖော် ညည်းညူလိုက်မိ၏။

‘ကုန်လုံဝမ်းတော့ ဂုဏ်ကကျေးဇူးတင်မောင်းတော့ ခုကူရောက် ပြီ၊ အသက်ရှင်လျက် ထွက်လာဖို့ မလွယ်တော့ဘူး’

ထိုညည်းညူသံကို အဘိုးကြီးကြားသည်။

‘ထန်ရွှင်ကသာ ကုန်လုံဝမ်းကို သတ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိရင် ကုန် လုံဝမ်း လွတ်ထွက်လာဖို့ မလွယ်ဘူး’

မှတ်ဆိတ်ရှည် အဘိုးအိုသည် ကုန်လုံဝမ်း၏ အရည်အချင်း ကို လည်းကောင်း၊ ထန်ရွှင်၏ အရည်အချင်းကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာသိသည်။

ထိုသို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် သူ၏ဂိုဏ်းတူ တူထောက်အချား မဟုတ်ပါလော့။

ကုန်လုံဝမ်းနှင့် ပေါင်းနေသူများမှာ အလွန်တရာ ညှစ်
မျှားလှသူများချည်း ဖြစ်၏။

ကုန်လုံဝမ်းသည် သူ့ဂိုဏ်းတိုင်းလေး၏ လှည့်ပတ်မှုခက်
ကောင်းကောင်း ခံနေရသည်။

သူက ဆက်ပြောသည်။

ဟို... မြက်ခိုင်း လွင်ပြင်မှာ တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲကို
မတန် အားထားခဲ့တယ်။ ထန်ရှင်ဟာ ငါ့အစီအစဉ် ချမပြု
တင် တကယ် အဓိကကျတဲ့ နေရာမှာ ဟပ်စဲပြီး ငါ့ထံ
ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီတိုက်ပွဲ အောင်မြင်ရင် ဝမ်းဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်း
ပြန်မထွေ ကုန်လုံဝမ်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ဟာ ဝမ်းဂိုဏ်း
ပြုပေါ့နေကြ၊ ဖြစ်လားမယ်။ သိုင်းလေးကျကြီး တစ်ခုလုံး
ကွဲ ကေရာဇ်ကြီး ဖြစ်လာမယ်။ တိုက်ပွဲ ရှုံးနိမ့်ခဲ့
တာ ငါ့လဲ အသာကလေး လျှို့ဝှက်လိုက်တယ်။

အဲဒီချစ်နတ်သည် ဂိုဏ်းတိုင်းလေးဖြစ်သွန် အကြံအစည်
အညံ့အလင်းဖြာ သွားအောင် မော်ထုတ်နိုင်လိုက်ပေသည်။

အင်း... သူတို့ရဲ့ အကြံအစည်တော့ကတော့ ကြောက်လန့်
ချည်းပဲ။ ကုန်လုံဝမ်းလို့လူမျိုး နောက်တစ်ယောက် ရှိနေသေး
ပါကလား။

မုတ်ဆိတ်ချစ်အဘိုးကြီးသည် သူ့မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးကို ပု
သပ်ပြီး ဆက်ပြောနေလေ၏။

ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ စိတ်ကူး စိတ်သန်းထွေ မှားနေတယ်။ တချို့
ဆရာတွေ မှားနေမှန်း သိပေမယ့် ငါ့က ထောက်မပြုဘူး။
ဆုံးပေးထားလိုက်တယ်။ ဒါမှ ဒီကောင် ခုတူရောက်မှာမတူ
ဘူး။

နိုင်ချစ်နတ်က ဖြတ်ချိမ်း၏။

ဘာတွေမှားတာလဲ ဘာဘဲ

အများကြီး မှားတယ်။ အရေးကြီးဆုံး အမှားကတော့
လက်အောက်က လူတွေအားလုံးကို အဆိပ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဇာနည်
မိစေခိုင်းတဲ့အချက်ပဲ။ ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ တစ်သက်လုံး အုပ်ထိန်း
အနိုင်မယ်လို့ ထင်ရှင် အဲဒီ ထင်တဲ့လူရဲ့အမှားပဲ။ သူ့အဆိပ်
သူ့ဂိုဏ်းသားတွေအားလုံး ကြောက်ရွံ့နေကြတယ်လို့ သူ
ထင်နေတယ်။ ကျေလဲ ကျေပပ်နေတယ်။ ငါ့လိုလူကိုတောင်
ဘာ အရိုးစိမ့် အဆိပ်အိမ် စိုက်ခဲ့သေးတာပဲ။

သူ၏ မျက်လုံးများသည် အေးစက် တောက်ပြောင်လာ၏။

သူထိန်းချုပ်ထားတဲ့ လူတွေထဲမှာ တကယ် သိုင်းလူစွမ်း
အင်းတွေ ပါတယ်။ ဒီလူစွမ်းကောင်းတွေဟာ သူ့အမိန့်ကို
အနာခံကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘာဝမှာ အဆိပ်ကြောင်
အိမ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်နေကြပြီဆိုတာသိတော့ သူတို့ရဲ့အချစ်အချင်းကို
သည်ထက်မြင်ဘက်အောင် မကြိုးစားကြတော့ဘူး။ သူတို့ရဲ့
အပညာ အရည်အသွေးဟာ တက်မလာတော့ဘဲ တန်လာ
မယ်။ သိုင်းပညာဆိုတာ တခြားပညာတွေလိုပဲ ကုန်ဆုံးတယ်။

ဆိုတာမှမရှိဘဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ ကုန်လုံဝမ်းဟာ အရေအတွက်
ကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်တော့တယ်။ အရည်အချင်းတွေကို ဆုံးရှုံးသွား
တယ်။ အရေအတွက်ကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ပြီး အရည်အချင်းကို ဆုံးရှုံး
လူတာ ရေရှည်မတည်တံ့ဘူး။ ခဏပဲလေ။

‘ခါဖြင့် ဘာကိုယ်တိုင် ကုန်လုံဝမ်းကို ညှာနေတာပေါ့’

‘ဟား...ဟား...ဟား...ငါမညာလို့ဖြစ်မလား၊ ကုန်လုံ
ကို အရိုးခံအတိုင်း ဆက်ဆံလို့မရဘူးဆိုတာ နှင်လို့ သိသား’

‘ကုန်လုံဝမ်းသာ လွတ်မြောက်လာရင်တော့ ကျွန်မထက်
အကြောင်းတွေကို...’

‘ဟား...ဟား...ဟား...နှင်ပြောတာတွေကို ဘယ်သူမှ
မှား မဟုတ်ဘူး’

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ဆိုက်ပြီး

‘ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ နင့်ကို ငါတစ်ခုပြောမယ်’

‘ဘာပြောမလို့လဲ’

‘ခုလို အခြေအနေဟာ သိုင်းလေစကကြီး တစ်ခုလုံးကို
လက်ဝါးကြီးအုပ်နိုင်မယ့် အခြေအနေဖြစ်နေပြီ။ နှင်သာ
ပူးပေါင်းလိုက်ရင် သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး တစ်လနဲ့
လေးရက်အတွင်းမှာ ငါ့လက်အောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်’

‘ဘာက ဘာစီစဉ်ထားလို့လဲ’

‘နှင်သဘောမတူဘဲနဲ့ ငါက ထုတ်ပြောလို့ဖြစ်မှလား’

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ကျွန်မစိတ်ထင်တော့ ဘာက ကုန်
လုံဝမ်းသာ ခေောင်ပြီး ဝမ်းဂိုဏ်းကို ဆက်ဦးစီးမှာမဟုတ်
ဘူး၊ သူ့တပည့်တွေက...’

အဘိုးအိုက ဖြတ်ပြောလေ၏။

‘သူ့တပည့်တွေကို ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ဒီလူတွေအားလုံး
ငါက အဆီမိမြေပေးလိုက်မှာပါ။ သူတို့ဟာ ငါ့ဆီမှာ
မိမြေပေးမိမြေပေး အမှုထမ်းကြလိမ့်မယ်’

ထိုအချိန်တွင် နာနာကြည်းကြည်း အော်လိုက်သည့် အသံ
ကို ကြားလိုက်ရ၏။

တုထင်ဟိုသည် အဘိုးအို၏လူနုစံယောက်ကို ဖက်ရာ ပြင်း
စွာ ရရှိသွားစေခဲ့သည်။

နိုင်ချစ်နေခက်က...

‘ကျွန်မ သဘောမတူပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ သစ္စာတက်တော်
မူရား သိုင်းသမားဖြစ်သွားပြီး အောက်လမ်းသိုင်းသမားမဟုတ်
ဘဲဘူး။ သိုင်းပညာနဲ့ တိုင်းပြည်ကိုခိုကွပ်ပေးချင်ဘူး’

‘ခါဆိုရင်တော့ နှင်ဘာသာ စသမိန်ပေးတာပဲ၊ ငါ့အဆိုး
ထုတ်တော့ဘူး’

‘ဘာထင်နေလို့ပါ’

လူမသည် စူးရှသော လေချွန်သံကိုပြုလိုက်၏။
အဘိုးအိုကရယ်ရင်း....

‘ခါကဘာသဘောလဲ၊ အချက်ပေးတာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီတောင်တုန်းပစ်လည်မှာ ကျွန်မရဲ့ လူမ
ရဲ့တယ်၊ တစ်နှစ်ဘာလူတွေ့ ဘယ်လိုမှ မလွတ်မြောက်နိုင်
ဘူး’

‘ဟား...ဟား...ဟား...ငါဟာ ကိစ္စတစ်ခု ဆောင်ရွက်
တယ်တေ့မှအရမ်းမလုပ်ဘူး၊ ဒီတောင်ကုန်းရုံပတ်လည်ကို
စစ်ဆေးပြီးပြီ၊ ပုန်းအောင်းနေတဲ့ အရိပ်အယောင် တစ်ခု
မရှိဘူး၊ ရှိရင် ငါတွေ့ခဲ့ရမှာပေါ့’

‘တတ မယ့်ဘူးဆိုပါခဏအူ’

‘မယ့်ဘူး’

‘ကောင်းပြီ’

သူမသည် ယုမ်ရွှောက် ပုန်းအောင်းနေသည့် သစ်ပင်
ရိုက်သို့လှမ်းကြည့်ပြီး....

‘ယုမ်ရွှောက်...လာ...လာ’

ယုမ်ရွှောက်သည် ကြယ်ကြွသကဲ့သို့ထိုးကျလာ၏။

တော့တုန်းသား ယုမ်ရွှောက်သည် ကိုယ်ဖော့ပညာတတ်
ကျမ်းသွားသဖြင့် ကျားကို အတောင်တပ်ပေးသလို ပို၍အစွမ်း
ထက်နေပေသည်။

ဗုတ်ဆိတ်ရွည်အဘိုးအိုသည် ယုမ်ရွှောက်အား စူးရှစွာကြည့်
နေသည်။

နိုင်ချစ်နော်က အဘိုးအိုအား လက်ညှိုးထိုးပြပြီး....

‘ယုမ်ရွှောက်...အဲဒီအဘိုးကြီးကို ရှင်းပစ်လိုက်စမ်း’

ယုမ်ရွှောက်သည် လုံးဝစကားမပြောဘဲ အဘိုးကြီးထံသို့
ခုန်ဝင်သွားသည်။

‘ပုန်း’

သို့သော် ယုမ်ရွှောက်သည် အဘိုးကြီးထံသို့မရောက်ပေး

အဘိုးအို၏နောက်၌ ရပ်နေသည့်လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်သည်
လျှပ်တစ်ပြက် ရှေ့သို့ခုန်ဝင်လာပြီး ယုမ်ရွှောက်နှင့်လက်ဝါး
ချင်း ယှဉ်ရိုက်လေ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် ရှန်သု၏စစ်ကူများ ထပ်မံရောက်မလေစမီ
ယခုလက်ရှိရန်သူများကို နှိမ်နင်းထားရန် လိုသည်ဟု သဘော
ပိုက်သည်။

‘ယုမ်ရွှောက် ထိုက်’

‘ဆရာကြီး တုထန်ဟိုထိုက်’

မုတ်ဆိတ်ရွာ၌ အဘိုးအိုနောက်မှ ပါလာသော လူဆယ်
ဧယာက်ခန့်နှင့် နိုင်ချစ်နော်၊ တုထန်ဟို၊ ယွမ်ရွှေ့တယ် တို့သည်
အကြမ်း တိုက်ခိုက်တော့၏။

ယွမ်ရွှေ့ကသည် ကြောက်မက်ပူပန် ကောင်းလောက်သော
အင်အားဖြင့် တဟူးဟူးတိုက်ခိုက်ရာ ရန်သူနှစ်ယောက် လိုက်
သေဆုံးသွား၏။

ကျန်လူများမှာ နိုင်ချစ်နော်နှင့် တုထန်ဟိုတို့အား အကြိတ်
အနယ် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

မုတ်ဆိတ်ရွာ၌အဘိုးအိုမှ သူ့လူများ သေဆုံးနေသည်ကို
မတုန်မလှုပ် စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

သူသည် ယခုအချိန်အထိ တိုက်ပွဲထဲသို့ မဝင်သေးပေ။

သူ့အမှုအရာကလည်း ဖုတ်ငြိမ်အေးဆေးလှသည်။

ဤပွဲတွင် နောက်ဆုံး သူ့နိုင်မည်ဟု သိထားသည့်အလား
ရှိနေသည်။

ကျန်လူများကို နိုင်ချစ်နော်၊ တုထန်ဟိုနှင့် ယွမ်ရွှေ့တယ်
တို့က အသေတိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း ထိုလူများက ရှောင်တိမ်း
နိုင်ကြသည်။

ထိုလူများ၏ သိုင်းပညာအဆင့်အတန်း မြင့်မားမှုကို နိုင်ချစ်
နော်တို့ အသိအမှတ် ပြုကြရသည်။

ထိုစဉ် အစေးမှ အော်သံတစ်သံများကို ကြားလာရ၏။
'ဘယ်သူလဲ'

နိုင်ချစ်နော်က လှမ်းမေး၏။

ရောက်ရှိလာသောသူများမှာ အနတ်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ
ဝတ်ဆင်ထားသူများ ဖြစ်ကြသည်။

အလွန်တရာ လျင်မြန်သော လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် မုတ်ဆိတ်
ရွာ၌လူကြီး၏ဘေးသို့ ခုန်ပျံရောက်ရှိလာ၏။

'အနောက်အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် တုမောက် ရောက်ရှိ
လာပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့ပါတယ်'

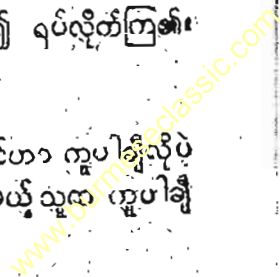
ကုန်လုံဝမ်း၏အားအကိုးရဆုံးသောအလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
လေးယောက်အနက် တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပေပြီ။

နိုင်ချစ်နော်၊ ယွမ်ရွှေ့တယ်နှင့် တုထန်ဟိုတို့က အပြင်းအထန်
တိုက်ခိုက်ကြစောကြောင့် ရန်သူရှစ်ယောက် သေပြေးရှင်ပြေး
နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်မူ ကျောချင်းယှဉ်ကပ်၍ ရပ်လိုက်ကြ၏။

နိုင်ချစ်နော်က တီးတိုးပြော၏။

'အဲဒီ အနောက်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဟာ ကူပါချီလိုပဲ
သိုင်းပညာ အဆင့်အတန်း မြင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့က ကူပါချီ

ထတ်ပိုပြီး မိုက်မိုက်ခိုင်းခိုင်း တိုက်တတ်တယ်၊ အဲဒီအုပ်စုနဲ့ဆို
တော့ ကျွန်တို့ မလွယ်ဘူး။

ထိုခဏ် လေတိုးသံ တဟူးဟူး ကြားရပြီး ထနတ်ရောင်
ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်သူ သုံးဆယ်ခန့် အပြေးအလွှားရောက်
လာ၏။

အနောက်အလံအဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင် တုံမောက်သည် ရှေ့
တိုးထွက်လာ၏။

ဆိုအခါ ကြာမှတုမောက်ဆည်မျက်လုံးတစ်လုံးတည်းရှိကြောင်
သိရသည်။

ကျန်မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ပျက်စီးနေသည်။

တုမောက်က....

‘သခင်မ...နေကောင်းပါနဲ့လား’

သူသည် နိုင်ချစ်နော်အား လမ်း၍နှုတ်ဆတ်လေ၏။

‘ဆရာတုကော နေကောင်းရဲ့လားရှင်’

ဘေးဖတ်သည်တွင် အနက်ရောင် ဂိုဏ်းစား သုံးဆယ်ခန့်
ဝန်းရံထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

တုမောက်က....

‘သခင်မ သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကျုပ်ကြားသိ
ခဲ့ပါတယ်၊ ပထမကတော့ မယုံနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သစ္စာ
ဖောက်ဝံ့သလို ကျုပ်မှ မမြင်ဖူးဘဲကိုး၊ ခုမှပဲ မှက်မြင်ကိုယ်တွေ
ဖြစ်တော့ ယုံရတော့တယ်’

နိုင်ချစ်နော်က ရယ်၍ပြောသည်။

‘ဆရာတုမဟုတ် မှားနေပြီ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ သခင်မ’

‘သခင်မက ကျုပ်ကို အကြောင်ရိုက်နေပြန်ပါပြီ’

‘မရိုက်ပါဘူး၊ သခင်မ နိုင်ချစ်နော်က သေသွားတာ ကြား
လှပြီ၊ အခု တွေ့နေရတဲ့ နိုင်ချစ်နော်က ကုန်လုံဝမ်းရဲသမီးမဟုတ်
ဘူး၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းရဲ့ တိုက်ခိုက်ရေး နည်းပညာမှူးပဲ’

တုမောက်က အေးစက်စက် ရယ်သည်။

‘ကောင်းတယ်၊ သခင်မကို အရှင်ဖမ်းနိုင်ရင် ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးက ကျုပ်ကို ဆုကြီးဇာတ်ကြီး ချီးမြှင့်မှာ သေချာနေပြီ’

‘ခင်...ခင်...ခင်၊ ရှင်ဆန္ဒ မပြည့်ဝမှာကိုပဲ ကျန်မစိုးရိမ်
တယ်၊ စာကယ်ဖြစ်နိုင်တာက ရှင်အသက် အဆစ်ပါသွားမယ်
ကိစ္စပဲရှင်’

တုမောက်က ခေါင်းကို ခါယမ်း၏။

‘မပြစ်နိုင်ဘူး’

၂၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

'ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ကူပါချီ ဘာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာ ရှင်မကြားမိဘူးလား'

တုမောက်က ခေါင်းညိတ်၏။

'ကြားပါ၏ဟေ့၊ ကျုပ်တော့ ယုံတောင် မယုံနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး'

တုမောက်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလိုက်၏။

ပတ်လည်၌ လျှိုဝှက်အစောင်များ ရှိဟန်မတူပေ။

'သူက ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ပြော၏။

'သခင်မ...ကျုပ်တို့နိုင်မယ် ထင်နေသလား'

စင်စစ် သခင်မများသည် အလံအဖွဲ့ခွဲ ခေါင်းစဆောင်များနှင့် ပညာချင်းကွာလှသည် မတုတ်ပေ။

နိုင်ချစ်နော်က....

'ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်အထင်ကြီးနေသလား'

စင်စစ် နိုင်ချစ်နော် စိတ်ပူနေသည်။

တုထန်ဟိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့ အချိန်မီ ရောက်နေသဖြင့် စိတ်အေးရသော်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံတို့လူစု မရောက်သေးသဖြင့် တုမောက်တို့ကို တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ဆွဲရမည်ကို သူမ သိနေသည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်ရသလောက်ဆွဲရန် စကားပြောနေ၏။ တုမောက်က....

'သခင်မ...ကျုပ်နဲ့လက်ရည်တူထယ်လို့ထင်ရင်တစ်ပုံတစ်လမ်းလောက် စမ်းကြည့်ကြရအောင်လား'

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် နိုင်ချစ်နော်ထံ ခုန်ဝင်ကာ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချ၏။

ထို့စဉ် ယွမ်ရွှောက်ကလျှပ်တစ်ပြက်ခုန်ဝင်လာပြီး တုမောက်လက်ဝါးကို တားလိုက်သည်။

တုမောက်သည် ယွမ်ရွှောက်နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးပေ။

ဤရုပ်ဆိုးဆိုး လူငယ်ကလေး၏ ပြင်းထန် ကြီးမားသော အတွင်းအားကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အလွန်တရာ အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

သူ့ကိုယ်တိုင် ခြေသုံးလှမ်း နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် တုမောက် ရှက်ရမ်းရမ်းမည် စိုးသဖြင့် ယွမ်ရွှောက်အား ကပျာကယာအော်ဟစ်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

'ယွမ်ရွှောက်၊ ရှင် ဆုတ်လိုက်၊ ဆရာတုမောက် ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲဆိုတာ ကျွန်မ စမ်းကြည့်မယ်'

နိုင်ချစ်နော်၏ အယူအဆမှာ မှန်ကန်သည်။

တုမော့တ်က တဟားဖားရယ်ပြီ...

'ညီလေး ဟန်တောင်ကိုး၊ ဒီသခင်မတေတော့ ငါ့ထက်က မလွတ်ပါဘူး၊ ညီလေးကတော့ ဟို လူဆိုးနှစ်ယောက်ကို ထိန်း ထိန်းလှိုက်ခမ်းပါ'

တိုက်ပွဲကို စိတ်ရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။

ယွမ်ရွှောက်သည် တုမော့တ်၏ စကားမဆုံးမီမှစ၍ တုမော့တ်ရှုရာသို့ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

လက်သီးလေတိုးသံက တစိုးစိုး မြည်ထဲပြီးနောက် ဟန်တောင်မှာ ဆက်တိုက်ပင် ခြေငါးလှမ်းမျှ နောက်ဆုတ်ပေးနေတော့သည်။

တုထန်ဟိုက...

'လုံမလေး... ကျုပ်တို့ မတိုက်သင့်သေးဘူး၊ အခုနေ့ နေ့ဆုတ်ထားရင် ကောင်းမယ်'

တုထန်ဟို သတိပေးမှားသွား၏။

တုထန်ဟို၏ စကားဆုံးသောအခါ တုမော့တ်သည် အခါအနေကို ချက်ချင်းရိပ်ခံအားပြီး သူ့နေ့၏ လိုက် များ အဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးလေတော့၏။

အင်္ကျီနက်များသည် လက်နက်အသီးသီးဆွဲထုတ်ကာ တုထန်ဟို၊ ယွမ်ရွှောက်နှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့အား ဝိုင်းတိုက်လေတော့၏။

ဟန်တောင်နှင့် ယွမ်ရွှောက်က တစ်တူ၊ နိုင်ချစ်နော်နှင့် တုမော့တ်က တစ်တူ တိုက်ကြသကဲ့သို့၊ တုထန်ဟိုကလည်း လိပ်ပြာကလေးပမာ လူးဆာဆန်ခတ် ပြေးလွှားလျက် ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီနက်များကို ခုခံတိုက်ခိုက် နေရတော့သည်။

ကမ်းတစ်ယာ၌ညက်လောက် ကြာသောအခါတွင် တုထန်ဟိုထံမှ အင်အားအသံတစ်ချက် ထွက်လာ၏။

ဘယ်ဓာတ်ပရီးစွန်းတွင် ဓားတစ်ချက် ထိသွားသည်။

သွေးများ ပန်းထွက်လာရာ အင်္ကျီတစ်ခုလုံး ရွှဲရွှဲစိုသွားလေတော့၏။

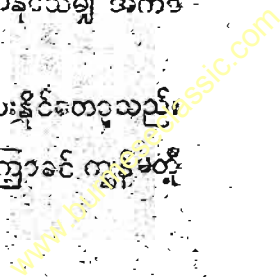
နိုင်ချစ်နော်သည် ကံမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်သည်။

တုထန်ဟို ဒဏ်ရာကြီးမှန်း သိသော်လည်း တောင်မင်းကို မြှောက်မင်းမကယ်နိုင်သကဲ့သို့ ဘာမျှမလုပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

'ယွမ်ရွှေက... ဆရာကြီးတုထန်ဟိုကို တတ်နိုင်သမျှ အကူအကူပေး'

နိုင်ချစ်နော်အနေဖြင့် ထိုမျှသာ အမိန့်ပေးနိုင်တော့သည်။

'ဆရာကြီး တုထန်ဟို... ဇွဲဇွဲထင်းထားပါ၊ မကြာခင် ကျွန်ုပ်တို့ နိဂုံးကုသ တွေ့ရလော့မှာပါ'

တန်းတူ ယှဉ်နိုင်ပါလျက်နဲ့ သခင်မက ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆုတ်
နေရတော့လဲ

နိုင်ချစ်နော်သည် တုမောက်၏ လက်ဝါးကို တားဆီးပြီး
တခမ်းခမ်းရယ်လိုက်၏။

‘ဆရာတုမောက်ကို ကျွန်မ သူညီစားလို့မရပါကလား၊ ဆရာ
တုမောက်နဲ့အတူ ဒီလူတွေ ပါလာတော့လား’

‘ခါက သခင်မကီစွဲ မဟုတ်ပါဘူး’

သူ့စိုနှစ်ယောက်သည် လေတိုးသံ တဟူ့ဟူ့ ထုလောက်
အောင် တိုက်ခိုက်နေကြတော့သည်။

ကုန်လုံဝမ်း၏ ဦးလေးတော်သူ မှတ်ဆိတ်ရှည်အဘိုးအိုကား
ဤသေရေးရှင်ရေး တိုက်ပွဲကို ဂရုမစိုက်ချေ။

ကုန်လုံဝမ်းဆို ဝင်သွားသည်ဟုဆိုသော ဂူပေါက်ဝဆီသို့သာ
ဝရုစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့ရပ်နေကြသည့် မြေပြင်သည် ငလျင်
လှုပ် ထော်လဲသံကဲ့သို့ တဝုန်းဝုန်း မြည်ဟည်းလာလေတော့၏။
ငလျင်လှုပ်ခြင်းပေလော့။

အခန်း (၁၆၄)

မဟာသင်္ချိုင်းဂူပေါ်မှ တိုက်ပွဲ

တဝုန်းဝုန်း မြည်ဟည်းသံနှင့်အတူ သဲမှုန် ဖုန်မှုန်များ မြေ
ပေါ်သို့ လွင့်ပျံ့တက်လာ၏။

တုမောက်သည် သူ၏တိုက်ကွန်များကို အလျင်အမြန် ပြန်
ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

‘သခင်မ’

သူက အရေးတကြီး လှမ်းခေါ်၏။

‘ဘာလဲ...ဆရာတုမောက်’

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြစမ်းပါ။ ခါက ဘယ်လို ဖြစ်နေတော့
သဘာဝငလျင်လှုပ်တာလား’

နိုင်ချစ်နော်က စိတ်ပူနေသည်။

ကျောက်မောင်းထေရ် အင်အားက ဒီလောက်တော့ ပြင်းထန်တာပဲလား၊ ဒါဆိုရင် ဆန်ကုမ်းချီပါ မြေအောက်ထဲချိတ်ထဲမှာ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသားဖြစ်ပြီ

ထိုစကားများကို နိုင်ချစ်နော် ထုတ်ဖော် မပြောပါ။

စိတ်ထဲမှာ ရေရွာအနုခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထုမောက်သည် နိုင်ချစ်နော်ထံမှ အဖြေမရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သစ္စာနှင့် လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုနေမိတော့သည်။

တူန့်လုံဝမ်း၏ ဦးလေးတော်တူသည် ဟတ်ဟတ်ပတ်ပတ် ရယ်လို့တံလေ၏။

‘ဒီလို့ကိုး’

သူသည် မြေပြင် ပြင်းထန်စွာ တူန့်လုံခြင်းကြောင့် အောက် ကျောက်တံခါးများ ပွင့်သွားခြင်းကို တွေ့ရတော့ ယူလျက် မြေအောက်ကုသချိတ်အတွင်းသို့ လျှပ်ဘစ်ပြတ် ထွက် ပြေးဝင်သွားတော့သည်။

တုမောက် အံ့အားသင့်သွား၏။

‘ဆရာကြီး ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ’

‘ဒီအောက်မှာ ပညာရှိအနုနှင့် ရှိ ဗဟာသင်္ဂြိုဟ်ရုံ နေထိုင် ကုန်လုံဝမ်းတစ်ယောက်တည်း ထန်ရွှင်ရုံပစ္စည်းတွေကို ရသွားသူ သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်။ ရှင် သဘောပေါက်ရုံလား’

‘ပညာရှိထန်ရွှင်ရုံပစ္စည်းက ဘာပစ္စည်းတွေမို့ လို့လဲ’

‘သူ ပစ္စည်းတွေ မတုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဆရာကြီး ကျိပုန်းနဲ့ ပစ္စည်းလို့ ပြောတယ်။ သိုင်းအတတ်၊ ဆေးအတတ်၊ အဆိပ်အတတ်၊ ဝက်ပါအတတ်နဲ့ တိုက်ပွဲနည်းပရိယာယ် မျိုးစုံပါတဲ့ ကျမ်းကြီးလို့ပြောတာပဲ’

တုမောက်သည် တဟားဟား အော်ရယ်လေတော့၏။

‘တကယ်ပင်မောစရာပဲ၊ ကျွန်တော့ တစ်ယောက်တည်း တိုက်မိမိခင်ဘူး၊ ဆင်ကျော်ဖမ်းပြီး ဓားစာခံလုပ်ခိုင်းပြီးမှ ဖမ်း၊ လမ်းပြအဖြစ် သခင်မတို့ ဖမ်းရမယ်’

ထိုနောက် နိုင်ချစ်နော်နှင့် တုမောက်တို့ အပြင်းအထန် ပြိုင်ပိုင် တိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ အင်အားကို ချိုချိမဆိုက်တော့ပေ။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အဆွအကြ တိုက်ခိုက်ကြ လေတော့၏။

ယှစ်ရှောက်သည် ကြောက်မနိုးလိမ့်တိုက်ခိုက်နေကြသည့် တိုက်ပွဲကြည့်ပြီး နိုင်ချစ်နော်အတွက် စိတ်ပူလာ၏။

ထိုကြောင့် တုမောက်ဟိုအား လှမ်း၍တိုင်းပင်သည်။

ခုန့် ကျွန်တော်က အစ်မသေးနိုင်ချစ်နော်အတွက် ကျင့်စဉ်လို့ဖြစ်ပါမလား’

နိုင်ချစ်နော် အချိန်ဆွဲ တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တုမောက်၏တိုက်ကွက်များသည် နိုင်ချစ်နော်အား ခုကွရေစေမည်မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြနေလျှင် အရှည်ကြီး ရှင်းပြနေမည်ဖြစ်၍ တုထန်ဟိုက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ပြောလိုက်သည်။

‘ဝင်မတိုက်နဲ့၊ သူ့ခခိုင်တယ်’

‘သခင်မလေး ခံစစ်ဖြစ်နေတယ်၊ ခုခခိုင်တယ်လို့ မပြောဘူး’

‘မင်းရဲ့ အစ်မလေးတ မတိုက်ချင်လို့ပါ၊ မင်းစောင်ကြပါ၊ သူမဖြိုပါဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်ထော် စိတ်ပူသွားလို့ပါ’

‘မပူနဲ့၊ စောင့်ကြည့်နေ’

‘တုတ်တဲ့’

တုမောက်နှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်တိုက်ခိုက်နေ၏။

တုမောက်၏မျက်လုံးများမှာ ရဲရဲတောတ်နီလာသည်။

‘သခင်မ၊ ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းပညာဟာ ကျွန်တော်တို့အား ဖြင့်မားနေတာပဲ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့အဆိပ်လက်ဝါးတို့ ခုခခိုင်ပါမယ်’

နိုင်ချစ်နော်သည် လှစ်ခနဲအောင် ပါးသူဖြစ်၏။

တုမောက်သည် အဆိပ်လက်ဝါး သိုင်းပညာ၌ အလွန်နာမည်ကြီး၏။

ယခုကဲ့သို့ တည်တည်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောသည့် အတူကပ်ပင် တုမောက်ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ ခက်ခင်နေပေပြီ။

သို့သော်...

‘ရှင်အဆိပ်လက်ဝါးအကြောင်း ကျွန်မ ကြားသိထားတာ ကြာပြီပဲ၊ ကျွန်မတော့ ဘာမှထူးခြားမယ် မထင်ဘူး’

‘ထူးမယ်မထင်ရင် တိုက်ကြည့်ကြရအောင်’

‘စမ်းရင် စမ်းကြည့်လော့၊ ကျွန်မကတော့ ဘာလက်ဝါးကိုမှ မကြေခက်ဘူး’

ထိုစဉ် အခင်းမှ အသိတစ်သိ လှုပ်ပျံ ရောက်ရှိလာလေ၏။

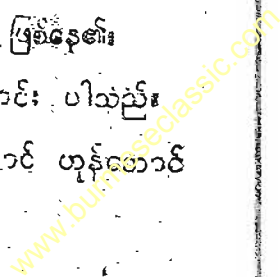
‘အစ်ကိုကြီးတုမောက်၊ သခင်မရဲ့ အလိမ်အညာ မမိစေနဲ့၊ သတိထား’

အသိဆုံးသည်နှင့် လူလည်း ရောက်ရှိလာလေ၏။

ရုပ်ရှည်သန်ပြန်သော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

သူ့လက်ထဲ၌ ခေါက်ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ပါသည်။

ထိုသူကား အရှေ့အလံ အဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင် ဟုန်ဘောင်တည်း။

တုထန်ဟိုက အကြိတ်၍ပြော၏။

‘လုံမလေး...စိတ်သာချပါ။ ဒီဒဏ်ရာရတာနဲ့ ကျုပ် အစွဲမပေးဘူး။ ကျုပ်နွှော့ကိုယ်ထဲက အသက်မထွတ်သေးသမျှ ကျုပ်လက်တ ရန်သူ့ကို အမြဲခံနေမှာပါ’

သို့သော် တုထန်ဟိုမှာ စောစောကလို မခုခံနိုင်တော့ပေ တစ်ဆုတ်တည်း ဆုတ်နေရတော့သည်။

ဆုတ်နေခိုက်မှာပင် နောက်ထပ် ဒဏ်ရာနှစ်ချက် ထပ်မံရခို သွားလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည်လည်း တုမောက်၏ လက်ဝါးတစ်ချက် အရိုက်ခံလိုက်ရသည်။

ထူးတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။

သို့သော် မာန်တင်း၍ ပြန်လှန်ခံနေသည်။

နိုင်ချစ်နော် ဒဏ်ရာရစွားသည်ကို ယွမ်းရွှေက ရိပ်ခံ လိုက်၏။

ထိုအခါ သူသည် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွတ်လာ ပြီး ဆယ်ဆံတိုးလာသော အင်အားဖြင့် တရကြမ်း တိုက်ခိုက် တော့သည်။

‘ဝုန်း...’

ဟုန်တောင်မှာ ယွမ်းရွှေက၏ လက်ဝါးဒဏ် ခံလိုက်ရပြီး လှင့်ထွက်သွားလေတော့၏။

‘ဝုန်း...’

နောက်တစ်ကြိမ် လှင့်စဉ်သွားသူမှာ တုမောက်ဖြစ်သည်။

တုမောက်သည် အလုံလုံ အပြိုပြို ထရပ်လိုတံ့ပြီး သူ့အား ကြားဖြတ် ထိုက်ခိုက်လာသူကို အလွန်တကြား ကြည့်လိုက်၏။

‘ခင်ဗျား အယ်သူလဲ’

ကြားဖြတ်ထိုက်ခိုက်လာသူက သူ့အား အေးစက်စက် ကြည့် နေသည်။

သည်တိုက်ပုံသည် သူ့အဖို့ ကလေးကလေး။ ကလေးကစား စရာတိုက်ပုံ ဖြစ်နေပုံရသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးကြီးက အေး စက်စက် ပြောလေ၏။

‘ကျုပ်နာမည်က ကျန်စီမုန်ဇဲ၊ တုမောက်ရဲ့ အဆိပ်လက်ဝါး သိပ်ပြင်းထန်တယ်လို့ ကျုပ် ကြားဖူးထားတယ်။ အခုတော့ အယ်မှာ အသုံးကျလို့လဲ’

ကျန်စီမုန်၏ လက်ဝါးမှာ အလွန်တရာ ပြင်းထန်လှ၏။

ကျောက်တောင်ပင် အက်ကဲ့သွားနိုင်သောကံသည်။

တုမောက်က တဖားဖားရယ်ပြီ...

'ညီလေး ဟန်တောင်ကိုး၊ ဒီဆင်မတော့ ငါ့ရက်က
မလှတပါဘူး၊ ညီလေးကတော့ ဟို လူဆိုးနှစ်ယောက်ကို ထိန်း
ထားလိုက်စမ်းပါ'

တိုက်ပွဲကို စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။

ယွမ်ရွှေကသည် တုမောက်၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် ဟန်
တောင်ရှိရာသို့ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

လက်သီးလေတိုးသိက တစိုးတိုး ပြည်လာပြီနောက် ဟန်
တောင်မှာ ဆက်တိုက်ပင် ခြေငါးလှမ်းမျှ နောက်ဆုတ်ပေး
ရလေသည်။

တုထန်ဟိုက...

'လုံမလေး... ကျုပ်တို့ မတိုက်သင့်ဘူး၊ အခုနေ့ နောက်
ဆုတ်ထားရင် ကောင်းမယ်'

တုထန်ဟို ဆတိပေးမှားသွား၏။

တုထန်ဟို၏ စကားဆုံးသောအခါ တုမောက်သည် အခါ
အနေကို ချက်ချင်းရိပ်မိသွားပြီး သူ့နောက် လိုထ် ဈား အ
ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးလေတော့၏။

အင်္ကျီနက်များသည် လက်နက်အသီးသီးဆွဲထုတ်ကာ တုထန်
ဟို ယွမ်ရွှေကနှင့် နိုင်ချစ်နေ့ခင်တို့အား ဝိုင်းတိုက်လေတော့၏။

ဟန်တောင်နှင့် ယွမ်ရွှေကက တစ်ထူး၊ နိုင်ချစ်နေ့ခင်နှင့်
တုမောက်က တစ်ထူး တိုက်ကြသကဲ့သို့၊ တုထန်ဟိုကလည်း လိပ်
ပြာတလေးပမာ လူးဆာဆန်ခဲ၏ ပြေးလွှားလျက် ကိုယ်ကျင်
အင်္ကျီနက်များကို ခုခံတိုက်ခိုက် နေရတော့သည်။

ကွမ်းထစ်လာညွှန်လေခက် ကြာသောအခါတွင် တုထန်ဟို
ထိမ အင်ခနဲအသံတစ်ချက် ထွက်လာ၏။

သယ်တတ်ပခုံးစွန်းတွင် ဓားတစ်ချက် ထိသွားသည်။

မသွားများ ပန်းထွက်လာရာ အင်္ကျီတစ်ခုလုံး ခွဲခွဲစိတ်သွားလေ
တော့၏။

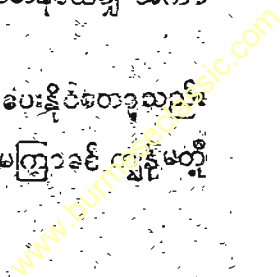
နိုင်ချစ်နေ့ခင်သည် ကံမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်သည်။

တုထန်ဟို ဒဏ်ရာကြီးမန်း သိသော်လည်း တောင်မင်းကို
မြှောက်မင်းမကယ်နိုင်သကဲ့သို့ ဘာမျှမလုပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

'ယွမ်ရွှေက... ဆရာကြီးတုထန်ဟိုကို ဓာတ်ခိုင်သမျှ အကား
အကွယ်ပေး'

နိုင်ချစ်နေ့ခင်အားဖြင့် ထိုမျှသာ အမိန့်ပေးနိုင်တော့သည်။

'ဆရာကြီး တုထန်ဟို... ဇာတ်ကားပေးပါ၊ မကြာခင် ကျွန်ုပ်တို့
အင်္ကျီတွေ ရော့ထုတ်လာတော့မှာပါ'

ထိုအချိန်မှာပင် ကြည်လင်သော ကျယ်လောင်သော အသံ တစ်ဖက်ကို ခိုင်ချစ်နော်တို့ အားတက်စပွယ် ကြားလိုက်ရတော့ သည်။

'ဒီနေ့ တိက်ပွဲဟာ သိုင်လောကတစ်ခုလုံးနဲ့ ပတ်သက်နေ တယ်၊ ယောက်လားဖို့ ညွှာတာမို့ ဆုံးမပုလဲဘူး၊ အပြတ်အသတ် တိုက်ခိုက်ကြပါ။'

ထိုအသံကား ကျွန်လူဂိုဏ်းချွမ်းကြီး အိုယန်ထုံ၏ အသံ တည်း။

ခိုင်ချစ်နော်တို့အတွက် စစ်ကူများ၊ ရောက်ရှိလာပေပြီ။

အိုယန်ထုံထို အချိန်မီ ရောက်ရှိလာ၍သာ တော်တော့သည်။

တုထန်ဟို၏ ကျာပုတ်သည် တဟူးတူး မြည်နေသော်လည်း သူတို့ယံတိုင်မှာမူ မျက်လုံးများ ပြာစေနေပေပြီ။

'ဆူ ဘေးမှ အင်္ကျီနုတ်များမှာလည်း တစ်ဖောက်ပြီး တစ် ယောက် လိကူလျက်ရှိနေသည်။'

ထိုနိမိတ်ရာတော်၊ စာတိမုဆရာတော်နှင့် ဂိုဏ်းချွမ်းကြီး ယွင် ကြိုလှုံတို့သည် တုထန်ဟိုအား ဝိုင်းတိုက်နေသူများကို ကောက်ပင် ရိုက်လှီး သည့်ပမာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အပြတ်အသတ် ရှင်းလင်းယုတ်သင်ပစ်လိုက်ကြသည်။

စာတိမုဆရာတော်သည် အိပ်မက် ကျာပုတ်ဘုရင်ကြီးအား ကြင်နာစွာ ပေးမပေးရင်း...

'ခကောကြီး... ဘာမှမပူနဲ့တော့၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ရောက်လာ ကြပြီ၊ ခကောကြီးလဲ သိပ်ပင်မနီး နေပြီ၊ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက် မှာ ခဏအနားယူလိုက်ပါတော်'

တုထန်ဟိုသည် စစ်ကူများ ရောက်လာပြီကို သိလိုက်ရသဖြင့် အားလျော့လိုက်ရာ တစ်ကယ်လုံး ပျော့ခွေကျသွားသည်။

တက်မုဆရာတော်နှင့် ထိုနိမိတ်ရာတော်တို့သည် တုထန်ဟို အား တစ်ဖက်တစ်ချက် တို့ထုံရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည် ဘေး၌ ချဇိုးပေးလိုက်လေ၏။

တက်မုဆရာတော်က စစ်ကြေးဆေးတစ်လုံးကို တိုက်ကျွေး သည်။

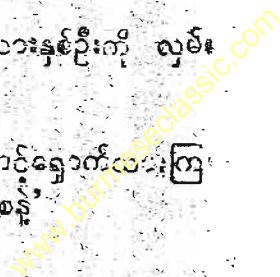
ထို့ပြင် တုထန်ဟို၏ အိမ်စေသောအကြောကို လက်ညှိုးဖြင့် ယောက်တိုက်၏။

တုထန်ဟိုမှာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

သူ့လက်ထဲမှ ကျာပုတ်ကိုမူ မနည်းကြီး ဖြေယူကြရ၏။

တက်မုဆရာတော်သည် ကျွန်လူဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးကို လှမ်း ခေါ်လိုက်၏။

'ဟေ့... မင်းတို့နှစ်ယောက် သူ့ကို စောင့်ရှောက်သားကြ သူ့ကို ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက်မပေးစေနဲ့'

၂၁၄. တက္ကသိုလ်ဆေးရောင်စောင့်

တိုက်ပွဲကြီးအစုလုံးတွင် ကျန်စီမုန်း၊ ထူးမောက်ယွမ်ရွှေကန်နှင့် ဟုန်တောင်တို့သာ သဲဆဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေကြတော့သည်။

လေးယောက်စလုံး သိုင်းလောက၏ ထိပ်ဘီးသူရဲကောင်းချည်းသာဖြစ်၍ ပြိုင်ပွဲကို ကြည့်နေရသူများအဖို့ လှန်စွာ သည်းထိတ်ရင်ဖို့ ဖြစ်ကြရသည်။

အိုယန်ထုံသည် နိုင်ချစ်နော်အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းလိုက်၏။

‘မိန်းကလေး...ဒီကို ကုန်လုံဝမ် ရောက်လာခဲ့ပြီလား’

‘မြေအောက် သင်္ချိုင်းဂူထဲ ဝင်သွားပြီ’

‘ဆန်ကွမ်းချီကော...’

‘ဆန်ကွမ်းချီက ဦးဆောင်ဝင်သွားတာပဲ၊ စောစောကတော့ ငလျင်လှုပ်သလို မြည်တည်းသွားတယ်၊ ကျောက်မောင်းတွေ ပြိုက်ကုန်းပြိုလို့ ထူဆရတယ်’

‘ကုန်လုံဝမ် အဖော်ခေါ်သွားသေးသလား’

‘အဖော်မပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ နေ့စက်ကုန်တဲ့အချိန်မှာ ကုန်လုံဝမ်ရဲ့ ဂိုဏ်းတူဦးလေး ရောက်လာတယ်၊ ငလျင်လှုပ်သလို ဖြစ်တုန်းမှာ မြေအောက် ကျောက်ထဲခါးတွေ ပွင့်သွားပုံရတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကုန်လုံဝမ်ရဲ့ ဂိုဏ်းတူဦးလေး ပြေးဝင်သွားတယ်’

‘ဒါကြောင့် အထဲမှာ ကုန်လုံဝမ်တို့က နှစ်ယောက်၊ ဆန်ကွမ်းချီက တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပေါ့’

အိုယန်ထုံက ခေတ္တစဉ်းစားပြီး...

‘အင်း...ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့နိုင်ပါပြီ၊ အခု မြေပေါ်မှာရှိနေတဲ့ တုမောက်နဲ့ ဟုန်တောင်တို့ကို ရှင်းပြီးရင် မြေအောက်က တက်လာမယ့် ကုန်လုံဝမ်ကို စောင့်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်၊ ကုန်လုံဝမ် ဘယ်လောက်ပဲ အဆင့်မြင့်မြင့် ကျုပ်တို့လူစုကိုထိုးဖောက်ထွက်ဖို့ မလွယ်တော့ပါဘူး’

နိုင်ချစ်နော်က....

‘အထဲမှာ ပညာရှိထန်ရှင်က ဘာလက်နက်ခဲတူ သိမ်းထားမှန်း မသိနိုင်ဘူး၊ အဲဒီလက်နက်ကို ကုန်လုံဝမ်ရသွားမှာ စိုးရတယ်’

အိုယန်ထုံက ခေါင်းခါ၏။

‘ပညာရှိထန်ရှင်ရဲ့ ကျေဝက်စိမ်းခေါင်းတလားကို ဆန်ကွမ်းချီနဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ပဲ မြေအောက် ဂူသင်္ချိုင်းထဲ ဂူသွင်းခဲ့တာပါ၊ ထုံးခြားတဲ့ ပစ္စည်းဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မခွဲပါဘူး၊ ကုန်လုံဝမ်က အထင်ကြီးပြီး သူ့သင်္ချိုင်းသူ လာတူးတာပါ’

‘ဒါဖြင့်’

‘ပညာရှိထန်ရှင်တာ ဂူသင်္ချိုင်းတို့ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ဆောက်ပြီး လျှို့ဝှက်ခိုင်းတာဟာ ပရိယာယ် ဆင်တာပဲ’

ခါမှ ဒီအထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်း တစ်ခုခု ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်လုပ်ခံ ယူဆမှာပေါ့၊ အင်း နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ ကျွန်လုပ် ဝမ်းထက် အမြဲတမ်းတစ်ကုတ်စောပြီး တွေးတတ်တာပဲကိုး

ဝန်း

လေတိုးသံ ဝန်းခနဲ ပေါ်လာသဖြင့် အသံကြားရာသို့ အို ယန်ထုံနှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျန်စီမုန်သည် ဒယ်ယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လာ၏။

ခက်ရာပြင်းထန်စွာရရှိပြီး ဆုတ်ခွာလာသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်နေ သည်။

အိုယန်ထုံသည် တုမောက်အား အရေးတကြီးလှမ်းကြည့် လိုက်၏။

တုမောက်မှာ ဝမ်းဗိုက်ကိုဖိရင်း ထိုနေရာ၌ပင် ရပ်နေ သည်။

ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ဌားဆောက်ဆိုင်ကျသွားလေ၏။
ဟင်

အိုယန်ထုံသည် တုမောက်ကိုသာ အရေးတကြီးလှမ်းကြည့် သည်။

ခေါ

တုမောက်၏နှုတ်မှ နီရဲဆောသွေးများ ပန်းထွက်လာသည်။

ထို့နောက် ခြေကြီးပေါ်သို့ မှောက်ခုံကြီး လှဲကျသွားလေ ဝေစွ၏။

လူမိုက်ကြီးတစ်ယောက်တော့ တစ်ဇာတ် သိမ်းသွားခဲ့ပြန် လေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ကျန်စီမုန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲရပ်နေ ခိုင်လေပြီ။

သူသည် တဟားဟားရယ်ပြီး တုမောက်ကိုကြည့်နေလေ၏။ အောင်နိုင်သူ၏ ရယ်သံသည် ဤသို့ပင် ကျယ်လောင်လှပေ သည်။

ကျန်စီမုန်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား လတ်သီး နှစ်ဖတ်ဆုပ်လျက် ဂါရဝပြုလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းဟာ ကျုပ်သမီးလေးရဲ့ အသတ်ဇာတိ ကယ်တင်ပေးခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီ ကျေးဇူးအတွက် ကျွန်လုပ်ခံရဲ့ လက်ချုံးတစ်ယောက်ကို ကျုပ် သတ်ပေးလိုက်ပြီ၊ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်သမီးလေး အေးချမ်းရာကို သွားတော့မယ်၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးတော့

ကျန်စီမုန်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံအား ဂါရဝပြုပြီး သည်နှင့် ချက်ချင်းမင် လှည့်ထုတ်ပြေးသွားတော့မည်။

သူ၏ ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ အလွန်တရာကောင်းမွန်လှသဖြင့် ငယ်ပင်ချားအတွင်း ဧပျာဏ်ကွယ်သွားတော့မည်။

အိုယန်ထုံမှာ ကျန်စီမုန် ဤသို့ နှုတ်ဆက်သွားလိမ့်မည်ဟု လုံးဝထင်မထားသဖြင့် ငေးကြောင် ကျန်ရစ်သည်။

‘သွရဲကောင်းကြီး၊ ကျန်စီမုန်’

သူ သတိရ၍ အော်လိုက်သည့် အချိန်တွင် နိုင်ချစ်နော်က နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ဓာတ်ပေးတားမြစ်လေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... သူ့ကို သွားခွင့်ပေးလိုက်ပါတော့’

အိုယန်ထုံက...

ကျုပ်က သူ့တို့မတားချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တုမောက်နဲ့ ဇိုဏ်တုန်းက သူ့ဒဏ်ရာရထားပုံရတယ်’

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းညှိတံ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ ဒဏ်ရာရလိုက်တာကို သူ ထုတ်မပြောချင်ပါဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကပြန်ခေါ်ရင် သူ ဒဏ်ရာကို ထုတ်ပြရလို့ အနေခက်နေပါဦးမယ်’

‘သူ မကုနိုင်မှာစိုးတယ်’

‘စိတ်မပူပါနဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ သူ့အတွင်းအားက အင်မတန် ကောင်းမွန်ပါတယ်၊ သူ့ဘာသာ ကုနိုင်ပါလိမ့်မယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံသည် ကျန်စီမုန်ထုတ်ပြောသွားရာ ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ပြီး ကြည့်ဆင်သော အသံဖြင့် အော်ပြောလိုက်၏။

‘သွားပေရော့ နောင်ကြီးကျန်၊ ကျုပ် အိုယန်ထုံ လိုက်ပို့နိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပေးတော့’

အတွင်းအားနှင့် ပြောလိုက်သော အသံဖြစ်၍ ခရီးတာ အတော်ဝေးဝေးသို့ ကြည်လင်သောအသံသည် ပေါက်ရောက်သွားမည်မှာ သေချာလှသည်။

ထိုအသံကို ကျန်စီမုန်ကြားသွားသည်ကို သူတို့အားလုံးပင် ချက်ချင်း သိကြရသည်။

အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် အတိုးအို ကျန်စီမုန်၏ ပြန်လည် နှုတ်ဆက်သည့်အသံကို သူတို့အားလုံး ပီသကြည်မြဲစွာ ကြားလိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျုပ်အတွက်နဲ့ဆယ်ပြီး ဒုက္ခမရှာပါနဲ့တော့၊ ကျုပ် အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ကျုပ်သွားပြီ’

ထိုအချိန်တွင် ဟန်တောင်သည် ယွမ်ရွှောက်၏ တိုက်ကွက်များကို အလူးအလဲခံနေရသည်။

တိုက်ပွဲကြာခဲ့လေ ယွမ်ရွှောက်၏ လှမ်းရှားမှုများက မြန်ဆန်လေဖြစ်နေသဖြင့် ဟန်တောင်မှာ အားပြတ်သလိုဖြစ်လာသည်။

သူ့လက်ထဲမှ ခေါက်ယပ်တောင်မှာ နှေးကွေးလေးလံလေးသည်။

စင်စစ် ဟန်တောင် သွေးပျက်နေခဲ့လေပြီ၊
 ဈာန်မောက်သေဆုံးသွားသည်ကို သူသိရှိ၏၊
 သို့သော် ယွမ်ဝရွာက အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်နေထေး
 ကြောင့် ထွက်ပြေးခြင်းမရဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

“ရှီ...”

ယွမ်ရွှေကန်၏ ရှည်လျားသောလေချွန်သံ ကြားလိုက်ရပြီ
 နောက် ဟန်တောင်၏ ယပ်တောင်မှာ လေထဲသို့ လွင့်ထွက်
 သွား၏။

ယွမ်ရွှေကန်၏လက်သီးများသည် အချိန်ပေါင်း အထပ်ထပ်
 ထွက်ပေါ်လာပြီး လေသံတဟူးတူးထွက်သွား၏။

ဤမျှများပြားသော ပြင်းထန်သောလက်သီးများတစ်ရှိုက်ထိုး
 ဝင်လာသောအခါ ဟန်တောင်မှာ မည်သို့မျှ မှတားဆီးနိုင်
 တော့ပါ။

တားဆီးလျှင်လည်း လေမုန်တိုင်းကို လက်ဝါးဖြင့်ကားသလို
 သာ ရှိပါလိမ့်မည်။

ဟန်တောင်သည် ခုန်ဆုတ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း သူ
 အားလုံး အချိန်မရဘဲတော့မိ။

သုံးလေးကိုက်ခန့်အကွာအထိ လွင့်စဉ်သွားရရှာတော့သည်။

အိုယန်ထုံက ယွင်ကြိုလိုအား လှည့်၍ပြောလိုက်၏။

‘နောင်ကြီး ယွင်ကြိုလုံး၊ ဟောစီ၊ သူငယ်ဟာ နောက်ဆယ်နှစ်
 လောက်ကြာခင် သိုင်းလောက၌ မကိုင်းဦးသော့ပင် ဖြစ်မှာ
 သေချာတယ်’

ယွင်ကြိုလိုက ပြုံး၍ခေါင်းခါ၏။

‘ဟင်အင်း...လာမယ့် ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ သူ့ဘာ ဆိုင်း
 ကရာဇ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မွေးရာပါ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းမှုမကြာခင်
 ယွင်ညွှာစွမ်း ထက်ခန့်မေးမယ့် တကယ် နူးညံ့တဲ့ ပရိယာယ်ပိုင်း
 အတော့ သူ့တတ်ကျွမ်းပိုင်နိုင်မှာ မယုံလို့ပါဘူး။ နောင်ဆယ်နှစ်
 အတွင်းမှာ သိုင်းကရာဇ်ဖြစ်မယ့် လူ တစ်ယောက် ကို တော့
 ညွှန်ဘော် တွေထွားပါတယ်’

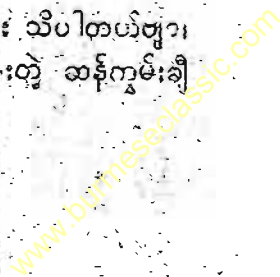
အိုယန်ထုံ အံ့ဩသွားလေ၏။

‘တင်း...ကျုပ်တို့မသိတဲ့ သိုင်းလူစွမ်းကောင်းတွေ ထပ်ပေါ်
 သေးလားဗျာ’

ယွင်ကြိုလိုက ခေါင်းခါ၏။

‘ဟင်အင်း...အဲဒီလူငယ်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သိပါတယ်ဗျာ၊
 ကတော့ မြေအောက် သင်္ချိုင်းဂူထဲ ဝင်သွားတဲ့ ဆန်ကွမ်းချီ
 လူ’

အိုယန်ထုံက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

၂၉၂ ကြွယ်ဝသောအောင်

ထွက် အေးချမ်းသိမ်မွေ့လှန်းပါးတယ် ခင်ဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်မလဲ
မထင်ဘူး၊

တွင်ကြိုလုံက ရယ်၍ပြော၏။

မထင်ပါနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အခု ကြည့်ပါလား၊ ဒီသူက
ဘယ်မှာ အေးချမ်းနိုင်လို့လဲဗျာ၊ လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်
လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်းရာကို မတတ်သဘာဘဲ လိုက်မျောကြရတာ
ပါ။ ကျုပ် ပေဇင်တော့လိုက်ပါမယ်၊ နောင်ဆယ်နှစ်မှာ သို့
လောကရဲ့ မကိုက်ငှ်ဦးသျှောင် ဖြစ်မယ် သူငယ်တစ်စု ဟော
မြေအောက်မှာ ရောက်နေတဲ့ ဆန်ကွမ်းချိုပါပဲ၊ တစ်ခုတေ
ခြင်းချက် ရှိတာပေါ့လေ၊ မြေပေါ်ကို အသစ်ရှင်လျက်
တက်လာနိုင်ခဲ့ရင် ဆိုပါတော့

ဆိုအချိန်တွင် ဟုန်တောင်သည် မြေပေါ်၌ လူးလှိမ့်လှူ
ရှိနေ၏။

မကြာမီ လူးလှိမ့်နေသော ဟုန်တောင် တစ်ယောက်
သက်သွားလေ၏။

ဟုန်တောင်နှင့် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ယုမ်ရွှေ
မှာမူ လုံးဝ ပင်မန်းတန်မရှိပေ။

နောက်တစ်ပွဲ ဆက်လက် ယှဉ်ပြိုင်ရန်အတွက် တတ်သ
ကြာကြ ရှိနေပြန်လေ၏။

မဟာသင်္ချိုင်းဂူ၏ မြေပြင်ပေါ်မှ တိုက်ပွဲမှာမူ ပြီးစီးသွားခဲ့
လေပြီ။

မြေအောက် သင်္ချိုင်းဂူအတွင်း၌မူ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်
ကို မည်သူမျှ မသိနိုင်ကြပေ။

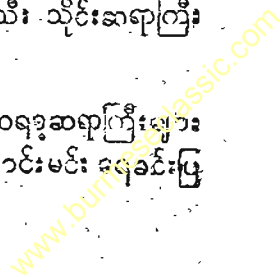
ထိုအချိန်မှာပင် နိုင်ချစ်နော်က စစ်ဣရောက်လာသည့် ဝါ
ပြန်ကြီး သိုင်းသမားကြီးများ အားလုံးကို စုဝေးရန် ဖိတ်ခေါ်
လေသည်။

ထိန်မုဆရာတော်၊ တက်မုဆရာတော်၊ စိမုဆရာတော်၊ ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီး၊ ယွင်ကြိုလုံ၊ ဆန်ကွမ်းချို၏ လက်ဦးဆရာ ရဲလှိမ့်နှင့်
ဆရာကြီး ကျင်ရွယ်တောက် အစရှိသည့် ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းသမား
ကြီးများသည် အိုဖန်ထုနှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်
သွားကြလေ၏။

သူတို့သည် နိုင်ချစ်နော်၏ ဉာဏ်စွမ်း၊ ပရိယာယ်စွမ်းနှင့်
တတ်သက်၍ ယုံကြည် လေးစားကြပြီးဖြစ်၍ ယခု ပြောမည့်
ကားသည် အချည်းနှီးစံကား မဖြစ်နိုင်ကြောင်း နားလည်
သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်ကြသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် သိုင်းလောက၏ ထိပ်သီး သိုင်းဆရာကြီး
များကို တစ်ချက် ဝေကြည့်ပြီး...

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဆရာတော်ကြီးများနဲ့ ဆရာ့ဆရာကြီးများ
နှင့်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ဆရာကြီးများကို မိကျောင်းမင်း ခရုခင်းပြ

ဆိုတဲ့ စကားမျိုး မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့အချိန်မို့ ဆရာကြီးတို့ကို ဒီစကားပြောရတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။

အိုယန်ထုံက အေးဆေးစွာ ပြောသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး မိန်းကလေး၊ ကျုပ်တို့ အားလုံးက မိန်းကလေး စေတနာကိုသဘောပေါက်ထားပြီးသားပါ။ ပြောစရာ ရှိတာကိုသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ။’

နိုင်ချစ်နော်က အားလုံးကို ဝါရဝပြလိုက်သည်။

‘အခုရောက်နေတဲ့ ဆရာကြီးများကတော့ တကယ် ထိပ်သီး အကျော်အမော်ကြီးတွေချည်းဆိုတာ ကျွန်မ ကေ့ဝင်းကောင်မကြီး သိပါတယ်။ ဒီအကျော်အမော်ကြီးတွေကို ကျော်လွှားပြီး ကျွန်လုံဝမ် လွတ်ထွက်သွားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်

လူမက စကားကို ခေတ္တဖြစ်ထားလိုက်၏။

သူမ၏ စကားကို အလေးအနက် နားထောင်စေလိုသဖြင့် ဤသို့ ဖြတ်သားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘ဒါပေမယ့်... ကျွန်လုံဝမ်ဟာ နောက်ဆုံး ထွက်ပေါက်မရဘဲ အခါမှာ ဆရာကြီးတို့ မသိသေးတဲ့ ကျွန်မတို့ မသိသေးတဲ့ လျှို့ဝှက်လက်နက်တွေနဲ့ အရူးအမူး လျှောက်လှုပ်မှာ စိုးရိမ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့ သူ့ရဲ့ မွေးစားသမီးဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ အကြောင်းကောင်းကောင်းသိနေပါတယ်။ သူ့ကို ငါတို့တော့ ဖိုင်ပြ

တေးအေးလေး ဖမ်းနိုင်ပြီဆိုတဲ့ အသိမျိုးနဲ့ မဖမ်းဆီးကြပါနဲ့။ အဲဒီသို့ဖမ်းရင် ဆရာ့ ဆရာကြီးတွေအားလုံး ကိုယ်ကျိုးနည်း ကုန်ပါလိမ့်မယ်’

ထိန်မုဆရာဆော်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လေ၏။

‘အင်တေန် ဒီလျှော်ကန်သင့်မြတ်တဲ့ စကားပါပဲ။ ကျုပ်တို့ အားလုံး သတိထားသင့်တယ်’

အိုယန်ထုံက ဖြတ်၍မေးလေ၏။

‘မိန်းကလေး... ကျုပ်တို့မသိနိုင်တဲ့ နောက်ဆုံးလက်နက်တွေ တာတွေ သူ့ကိုယ်မှာ ထပ်ဆင့်ထားချင်တာမယ်။ မိန်းကလေး ခိုင်မိနိုင်သလား’

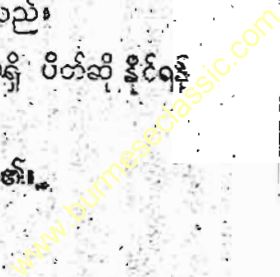
နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

‘ကျွန်မကတော့ ကျွန်လုံဝမ်ကို လုံးဝမယုံဘူး။ ကျွန်လုံဝမ် တာ မနိုင်နိုင်ရာနဲ့တော့ ခုကွပေးဦးမှာပဲ။ ကျွန်မတို့အားလုံး သတိထားရင်တော့ ဘေးမဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် မြေပြင်ပေါ်၌ ပြန်ကြည့်နေသော အလေ့ဝင်းများကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်လုံဝမ် တက်လာလျှင် ထွက်ပေါက်မရှိ ပိတ်ဆို့ နိုင်ရန် စဉ်သည်။

အိုယန်ထုံက နိုင်ချစ်နော်အား တိုင်ပင်၏။

၂၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘မိန်းကလေး... အခုအတိုင်းဆိုရင် မြေအောက် သင်္ချိုင်းဂူ
ဇာခါး ပွင့်နေပြီပဲ၊ ဆန်ကုမ်းချိုကို ဝင်ကူညီရင် မကောင်းဘူး
လား’

‘မကောင်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆန်ကုမ်းချို တစ်
ယောက်ပဲ ဘယ်နေရာမှာ ကျောက်မောင်းနို့တယ်၊ ဘယ်နေရာ
မှာ ကျောက်ခလုတ်ရှိတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ပိတ်လျှောင်ထမင်း
အလုပ်သမားတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိတယ်၊ ကျွန်လို့ဝမ်း
တိုက်ခိုက်ရင် သူကြည့်ရှောင်သွားမှာပဲ၊ ကျွန်မတို့ ဝင်ရုပ်ရင်
သာ သူ့ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ခုကွဲရောက်သွားနိုင်တယ်’

‘ခါဖြင့် ကျုပ်တို့...’

‘ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ဒီဂူသင်္ချိုင်းပတ်ပတ်လည်က သစ်ပင်တွေ
နေောက် ဝင်ခိုနေလို့ကပ်ရဲ့ပဲ၊ အချိန်တန်ရင် ကျွန်လို့ဝမ်းထွက်လာ
ပါလိမ့်မယ်’

‘ကောင်းပြီ’

အိုယုန်ထုံးက မဟာသင်္ချိုင်းဂူ ပတ်ပတ်လည်၌ ဝါစဉ်ကြီး
ဆိုင်းဆရာကြီးများကို နေရာချထားပေးလိုက်၏။

အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဝပ်လျှိုးနေထိုင်ကြသဖြင့်
မဟာသင်္ချိုင်းဂူကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူတစ်ယောက်မျှ
တွေ့သလို တိတိဆိတ်သွားလေတော့၏။

အခန်း (၁၆၅)

သွေးကြေး

ညသည် နက်မှောင်လာ၏။

အမှောင်ဆုံး အချိန်ကာလလွန်လျှင် အလင်းရောင် ရောက်
သည်ဟု ဆိုရိုးစကားရှိသည့်အတိုင်း ပိုးပုရစ်သံတို့ဖြင့် စီစီညီ
နေသော တောအုပ်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်တွင် ရောင်နီပျိုးလာ
တော့သည်။

သစ်ပင်များနှောက်ကွယ်၌ နေရာယူပုန်းလျှိုးနေသူများသည်
နေ၏ အလင်းရောင် မြင့်တက်လာသည်နှင့်အမျှ ပို၍ ဝရဲစိုက်
ပုန်းအောင်းရတော့သည်။

ညအမှောင်ထဲ ပုန်းရသည်မှာ လွယ်သည်။

အလင်းထဲ ပုန်းရသည်မှာ မလွယ်ပေ။

သို့သော် ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားချည်းသာဖြစ်၍ သူတို့၏ သက်နှီး တစ်စုနှီးတစ်စု သို့မဟုတ် အင်္ကျီလက်စ တစ်စုနှီးတစ်စု ကိုပင် မည်သူမျှ မမြင်နိုင်အောင် ပုန်းအောင်းနိုင်ကြပေသည်။

နေမင်းကြီး အတော် မြင့်တက်လာသည့်တိုင် ကွန်လို့ဝမ်၏ လှုပ်ရှားမှု အနည်းငယ်မျှ ထွက်ပေါ်မလာဘဲဖြင့် အားလုံး စိတ်မရှည်သလို ပြန်လာကြသည်။

ကွန်လို့ဝမ်ကော၊ သူ၏ရိုက်တို့ဦးလေးကော၊ ဆန်ကွမ်းချို ကော တစ်ပြိုင်တည်း သေဆုံးသွားကြပြီလော့ ဟူ၍ပင် စေား လိုက်မိကြသည်။

အိုယန်ထုံ နှင့်နိုင်ချစ် နော်တို့သည်ပင်စည်ကြီးတစ်ပင်နောက် နား၌ တူတူပုန်းအောင်းနေကြသဖြင့် တီးတိုးတိုင်ပင်၍ရသည်။

အိုယန်ထုံက....

‘မိန်းကလေး... အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ ဝင်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်’

နိုင်ချစ်နော်ကလည်း တီးတိုးပြန်ပြောသည်။

‘မလုပ်နဲ့ ဂိုက်ချုပ်ကြီး၊ နေလုံးကြီး စုံးစုံးမြှုပ်သွားတဲ့ အချိန်အထိ စောင့်ကြည့်ပါဦး၊ ညမှောင်လျှံမှ ထွက်မလာရင် တော့....’

သူတို့၏ စကားသံမှ မဆုံးသေးမီ မြေအောက်သင်္ချိုင်းဂူကြီး သည် တဝုန်းဝုန်း တုန်လှုပ်လာပြန်လေ၏။

အိုယန်ထုံက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘ဒီလူလက် ထနဲ့ ထည့်နဲ့ လုပ်စားတဲ့ မြေအောက်ဂူကြီး တောင် ဒီလော့က လှုပ်ရှားတယ်ဆိုတော့ အထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေ တော့ လုံးဝ မလွယ်တော့ဘူး’

အိုယန်ထုံ၏ စကားကို ကြားလိက်ရသောအခါ နိုင်ချစ် နော်၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် စီးကုလားတော့သည်။

ပထမအကြိမ် မြေအောက်သင်္ချိုင်းကြီး တုန်ခါကတည်းက ဆန်ကွမ်းချိုတစ်ယောက် သေရှားပြီဟု ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး ရစ်ကွ မတ်တိ ခံစားခဲ့ရသည်။

သို့သော် သူမသည် စိတ်မာန်တင်း၍ တောင်ခံထားခဲ့သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူမခံမှာ တောင်ခံခြင်းမပြုနိုင်ရှာတော့ပေ။

အိုယန်ထုံသည် နိုင်ချစ်နော် မျက်ရည်ကျနေသည့် အဖြစ်ကို ချက်ချင်း တွေးမိ၏။ သူလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဤမိန်းကလေးသည် ဆန်ကွမ်းချိုအပေါ်၌ အလွန်တရာ နက် ချိုင်းစရာ မေတ္တာဖြင့် ချစ်ခင်လေ့ရှာဟောင်းဟု တွေးမတာ မိ၍ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသည်။

အိုယန်ထုံက နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

‘မိန်းကလေး... ဆန်ကွမ်းချိုကတော့ သေချင်မှ သေမှပေါ့၊ သူက မြေအောက်သင်္ချိုင်းဂူ အနေအစားကို သိထားတဲ့လူပဲ’

ထိုသို့ နှစ်သိပ်ကားမှ ပိုဆိုးတော့သည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မသိ
လေရော့သလား။ နိုင်ချစ်နော်နှင့် ဆန်ကုမ်းချီတို့ ဘဝသည်
မျှော်ပြိုင်နှစ်ကြောင်းကဲ့သို့ မည်သည့်အခါမျှ ဆုံနိုင်မည်ဘဝမျှ၊
မဟုတ်ပါပေ။ နိုင်ချစ်နော် မျက်ရည်ပိုကျလာ၏။

အဘန်ကြားမှ နိုင်ချစ်နော်သည် သူ့မျက်ရည်များကို အင်္ကျီ
စမြင့် သုတ်ပစ်သည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို့ယန်ထုံ အား တောင်း
ပန်သည်။

ကျွန်မကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင်
ခွင့်လွတ်ပါ။ မိန်းကလေးဆိုတာ တကယ်တော့ မိန်းကလေးပါ
ပဲရှင်

ကျုပ်နားလည် သဘောပေါက်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကျွန်မ ကြိုတင်ပြီး ခွင့်တောင်းထားစရာ
တစ်ခု ရှိပါတယ်

ဘာများလဲ မိန်းကလေးရယ်

ကျွန်လုံဝမ်းရဲ့ကိစ္စ အေးချမ်းသွားတဲ့အခါ ကျွန်မကို ဂိုဏ်း
ထဲက ထွက်ခွာခွင့်ပြုဖို့ပါပဲ

ကြော်...မိန်းကလေးရယ်

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို့ယန်ထုံက ညည်းတူးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

မိန်းကလေး ကျုပ်ကိုကြည့်စမ်းပါ။ ကျုပ်ဟာ လိမ်ညာ
မကောက်ကျစ်တဲ့လူ၊ မရိုးမမြှောင်တစ်တဲ့လူလို ထင်မြင်စရာ ရုပ်
လက္ခဏာများ ရှိပါသလား။ မိန်းကလေးရယ်

‘လုံးဝ မထင်ပဲပါဘူးရှင်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို့ယန်ထုံက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘ကျုပ်ဟာ တစ်သက်လုံး မတော်မတရားတဲ့ အလုပ်မရှိသမျှ
သေးသည့် ကြီးသည် မဟုတ်တာ ဘာဆိုတာမှမလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊
ဒါပေမယ့်...

နိုင်ချစ်နော်သည် အလွန်တရာစိတ်ဝင်စားသွား၏။

ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရှင်းမပြုဘတ်တဲ့ ကိစ္စ တစ်ခု
ကြောင့် ကျုပ်ဟာ ဒီဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးကို မရိုးမသား ဆက်ခံခဲ့
တယ်လို့ တချို့က ယူဆခဲ့ကြပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ဒီဂိုဏ်းချုပ်
ရာထူးကို တကယ်ပဲ မမက်မောခဲ့ပါဘူး။ နောင်ကြီးထန်ရှင်ကို
ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူး ဆက်ခံဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ပေမယ့် နောင်ကြီး
ထန်ရှင်က လက်မခံခဲ့ဘူး။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူး
ဆက်ခံမယ့်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလူကတော့
မိန်းကလေးပါပဲ’

‘ရှင်’

နိုင်ချစ်နော်မှာ စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် အံ့အား
သင့်သွား၏။

ကျွမ်းကျင်စွာ ဖိသစေ့စေ မပျော်ပိုက်ခဲ့ဘူး ကြားပါပြီ၊ သစ်တစ်ပင် အောက်သွားပြီး တစ်ကိုယ်တည်းပဲ တရားအားထုတ်ချင်ပါတော့တယ်။

အဲဒါကြောင့် နိုင်ချစ်နော် စကားပြောနိုင်သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စေတနာကို ကျေးဇူး တင်ပါလားရှင်၊ တကယ်လို့ ဆန်ကုမ်းချို အသက်ရှင် လွတ်မြောက်လေရင် သူ့ကို တမ်းထွမ်းဖို့ သင့်ပါတယ်။’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံက ခေါင်းခါ၏။

‘ဒီသူငယ်ကို’ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယှဉ်ကြည့်လိုက်တော့ အစောင့်ကို သဘောကျနေတယ်။ ကျုပ်ကတော့ အေးဆေးလွန်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ ကျန်လှဂိုဏ်းဟာ တရုတ်ပြည် ညစ်နံ့တစ်လျှား ကျယ်စနိုးလှပါတယ်။ သူ့အုပ်ချုပ်နိုင်မှု မထင်ဘူး။

‘ကျွန်မကတော့ မလွယ်ပါဘူးရှင်၊ ဒီကိစ္စ ပြီးတဲ့နောက် ယှဉ်ရှောက်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ကျွန်မကတိပေးပြီးပြီ၊ ခါကြောင့်...’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံမှာ ဟင်ခဲနဲ့ ပြစ်သွားသည်။’

‘မိန်းကလေး၊ ခင်း ယှဉ်ရှောက်ကို တကယ် ယူမှာလား ကွယ်။’

‘ကျွန်မ ကတိပေးပြီးပါပြီ။’

အိုယန်ထံသည် စကားဆတ်မပြောတော့ပေ၊ အဘန်ကြော့...။

‘အင်း... ယှဉ်ရှောက်ဟာ မိန်းကလေးရဲ့ထိန်းကျောင်းမှုအရ ဆိုရင် တကယ်ကို သိုင်းလောကရဲ့ မကိုဋ်ဦးသျှောင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မင်းနဲ့ ယှဉ်ရှောက် ပူးပေါင်းပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ဆုကို ဆက်ခံနိုင်ဖို့လား။’

နိုင်ချစ်နော်က မချီမြီးပြီးသည်။

‘ကျွန်မထိုနှစ်ယောက်ဟာ လူသူမရှိတဲ့ တောထဲတောင်ထဲမှာ သွားနေကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီရှင်။’

အိုယန်ထံမှာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးသာ ချမ်းတော့သည်။

‘အင်းလေး၊ မိန်းကလေးက ဒီလောက်ပြင်းဆန်နေမှတော့ ဘာက အတင်းအဓမ္မတိုက်တန်းလို့ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ။’

နိုင်ချစ်နော်က ရှင်းပြသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ကျန်လှဂိုဏ်းကို နှစ်ပေါင်း များစွာ ယှဉ်ချုပ်ခဲ့တာပဲ၊ တစ်ခေတ်ကတည်းက တစ်ယောက် အထင်မှားမှုရှိတာတွေကို ရှင်းပြလို့မရဘူးလား။’

‘အဲဒါ ခက်တာပေါ့ကွယ်၊ စချို ကိစ္စတွေက ရှင်းပြရင် အတန် ခက်ပါတယ်၊ ရှင်းမှ ပိုရှုပ်တဲ့ကိစ္စတွေ ရှိတတ်တယ်။ ဒါဟာ မိန်းကလေးလဲ သိသားပဲ။’

ထိုစဉ် မြေအောက်ဂူအဝင်အဝင်ဖြစ်နိုင်သည့် နေရာသို့ လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ ထိုစဉ် လူရိပ်တစ်ခု လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ထွက်လာသည်။ ထိုလူမည်သူနည်း။ ကုန်လုံဝမ်လော၊ ကုန်လုံဝမ်၏ ဂိုဏ်းထူးလေးလော၊ ထိုသူ၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးခြင်းခြင်းနီနေသည်။ ရင်ခွင်ထဲ၌ ဘူးတစ်ဘူးပိုက်ထားသည်။

နိုင်ချစ်နော်က အလန့်တကြား ရေရွတ်လေ၏။

‘ခါ...ခါ ကုန်လုံဝမ်ပဲ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုမှာ ဆိပ်ပင်များ ထောင်သွားသလို ခံစားမိလိုက်၏။ ရန်သူတော်ကြီးလွတ်မြောက်ခဲ့လေပြီ။ မီးကုန်သမ်းကုန် တိုက်ခိုက်ရပေတော့မည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုသည် လျှပ်တစ်ပြက်ခုန်ထွက်သွားလေ၏။ နိုင်ချစ်နော်သည် အိုယန်ထုနှင့် တိုင်ပင်ထားခြင်း မရှိပါပဲလျက် အိုယန်ထုနှင့်အတူ ပြိုင်ကုန်ခုန်ထွက်သွားလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုက အော်လိုက်၏။

‘ကုန်လုံဝမ် ရပ်လိုက်စမ်း’

အိုယန်ထုနှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့သည် ကုန်လုံဝမ်၏ ရေမိတ်ဆီ ရပ်လိုက်၏။

ကုန်လုံဝမ်က ထဟားဟားရယ်သည်။

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ငါ့ကို တားနိုင်မယ်များ ထင်နေကြသလား။ ခါ အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းကောင်း သီထားကြ၊ မြန်မြန်နေ့ခတ်ဆုတ်ရင် မင်းတို့ အသက်ချမ်းသာရာရမယ်’

နိုင်ချစ်နော်က တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဝမ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ရှင့်ရဲ့ လတ်ရုံး နှစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ တုမောက်လဲ သေသွားပြီ၊ ဟုန်တောင်လဲ သေသွားပြီ၊ ရှင့်ရဲ့ လက်ရွေးစင် ကိုယ်ရံတော် တစ်ရာ့ငါးဆယ်ကိုလဲ ဆန်ကွမ်းချိုက ထိန်းသိမ်းထားပြီးပြီ၊ ရှင့်စံတော်အိမ်ကိုလဲ ဝိုင်းထားပြီးပြီ၊ ရှင့်ညာဏ်စွမ်း ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းနေပါစေ၊ ရှင့်သိုင်းညာဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းပါစေ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝိုင်းထားတဲ့ သိုင်းလူစွမ်းတောင်းတွေရဲ့ လက်ထဲက ရှင် လွှတ်နိုင်တော့ဘူး’

ကုန်လုံဝမ် ရုတ်တရက်ငိုငိုသွားသည်။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ လူရိပ်များ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သေချာစွာ လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။

သူ့အား အဆင့်မြင့် ထိပ်သီးသိုင်းသမားများ တကယ်ပဲ ဝိုင်းပတ်ထားခဲ့ကြလေပြီ။

အပြာရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူကြီးသည် လူ၏လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကာ ကုန်လုံဝမ်အား ဂါရဝဖြင့် ဝတ်ဆတ်စကား ဆိုလေ၏။

ဒါဖြင့် မိန်းကလေး ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခဏစောင့်ပါ၊ အားလုံး သစ်ပင် ပင်စည် အကွယ်မှာ ရပ်နေကြပါ။ ကျွန်မ ခဲနဲ့ပစ်ကြည့်မယ်

နိုင်ချစ်နော်သည် နှစ်ကြိမ်တိတိ ခဲနှင့်ပစ်ပေါက်၏။ မည်သို့ မထူးခြားပေ။

သူမက ညည်းညည်းညူညူ ပြော၏။
ကျွန်မလဲ သံသယတွေ သိထိများနေပြီနဲ့ တူပါ့ရှင်

ကဲ...ဒါဖြင့် ကျုပ် သွားကြည့်ဆိုက်မယ်

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထု ပင်စည် အကွယ်မှာ ထွက်ဆဲဆဲတွင်....

ဖုန်း
ဝုန်း

ထိုသုံးကလေးသည် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် မြည်တီးခဲ့ပြီး မောက်ကွဲသွားလေ၏။ ယမ်းထုပ်များ ထည့်ထားသည့် ကလေးပင်တည်း၊ ကံကောင်းလေစွာ မီးခိုးများ ပြယ်လွင့်သွားသောအခါ....

မိန်းကလေး ကယ်တင်တဲ့အသံထဲပဲ ကျုပ်တို့မှာ ရှိပါသလားဟယ်

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုက ဝါရဝမြူပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းခါ၏။

ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ကဲ...ဒီတစ်ခါတော့ မြေအောက်ဝင်ဖို့ လိုလာပြီ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အပေါ်က စီမံခန့်ခွဲမှု ကျွန်မ အတွင်းကိုဝင်မယ်

ဟာ...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒါကသေတွင်းထဲ ဆင်းရုတ်အလုပ်ပဲ၊ ကျုပ်လို အကြီးအကဲက မဆင်းဘဲ နိန်းကလေးကို ဆင်းခိုင်းလို့ ဘယ်ကြားကောင်းပါ့မလဲ၊ ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ အနာခံစရာ ခိုရင် ရှေ့ဆုံးက အနာခံရမယ်

နိုင်ချစ်နော်နှင့် အိုယန်ထု တို့သည် မြေအောက်သင်္ချိုင်းဂူထဲ သို့ ဝင်ရန် ငြင်းခုံနေကြသည်။

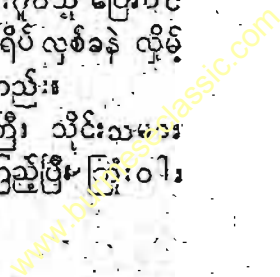
ထိုစဉ် ယွမ်ရွှေက ရုတ်တရက် ပြောလာလေ၏။
ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဘယ်သူမှ ဝင်ဖို့မလိုတော့ဘူး၊ မကြာခင် ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီး ထွက်လာတော့မယ်

အိုယန်ထုနှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့သည် မြေအောက်သင်္ချိုင်းဂူဝဲသို့ လှမ်းကြည့်မိကြ၏။ ထူးဆန်းသော လေချွန်သံသည် မြေအောက်ဂူထဲမှ တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်နေသည်။

ဖုန်း၊ ဝုန်း...ဝုန်း
မြေအောက်ဂူသင်္ချိုင်းကြီး၏ လေးဘက်လေးတန်မှ ဖုန်မှုန့်များ၊ မီးခိုးလုံးများ ပွင့်ကန်ထွက်လာကြသည်။ မီးတောက်များ ထွက်လည်း တွေ့ရသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် စိုးရိမ်ပူပန်မှုဖြင့် သင်္ချိုင်းဂူဝဲသို့ ပြေးဝင်ရန် တန်ပြင်ပါသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် လှုပ်တစ်ရိပ် လှစ်ခနဲ ထိုမိနစ်ကလေးက ထွက်လာလေ၏။ ထိုသကား ကုန်လုံဝမ်ပေတည်း။

သူသည် ပတ်လည်ပိုင်းထားသော ဝါစဉ်ကြို သိုင်းသမားကဲ့သို့ မီးတောက်မတတ် ချက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ပြီး ကြိုးဝါးစိတ်၏။

ငါ့ဒီကလွတ်မြောက်သွားရင် ပထဆေး ကျန်လှိုက်သား
တွေကို တစ်ယောက်ကျန်သစ်မယ်၊ နောက်မှ အခု ဝိုင်းထားတဲ့
ခွေးလေးတွေလွှတ်တော့ကို သက်မယ်

အိုယုန်ထိုက်က ရယ်၍ပြောလေ၏။
'မင်းဒီက လွတ်မြောက်ဖို့ စိတ်ကူးရဲသေးသလား'

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချို ထွက်လာသည်ကို မထွေး
သဖြင့် ယုန်ထိုက်အား လှမ်းမေးလေ၏။

'စောစောက ရှင်ပြောတာ ရှင်အစ်ကိုကြီး ထွက်လာတော့
မယ်ဆို'

ယုန်ထိုက်က နှလုံးဝတိမ်တောင်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

'ကျွန်တော် ကြားရိုက်ရတဲ့ လေးချွန်သံဟာ အစ်ကိုကြီး
လေးချွန်သံပါ။ ကျွန်တော် မမှားနိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့...'

ယုန်ထိုက်၏စကားမဆုံးမီ မီးခိုးလုံးများကြားမှ
တစ်ယောက် လှိုက်ထွက်လာသည်။

မျက်နှာကား အဖြူတစ်စက် အညိုတစ်စက် ဖြစ်နေရုံမျှ
မှတ်ဆိတ်များကလည်း ကွက်စက်ကွက်ကျား ဖြစ်နေသည်။
လက်ထဲတွင် ရွှေရောင်ထပ်ထပ်မိတ်လက်နေသော ဝေးတစ်ခေ
ပေါ်ရှိလာသည်။

ယုန်ထိုက်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားခဲ့သည်။

'ဒါတယ်သလဲ၊ ငါ့ထက်ထောင် ရုပ်ဆိုးနေပါကလား'
နိုင်ချစ်နော်က ကမ်းကတန်း ဝင်ပြောလေ၏။

'သူက ရှင်အစ်ကိုကြီးမပေါ့ရှင်'
'မဟုတ်ဘူး။ သူ ကျုပ်အစ်ကိုကြီး မဟုတ်ဘူး'

နိုင်ချစ်နော်နှင့် ယုန်ထိုက်တို့ ငြင်းခုံနေစဉ် ဗုဒ္ဓဟိုက် ထွက်
လာသော ကုန်လုံဝမ်းအား ရင်ဆိုင်၍ လှမ်းပြောနေသည်။

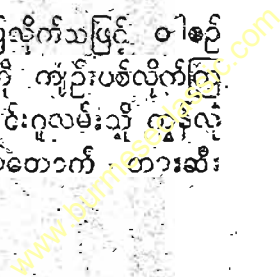
'ကုန်လုံဝမ်း ကျုပ်နဲ့ အတော်ကလေးလဲ ဘိုက်ခိုက်ပြီးနေပြီ။
ကျုပ်တယ်အဆီတာကော ခင်ဗျားသိရဲ့လားဗျ။ ဟား...ဟား...
ဟား'

ကုန်လုံဝမ်းက မျက်နှာမေကြီးဖြင့် ရယ်မောလေ၏။

'ဟား...ဟား...ဟား။ ငါက သူများအပေါ်မှာ အမြဲတမ်း
ခေါင်းတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်လာတဲ့ လူပါ။ မင်း ဆန်ကွမ်းချို ဖြစ်
တယ်ဆိုတာ ငါ အစောကြီးကတည်းက သိတယ်'

ဆန်ကွမ်းချို စိတ်ဓာတ် ကျသွားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ
အရာများကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သောအခါ ဆန်ကွမ်းချို၏ မူလ
ဓူပ်ရည် ပေါ်လာသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယုန်ထိုက် အချက်ပြလိုက်သဖြင့် ငါ့စဉ်
ကြီး သိုင်းသမားကြီး များက စက်ဝိုင်းကို ကျဉ်းပစ်လိုက်ကြ
သည်။ ဆန်ကွမ်းချိုက မြေအောက်သင်္ချိုင်းဂူလမ်းသို့ ကုန်လုံ
ဝမ်းဖြတ်မဝင်နိုင်ရန် လမ်းခုလတ်မှ ဖြတ်တောက် ဟားဆီး
လိုက်သည်။

အို ယန်ထုံက....

'ကဲ...ကွန်လုံခေမိ၊ မင်းဘာသာ၊ အဆုံးစီရင်မှာလား၊ ငါတို့
က စီရင်ပေးရမှာလား'

ကွန်လုံခေမိသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိ ကစားလိုက်၏။
ဝိုင်းထားသူ သိုင်းသမားတိုင်း သူ့လောက်နီးပါး သိုင်းပညာ
ကောင်းသူချည်းဖြစ်ကြောင်း ညီလိုက်သည်။ သူ့လွတ်မြောက်
ရေးမှာ မလွယ်တော့ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

သူသည် သိုင်းလောက၌ အဖော်မပါ တစ်ဂိုဏ်းတည်းကြီး
စိုးခဲ့သောသူဖြစ်သည်။ ယခု သူ့ဘေးတွင် ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးမျှ
မရှိသဖြင့် သူ့သဘောအရ စိတ်ဓာတ်ကျရန် အကြောင်းမရှိ
ချေ။ သို့သော် ဓာတယ်တမ်းအခက်အခဲကြုံလာသောအခါတွင်မူ
အလွန်လှူကြံခိုင်သော ကွန်လုံခေမိသည်ပင်လျှင် စိတ်ဓာတ်ကျ
လာလေတော့၏။ ကွန်လုံခေမိက နိုင်ချစ်နော်အား လှမ်းမေး၏။
'တုမောက်နဲ့ ဟုန်တောင်'

သူ စကားမဆုံးမီ နိုင်ချစ်နော်က ယှမ်းရွှောက်အား လှမ်း၍
အမိန့်ပေးလိုက်၏။

'ယှမ်းရွှောက်...တုမောက်ရဲ့ အလောင်းနဲ့ ဟုန်တောင်ရဲ့
အလောင်းကို ယှပ်ပြလိုက်စမ်းပါ'

ယှမ်းရွှောက် ခုန်ထွက်သွား၏။ အလောင်း နှစ်လောင်းကို
ကွန်လုံခေမိ၏ရှေ့သို့ ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

ကွန်လုံခေမိသည် ဆိုအလောင်းများကို ကြည့်၍ ရယ်မော
လေ၏။ စင်စစ် ရယ်သံသည် ရယ်သံ မပီသလှပါ။ ပထမဆုံး

အကြိမ် ကြေကွဲစွာရယ်သည့် အသံဖြစ်ကြောင်း နိုင်ချစ်နော်က
ကောင်းစွာ သိပါသည်။ အို ယန်ထုံက....

'ကွန်လုံခေမိ...မင်းဟာ ငါ့ထက် ပညာသာသယောဓင် ရှိပါ
တယ်။ ငါပေမယ့် မင်းနဲ့ ငါ့ဟာ ခေတ်ပြိုင်ပဲ။ ဒီတော့ နောက်
ဆုံးပြိုင်ပွဲကို မင်းနဲ့ငါနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မယ်။ သေရွာကို နှစ်ယောက်
အတူ သွားရအောင် ငါတိုက်ပါမယ်'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ မလုပ်နဲ့'

နိုင်ချစ်နော်က ဖော်ဆည်း

ကွန်လုံခေမိက သူ၏ခားရှည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

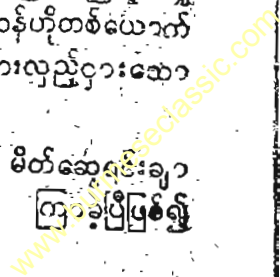
'သူများတွေက မင်းစိတ်ထဲက အခြေအနေကို ဘယ်လိုရှိမန့်၊
သိကြပေမယ့် ငါကတော့သိတယ်။ ကဲ...ထက်နက်ထုတ်တော့'

အို ယန်ထုံသည် မည်သည့်အခါမျှ လက်နက်ကိုင်သူ မဟုတ်
၍ သူ့တွင် ခံမရရှိပေ။ နောက်သို့လှည့်၍ ခားငှားသည်။

'ဘယ်သူ့ဆီမှာ ခားပါသလဲ'

အို ယန်ထုံနှင့် အတူ ပါလာသော သိုင်းဆရာကြီးများမှာ
အားလုံး ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားများသာဖြစ်၍ မည်သူကမျှ
ထက်နက်မကိုင်ကြပေ။ ဒဏ်ရာရနေသော တုထန်ဟိုတစ်ယောက်
သာ ကျားပုတ်ကိုင်သည်။ ယခု အို ယန်ထုံက ခားလှည့်ငှားသော
အခါ မည်သူမျှ ပေးရန် မရှိကြပေ။

တက်မူ အစာတော်သည် အို ယန်ထုံနှင့် မိတ်ဆွေရင်းချာ
အဖြစ် ပေါင်းခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍

အိုးယန်ထု အသက်စွန့်တိုက်တော့မည် ကိစ္စကို လုံးဝသဘောမကုသေး၊ ယုံကြောင့် အမန်းကတန်း၊ ရှေ့ညိုဘက်လာ၏။

ဝိုင်းချုပ်ကြီး၊ ထွက် လူသတ်သမား သက်သက်ပါဗျ၊ ကျုပ်နဲ့ပဲ တိုက်မယ်။

ဆရာတော်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့ တောင်ငွေဖြင့် ဝင်တိုက်တော့မည်၊ ကုန်လုံဝမ်းက ရေးကို ခပ်စောင်းစောင်း ခံပေးပြီး ကောင်ငွေကို လင်းလင်းပေးလိုက်သည်။

သို့သော် တောင်ငွေရိပ်များက ကုန်လုံဝမ်း၏ ဗတ်လည်၌ တရိပ်ရိပ်လည်နေသည်၊ တက်မှဆရာတော်သည် ရှိသမျှအတွင်း အားနှင့် ရှိသမျှပညာကို အကုန်ထုတ်သုံးနေသဖြင့် ကုန်လုံဝမ်းနှင့် လက်ရည်တူနေလေ၏။ နိုင်ချစ်နော်က စိတ်မဝန် တက်ကြွဖွယ်ရာ အော်ဟစ်လှုံ့ဆော်လိုက်သည်။

ဆရာကြီးတို့၊ ဆရာကြီးတို့ အခု ရောက်လာတာဟာ ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်နေတဲ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲကိုကြည့်မိလာကြတာလား၊ လူတိုင်း၊ လူတိုင်း ကုန်လုံဝမ်းဆီက အကြွေတောင်းဖို့ရှာနေတာ၊ အခု တောင်းကြပါတော့လား၊ အားလုံးဝင်ယူကြပါတော့လား၊ သိုင်းလောတ ထုံးစံအရ ပညာခန်းကြောင့် ပြိုင်ရတဲ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲ မဟုတ်ဘူး။

ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ကုန်လုံဝမ်းဟာ ကျုပ်တို့ကို သိုင်းလောက ထုံးစံမဟုတ်ဘဲနဲ့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်၊ ဒီအကြောင်းကို တောင်းရမယ်။

ဝိုင်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြိုလုံသည် အော်ဟစ်ပြီး တိုက်ပွဲစည်းအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်သွားလေတော့၏။

တက်မှဆရာတော်နှင့် ယွင်ကြိုလုံတို့ နှစ်ဦးပေါင်း တိုက်ခိုက်ဆည်းတိုင်အောင် ကုန်လုံဝမ်းက ကြွကြွခီခီနေခဲ့ပေသည်။

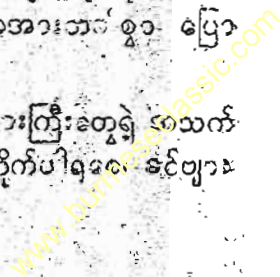
ယွင်ကြိုလုံက ကုန်လုံဝမ်းကို ဧဝါတထွက်မည်ဆိုသည့် အစွန်ဧဝါသထွက်လောက်သည်၊ ဆူ စိတ်တုန်းကြီးများနှင့် ပညာပြိုင်ရန် စိန်ခေါ်သောအခါ ကုန်လုံဝမ်းနှင့်တကွ အခြားသော သိုင်းသမားကြီးများကိုပါ ပင့်ဖိတ်ခဲ့သည်။

ကုန်လုံဝမ်း ရောက်ရှိလာပါ၏၊ သို့သော် သူသည် သိုင်းဆရာကြီးများ၊ စိတ်တုန်းကြီးများနှင့် ဆူ ကိုပါ ဆတ်ဖြတ် ထွက်သွားသည်၊ ထူကိုယ်တိုင် သေချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့၍ အသက်ပျက်လွတ်ခြောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဝုန်း

ယွင်ကြိုလုံ၏ လက်ဝါးတစ်ချက်သည် ကုန်လုံဝမ်း၏နံစောင်းသို့ ဝင်သွား၏၊ ရွှောင်လိုက်သော်လည်း မလှုတ်ပေ၊ နံရိုးတစ်ချောင်းကျိုးသွားသည်၊ သို့သော် ထိုအချက်ကို သိုင်းသမားကြီးများ မသိကြစေ၊ ယွင်ကြိုလုံက ဘအားဘေ စွာ ပြောလေ၏။

ဆရာတော်...ကျုပ်ရဲ့ဇိတ်ဆွဲ သိုင်းသမားကြီးတွေရဲ့ အသက်ကြေးဆပ်ဖို့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း တိုက်ပါရအောင် ခင်ဗျားထို တစ်ယောက်မှဝင်မကူကြပါနဲ့။

၃၁၆ နိုင်ချစ်နော်သော်

နိုင်းချစ်နော်သည် ကောင်းကင်ကိုမေ့ကြည့်၏။ နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက်သို့ တိမ်းစောင်းစ ပြုလာလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထု အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး တီးတိုးပြောဝေ၏။ အို ယန်ထု က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

ယွင်ကြိုလုံနှင့် တတ်မဲ့ ဆရာတော်တို့သည် ကွန်လုံဝမ်ကို အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်ရသေ့ရှိသေးသည်။ ကွန်လုံဝမ်၏ လက်ထဲမှ ဓားသည် အရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် ရန်သူနှစ်ဦး၏ ယောက်ျားဆီသို့ တိုးဝင်သွားလျက် ရှိနေ၏။

အို ယန်ထု က အော်ဟစ်ပြောကြားလိုက်သည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြိုလုံ၊ ကွန်လုံဝမ်ဟာ ဒီခန့် လူတ်မြောက်သွားခဲ့ရင် ကျုပ်တို့ဟာ ရန်သူတော်ကြီးအတွက် အစကနေ ပြန်ပြင်ဆင်ကြရလိမ့်မယ်။ အဆုံးသတ်ခါနီးလေး ကျမှ သိုင်းလောကစည်းကမ်းအတိုင်း လုပ်နေရင် သိုင်းလောကသားတွေအားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်'

ရဲယိဖိန်ကလည်း ပီပြင်ပြောသည်။

'ခါ မှန်တယ်။ ဒီလိုရက်စက်တဲ့ လူသတ်သမားကို သိုင်းလောကစည်းကမ်းအတိုင်း ယှဉ်ပြိုင်ဖို့မလိုပါဘူး။ ကျုပ်တော့ ဝင်တိုက်ပြီ'

ရဲယိဖိန်ကဝင်တိုက်သောအခါ ထိန်မုဆရာတော်၊ ဆရာကြီး ကျင်ရွယ်တော်၊ စီမုဆရာတော်တို့ပါ ဝင်တိုက်ကြတော့၏။

ကွန်လုံဝမ်မှာ တစ်သက်လုံး သူတစ်ပါးအား ဒုက္ခပေးခဲ့သည် စဉ်ဒုက္ခကို ယခုမှ ဓရဓရလည်လည် ပြန်ခံရတော့သည်။

သူ့အား စိုင်းတိုက်နေသူများမှာ စွမ်းရည် မြင့်မားသော သိုင်းသမားကြီးများဖြစ်၍ ကွန်လုံဝမ်မှာ လက်ဝါး ဘစ်ချက် မတုတ် တစ်ချက် အထိခံနေရသည်။ ထိုစဉ် သူသည် အတင်းအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်၏။ ကွန်လုံဝမ်အား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသော နိုင်ချစ်နော်က အရေးတကြီး အော်သည်။

'အားလုံး သတိထား။ သူ လက်နက်ပုန်းသုံးလိမ့်မယ်'

အို ယန်ထု သည် တိမ်ဖေခက် လတ်သွားသိုင်းဖြင့် အိတ်နှိုက်နေသော ကွန်လုံဝမ်၏ လက်ကို ထိုးလိုက်သည်။ လက်ဖျ ရှိုးကြေသွားသဖြင့် ကွန်လုံဝမ်၏လက်မှာ အိတ်ထဲမှ ပြန်မထုတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။

ဤကား အခွင့်အရေးပင်တည်း။ ယွင်ကြိုလုံသည် 'ပန်းကူးကိုင်းဆက်' သိုင်းပညာဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက် ကွန်လုံဝမ်၏ဓားကို လုယူလိုက်သည်။ ဓားမှာ ယွင်ကြိုလုံ၏ လက်ထဲသို့ ပါရှိသွားလေတော့၏။ သိုင်းလောက၌ မိမိ၏ လက်နက် သူတစ်ပါး လက်ထဲသို့ ပါရှိသွားလျှင် ရှုံးနိမ့်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ရဲယိဖိန်၏ခြေတန်ချက်က ကွန်လုံဝမ်၏ ခြေသလုံးကို ပြင်းထန်စွာ ခတ်မိသွားပြန်သည်။

ကွန်လုံဝမ်၏ ခြေထောက်ရိုး ကျိုးသွားသည်။ သို့သော် သူသည် အလွန်တရာမာန်ကြီးသူဖြစ်၍ ကြံကြံခံရလျှင် ခုခံနိုင်

သေးသည်။ အိုယန်ထုံက ကုန်လုံဝမ်းအား အပိုင်ထိုးသတ်ရန် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခန့်ဝင်၏။ ထိုစဉ် ကုန်လုံဝမ်းသည် လက်ဖျံရိုးကြောသားသည်လက်ကို ရုတ်ခြည်းဆဲထုတ်လိုက်သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နောက်ဆုတ်’

အိုယန်ထုံသည် ကုန်လုံဝမ်းအား ထိုးသွင်းသည့်လက်သီးကို အပြန်ချပ်သိမ်းလိုက်ရ၏။ နိုင်ချစ်နော်က ဆတ်တိုက်အော်သည်။

‘ဆရာကြီးတွေအားလုံး၊ အားလုံးအပြန်ဆုံးနောက်ဆုတ်ကြ’

ဝါစဉ်ကြီး ဆရာကြီးများသည် လှစ်နေအောင် ပါးသူများ ဖြစ်လာ လှုပ်တစ်ပြက် ဆယ်ပေနှီးပါးအထိ ခုန်ထွက်လွှားကြလေ၏။ သူတို့သည် နိုင်ချစ်နော်၏စကားကို ကောင်းစွာယုံကြည်သည်။ ဤမိန်းကလေးသည် ကုန်လုံဝမ်း၏ဆိုးညစ်ယုတ်မာမှုကို ကြိုတင်မရှိပီမီနှင့် သူတို့အား ဤသို့သတ်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ထိန်မာ တစ်ဖုစီမု၊ တျင်ရွယ်တောက်၊ ရဲယိဖိန်၊ ယွမ်ရွှေကတ်နှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့သည် ကုန်လုံဝမ်းအား ပစ်ခတ်ပုံသဏ္ဍာန်ဝိုင်းထားလိုက်ကြ၏။ ကုန်လုံဝမ်း၏ကျောဘက်တွင် ဆန်ကွမ်းချို ဖြစ်နေ၏။

ကုန်လုံဝမ်းသည် သူရန်သူများ ဆုတ်ခွာသွားသည်ကို ဝေးကြောင်ကြည့်နေသည်။ သူသည် မြေပေါ်၌ ခြေတစ်ချောင်းကိုသာ အားပြုရပ်နေရသည်။ သူ့မျက်လုံးများက မီးကျိုးခဲလိုပဲ ရဲရဲနေသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ကုန်လုံဝမ်း၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်နေသည်။ ယခုအချိန်သည် အလွန်ကန့် တခွေးကြီး၊ နေပြီဖြစ်၍ ကုန်လုံဝမ်း၏လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုမျက်သည် အသက်ဆယ်သက်နှင့် ညီနေသည်။

ထိုစဉ် ကုန်လုံဝမ်းသည် ခြေတစ်ချောင်းတည်းကို အားပြုခန့်ခဲထောက်လှက် အိုယန်ထုံ အား ခုန်အုပ်လိုက်လေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ မခုခံနဲ့၊ အနားကပ်မခံနဲ့’

နိုင်ချစ်နော်သည် အရေးတကြီးလှမ်းသော်လိုက်လေ၏။

အိုယန်ထုံနှင့် ဝါစဉ်ကြီး သိမ်းသမားကြီး အားလုံးသည် အသေအလဲနောက်ဆုတ်လိုက်ကြပြန်၏။ ကုန်လုံဝမ်းသည် နောက်ထပ်ခုန်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။ မီးစာကုန် ဆီခန်းသကဲ့သို့ တင်းထားသည့်အားမာန်များ လျော့ကျ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့သည်။ တစ်ခေတ်တစ်သောက် အဆိုးတွင် သရဖူဆောင်၊ နိုင်သည့် ကုန်လုံဝမ်းတစ်ယောက်တည်း သံဝေဂရပွယ်ရာ မြေပေါ်၌ လဲကျလျှောက်ရှိနေလေပြီ။

ဆန်ကုမ်းချီသည် ကုန်လုံဝမ်းအား ကျွေရှောင်ပြီး ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား ဂါရဝပြု အစီရင်ခံလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကံကောင်းထောက်မလှီ ကျွန်တော်အသက်
မပျောက်ခဲ့ပါဘူး။ နောက် ဝင်လာတဲ့ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ ဂိုဏ်းတု
ဦးလေးတော့ ကျောက်မောင်းဝါပြီး သေသွားပါပြီ။ ကုန်လုံဝမ်း
ကတော့ အထူး ကံကောင်းစွာလှမို့ ကျွန်တော် ထက်တောင်
မြေအောက်ရုတ်က အရင်ထက်နှိုင်းခဲ့ပါတယ်။

မောင်ရင်ကို တစ်ခုမှေးပါရစေ၊ ပညာရှိထန်ရွှင်ရဲ့ ကျောက်
စိမ်းခေါင်းထဲမှာ တကယ်တော့ တိုက်တဲ့ နည်းပရိယာယ်ကျွမ်း
ရှိခဲ့သလား၊ မောင်ရင် ထည့်ထားခဲ့သလား။

ဆန်ကုမ်းချီက ခေါင်းခါ၏။

မရှိပါဘူး။ နောင်ကြီး ဆန်ရွှင်သေတော့ အားလုံးကို
ကျွန်တော် ရွာဖွဲ့တာပါပဲ။ ဘာကျမ်းမှ မတွေ့ပါဘူး။

ယွင်ကြိုလုံက ဝင်မေး၏။

မြေအောက် သင်္ချိုင်းဂူထဲမှာ မောင်ရင်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ
သေးသလား။

ကျွန်တော် ရွှေခင်းချက် နှစ်ချက်မိသွားတယ်။ ဒါကြောင့်
သူ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးခြင်းခြင်း နီနေတာပေါ့။

နိုင်ချစ်နော်က....

ဆန်ကုမ်းချီ...ဟို အရှင်လတ်လတ်မြေမြှုပ်ထားတဲ့ အထူး
သမားနှစ်ရာကော့။

သူတို့လဲ ထုတ်ပေါ်တိရနေပါပြီ။

ပညာရှိထန်ရွှင်ကဘာသဘောနဲ့သူတို့ကိုမြေမြှုပ်ပစ်ခဲ့တာလဲ။

မြေမြှုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြေအောက်ခန်းမှာ ခေတ္တခဏ
ထည့်ထားခဲ့တာပါ။ စားရေးရိက္ခာ အပြည့်ပဲဥစ္စာ၊ ဒီသင်္ချိုင်းဂူ
ဆောက်တဲ့အတိုင်း ပျံ့နှံ့အောင်လုပ်တဲ့သဘော၊ ကုန်လုံဝမ်းက
ဒီသင်္ချိုင်းဂူကြီးကို ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့
သဘောပါပဲ။ အခု အလုပ်သမားတွေ မြောက်ဘက်ထွက်ပေးကြ
တု လွတ်မြောက်နေကြပါပြီ။

ယွင်ကြိုလုံက ထဲကျနေသော ကုန်လုံဝမ်းအား လှမ်းကြည့်
ပြီး ပြေးလိုက်၏။

ကုန်လုံဝမ်း လဲနေတာကြာပြီ။ လုံးဝ မလှုပ်ဘူး။ အိပ်များ
ပျော်သွားသလား မဆိုဘူး။

အိုယန်ထုံက....

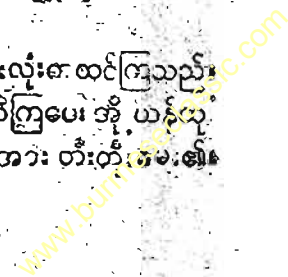
ကုန်လုံဝမ်း မြေကုန်လက်ပန်း ကျနေတုန်း အရှင်ဖမ်းရှင်
ကောင်းမယ်။

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရွှေသို့ ရွှေ့ကလေးလေ၏။
နိုင်ချစ်နော်က အရေးဝကြီး စားဆိုးရပြန်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...အတင်မရပါနဲ့။

ထိုအချိန်မှာပင် လုံးဝ ငြိမ်သက်နေသည့် ကုန်လုံဝမ်းသည်
ဗြူးခနဲ ထထိုင်လိုက်၏။ ဆူလူထဲမှ ဆေးဘူးကလေးကို
ပွင့်၍ အထဲမှ ဆေးလုံးဓာလေးများကို တစ်ပြုလုံး ပါးစပ်ထဲ
ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး မျိုချပစ်လိုက်သည်။

ကုန်လုံဝမ်းအဆိပ်သောက်သည်ဟု အားလုံး၏ထင်ကြသည်။
သို့သော် မည်သူမျှ တပ်အုပ်သေချာ မသိကြပေ။ အိုယန်ထုံ
က နောက်သို့ပြန်ဆုတ်လာပြီး နိုင်ချစ်နော်ကား တီးတီး ဖမ်း၏။

'မိန်းကလေး...ကုန်လုံဝမ်း အဆိပ်သောက်တာလား'

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းခါ၏။

'သုလုံလူမျိုးလား အဆိပ်သောက်မှစွာ ဘယ်တော့မှ အဆိပ် မသောက်ဘူး၊ ကျွန်မတို့အားလုံး ပိုပြီး သတိထားကြရမယ် ထိုစဉ် ယွင်ကြိုလုံက ဝင်၍ ရှင်းပြလေ၏။

'ကျုပ် ကြားဖူးထားတဲ့ ဆေးတစ်မျိုး ရှိတယ်၊ ဒီဆေးက သောက်လိုက်ရင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ သိုဝှက်ထားတဲ့ ချွန်အား တွေ အကုန်ထွက်လာနိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဆေးကို တယ်သုမမြင်ဖူးပါဘူး၊ ယုံတမ်းပုံဖြင့်လေ့ကျက်ကြားဖူးခဲ့တာပါ။

ဟား...ဟား...ဟား။ ယွင်ကြိုလုံ၊ မင်း တော်ဇာယ်၊ အဲဒီ ဆေးကို မင်း ကြားဖူးတာ ဂုဏ်ယူ၊ မမြင်ဖူးတဲ့ အတွက်တော့ အမြစ်ထင်ကြ'

ကုန်လုံဝမ်းက တဟားဟားရယ်ရင်း ပြောသည်။ ယွင်ကြို လုံက အံ့အားသင့်သည့် လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

'ဒါဖြင့်စောစောကမင်းသောက် ယိုက်တာအဲဒီဆေးပဲလား'

ကုန်လုံဝမ်းက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညှိတံ၏။

'ဒီ ဆေး နည်းကို ငါ့ထားတာ ကြာပြီ၊ ဆေးတစ်လုံး သောက်ရုံနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ အင်အားတွေ အကုန် ထွက် လာနိုင်တယ်။

အခု မင်း ဆေးလုံးတွေ အကုန်သောက်လိုက်ပြီ၊ အကုန် သောက်လိုက်လို့ မင်း ပိုပြီးအားရှိလာမယ်လို့ ထင်နေသလား၊ တန်ဆေး လှန်အေးတဲ့ကွ'

ယွင်ကြိုလို၏စကားကို ကုန်လုံဝမ်းက ဂရုစိုက်ပေ၊ ထူး အကြည့်သည် အိုယုန်ထုံထံသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

'ဟေ့...အို ယုန်ထုံ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ဟာ သိုင်းလောကထဲယွင်ကြို ခပ်ခဲတာ ဆယ်နှစ်မကတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့နှစ်ငယ်ကကဲ့ရဲ့ တိုက်ပွဲဟာလဲ တိုတိကျကျ မရှိခဲ့ဘူး၊ ငါဟာ အခု အင်္ဂါ အများကြီး ရနေတယ်၊ ငါနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ရုံနဲ့လား၊ ဆန်ကွမ်းချိုသည် အားဖြည့်ဆေးအစုမ်းဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယုန်ထုံ အား စိန်ခေါ်ခြင်းပြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသဖြင့် ကမန်းညီ ကတန်း ဝင်တားသည်။

'ဒီတိုက်ပွဲဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ စစ်မှန်တဲ့ ဘိုက်ပွဲမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဝင်ကိုစွမ်းအားမှ မရှိတော့ဘဲ၊ ဆေးစွမ်းအားနဲ့တိုက် တဲ့ အရှုံးအနိုင်ဟာ တရားမဝင်ဘူး။

ကုန်လုံဝမ်း အကြီးအကျယ် ခေါ်သထွက်သွား၏။

'ကောင်းပြီ၊ မင်းကိုသတ်ပြီးမှ သူတို့ကို သတ်လို့ ငါ့အဖို့ နောက်မကျဆေးပါဘူး။

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဗဟိုဩဖွယ်ကောင်းလောက်သည့် ထွပ်မြန်မှုဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုကို ခုန်အုပ်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ရှေ့ခင်းကို နိုင်ချစ်နော် ထံသို့ ပြန်လည်ပေးအပ်ပြီးဖြစ်၍ လက်ချည်းသက်သက်သာ ရှိ နေတော့သည်။ ခါးကြားထဲ၌မူ ပလေသံရှင် အဘိုးအိုအိန္ဒိယထပ် တစ်ပလေရှိ၏။ ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကုန်လုံဝမ်းနှင့် အကြိမ်အနတတ် ချားများ တိုက်ခိုက်ပြီးဖြစ်၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိတော့မချေ။

ထို့ကြောင့် ကုန်လုံဝမ်း ခုန်ဝင်လာသောအခါ လက်ဝါးဖြင့်
ဆီးရိုက်လေ၏။

ဝန်း.....

လက်ဝါးနှစ်စုံသည် ပြင်းထန်သော အဟုန်ဖြင့် ထိတွေ့ပြီး
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လေတိုးသံပင် မြည်ဟည်းသွား၏။ ဆန်
ကွမ်းချိုကို တိုင် ဝါးကိုက်မှုလွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။ နိုင်ချစ်
နေခံသည့် အရေးတကြီး လှမ်းအောင် သတိပေးချပြန်လေ၏။

အားလုံးဆတိသားကြွ ဆန်ကွမ်းချိုဟာ ဘယ်တုန်းက
ကုန်လုံဝမ်းကို ဒီလို အချိုးပေးခဲ့ရတုံး၊ ကုန်လုံဝမ်းစားစားထဲ
ဆေးတွေ ဆေးစွမ်းပြနေပြီ။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ဆေးကြွသားပြီး အိုယန်ထုံထံသို့ ခုန်ဝင်
ပြန်သည်။ ကုန်လုံဝမ်းမှာ ဆေးစွမ်းကြောင့် အလွန်တရာ လျင်
မြန်လှသဖြင့် အိုယန်ထုံ မှာ လွဲချွေရှောင်တိမ်းရမလိမ့်ဖြစ်သွား၏။
ထိုသို့ လဲချ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရလျှင်လည်း ဝိုဏ်းချုပ်ကြီး
ဆိုသည့် ဂုဏ်သိက္ခာမှာ ရေစုန်ပေ့ပုပေ့တခုပင်။

ယွင်ကြိုလုံသည် ထိုအချက်ကိုရိုင်းခိုင်ဖြင့် မာန်သွင်း အော်
ဟစ်ကပ် သျှင်တစ်ပြက်ခုန်ဝင်ပြီးလက်ဝါးဖြင့်ကာလီကံပေး၏။
ဝန်း.....

ယွင်ကြိုလုံသည်လည်း ဆန်ကွမ်းချိုကဲ့သို့ပင် လွင့်ထွက်သွား
ပြန်သည်။ ယွင်ကြိုလုံသည် မြေကြီးပေါ် လေးဝါးပတ် လိမ့်
ထွားရာမခန့်တလိုက်သည်။

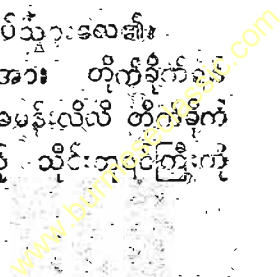
ကုန်လုံဝမ်းကိုသတိထားကြ၊ သူ့အင်အားဟာ အဆမတန်
တိုးတက်နေပြီ။ ပေါ့ဆရစ် အသက်ပါပါသွားလိမ့်မယ်။

အိုယန်ထုံသည် ယွင်ကြိုလုံ လိမ့်သွားသည်နှင့် ကုန်လုံဝမ်း
အား ခိုးနားလက်သီးသိမ်းကွက်ဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်ဆိုးလိုက်
သည်။ ကုန်လုံဝမ်းက ထိုလက်သီးကို လက်ဝါးဖြင့် ဖမ်းဆုပ်ပြီး
တုန်းထုတ်လိုက်ရာ အိုယန်ထုံသည် လေထဲ၌ ကျမ်းနှစ်ဖာ
ပစ်ထုတ်သွားရလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကုန်လုံဝမ်းသည် သူ့ပတ်လည်မှသိမ်းသမား
များကို အရှုံးအမှု မနားတမ်း တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ ဝါးစဉ်
ကြိုသိုင်းသမားများနှင့် ယွမိခရောက်နိုင်ချစ်နှင့်တူသည့် အသေ
အလဲ ခရူင်တိမ်းကြရသည်။ ကုန်လုံဝမ်း၏တိုက်ခိုက်မှု မည်မျှ
ပြင်းထန်သနည်းဆိုသော် တန်ရှင်၏ မဟာသင်္ချိုင်းဂူ မြေကွက်
လပ်တုံး မုင်းတိုင်းဝယ်အစီအစဉ်ကခတ်နေသကဲ့သို့ တဟူးဟူးမြည်
နေသည့်အထိ ဖြစ်ခဲ့ခဲ့ရလေသည်။

အားလုံးရှောင်ကြ ရှားကြ၊ ဘယ်သူမှထိပ်တိုက်မခံကြနှင့်
နိုင်ချစ်နှင့်တူသည့် ခရူင်ရင်းတိမ်းရင်းမှ ကျမ်းလောင်စွာ
အော်ဟစ်သတ်သောနေရသည်။ ကုန်လုံဝမ်းသည် ချွားရောက်ကဲ့သို့
အဆင်မပြေတိုက်ခိုက်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း နှေးနှေးလာ၏။
ဝါးစဉ်ကြိုသိုင်းသမားကြို များသည် စေးစောက်လေရာက ရေ
ဖရဲ မခရူင်တိမ်းကြရတော့ပေ။

ထိုစဉ် ကုန်လုံဝမ်းသည် ရုတ်တရက် ရပ်သွားလေ၏။
သိုင်းသမားကြို များသည် ကုန်လုံဝမ်းအား တိုက်ခိုက်ခန့်
သတ်မရကြတော့ပေ။ ထိုအခါ ကြောက်မနပ်းလိလိ တိုက်ခိုက်
နေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်ဆင်းသွားသည့် သိုင်းဘုရင်ကြီးကို
တစ်ဖက်ဖြင့် ဝေးကြည့်နေမိကြသည်။

‘ဝတ်.....ဝတ်.....ဝတ်.....ဝတ်’

ကုန်လုံဝမ်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာပြီး နောက် မေးချင်းရိုက်လာတော့သည်။ မေးရိုက်သံကျယ်လောင် လှသဖြင့် သိုင်းသမားကြီးများအားလုံး ထိုမေးရိုက်သံကို ကြား နေကြရသည်။

ကုန်လုံဝမ်း၏မျက်နှာ၌မျက်နှာပုံးတူပုံထားသဖြင့် တကယ် တမ်း မည်သို့ခံစားနေရသည်ကို မသိရှိနိုင်သော်လည်းခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေပုံကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် အလွန်တရာမှ နာကျင်ပုံရကြောင်း ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်လိုက်ကြသည်။

နိုင်ချစ်နော်က သံဝေဂရစွာ ပြောလိုက်သည်။

‘သုဟာ သူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူတစ်ပါးကို ခုက္ခပေးဖို့ပဲကြံခဲ့တယ်။ သူတစ်ပါးကို အဆိပ်ခတ်ပြီး စေခိုင်း ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးခံစား သူကိုယ်တိုင် အားဖြည့်ဆေးကိုအသုံး လွှင့်ပြီး အဆိပ်ဝေဒနာခံစားရသလို ခံစားနေရရှာပြီ။’

ကုန်လုံဝမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းတည်ငြိမ်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ခိုက် ချုပ်ကြီး အိုယန်ထု ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ဆန်ကုမ်းချိုက ယှမ်းရွှောက်အား အရေးအကြီး အော်လိုက်၏။

ညီလေးယှမ်းရွှောက်၊ ဂိုက်၊ နှုပ်ကြီးနားကို အမြန်ဆုံးလာခဲ့ ကုန်လုံဝမ်းတို့ကဲ့ရင် ငါ့တို့ဝိုင်းခုခံရမယ်။’

ယှမ်းရွှောက်သည် ချက်ချင်းပင် အိုယန်ထု ဘေးသို့ ရောက်ရုံ လာ၏။ ဆန်ကုမ်းချို ပြောသည့်အတိုင်းပင် ကုန်လုံဝမ်းသည် အိုယန်ထု ထံသို့ ခုန်ဝင်လာပြန်၏။

အိုယန်ထု၊ ယှမ်းရွှောက်၊ ဆန်ကုမ်းချိုတို့သည် သူတို့အ တွင်းအားများကို အကုန်ထုတ်၍ လက်ဝါးသုံးခုဖြင့် ပြိုင် ခခုခံလိုက်ကြရသည်။

‘ဝန်း’

သုံးယောက်စလုံးလွှင့်ထွက်သွားကြရပြန်သည်။ ကုန်လုံဝ မ်းကမူ မူလက အိုယန်ထု ရုပ်ခန့်သည့်နေရာ၌ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲရပ် နေသည်။ ရဲယိဖိန်သည် လှုပ်တစ်ပြက်ခုန်ဝင်လာတာ ကုန်လုံဝ မ်းအား လက်ဝါးဖြင့်ဝင်ရိုက်၏။ ကုန်လုံဝမ်းက ကြောက်ခက် ဖွယ်ရာ အသံဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

‘သွားစမ်း’

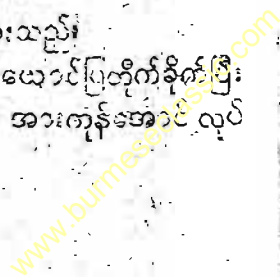
ရဲယိဖိန်မှာ ခုတ်သည့် သစ်ရွက်တစ်ရွက် လွင့်သွားသည့်ပမာ လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။ မြေပြင်သို့ ဝန်းခုန်ကျသွားပြီး ‘ဝေ ခန့် သွေးများထိုးအန်လေတော့၏။ ပြင်းထန်သော အတွင်း ခက်ရာရရှိသွားခဲ့လေပြီ။’

ထိန်မုဆရာတော်၊ တက်မုဆရာတော်၊ စိမုဆရာတော်နှင့် ဆရာကြီးကျင်ရွယ်တော်တို့မှာလည်း ကုန်လုံဝမ်း၏ ကြီးမား သောစွမ်းအင်ကို တွေ့ရသောအခါ ဝင်ရကောင်းနိုးနိုး၊ စောင့် ကြည့်ရကောင်းနိုးနိုး တွေဝေသွားကြရလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်က အားလုံးကို သတိပေးသည်။

‘ဆရာတော်တို့ ဝင်မတိုက်ကြပါနဲ့။ ယောက်ပြတိုက်ခိုက်ပြီး ရှောင်တိမ်းခို ရှောင်တိမ်းကြပါ။ သူ့ကို အားကုန်အောင် လုပ် ကြပါ။’

‘မုန်တယ်’

တစ်ပြိုင်တည်း ခရုနှစ်ကြံပြီး ကုန်လုံဝမ်းအား တစ်ယောက်
တစ်လက်ဝိုင်းတိုက်ကြားကားသည်။ သို့သော် မည်သူမျှ ကုန်လုံဝမ်း
နှင့် ထိပ်ဆိုင်အထိမခံကြပေး ကုန်လုံဝမ်းမှာ တစ်နေရာတည်း၌
ရပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ စက်ဝိုင်းပမာလှည့်၍ ခုခံနေရတော့သည်။

ကုန်းတစ်ယာညက်ခန့် ကြာလာသောအခါတွင် ကုန်လုံဝမ်း
၏ခန္ဓာကိုယ်၌ ကြီးမားသော အင်္ဂါများ ရရှိသွားတော့သည်။
မကြာမီ ကုန်လုံဝမ်းသည် ပထမတစ်ကြိမ်တုန်းကလို မေးချင်း
တက်တက် ရိုက်လာပြန်တော့သည်။

အားလုံး နောက်ဆုတ်ကြ

နိုင်ချစ်နော်၏ သတိပေးသံကြောင့် သိုင်းသမားကြီးများ
အားလုံး နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။ ကုန်လုံဝမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်
မှာ မူလပုံစံတိုင်း အဖျားဟက်သလို တုန်ယင်လာပြန်၏။ သိုင်း
သမားကြီးများ အားလုံး မျက်မှောက်ကုတ်၍ ကြည့်နေကြ၏။
မိမိထံ နေီဝင်လာပါက ခုခံရန်လည်း အဆင်သင့် ပြင်ထားကြ
သေးသည်။

သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်တူမီတော့ ကုန်လုံဝမ်း ခုန့်ဝင်လာ
နိုင်တော့ပေး သူ၏မျက်လုံး၊ နားခေါင်း၊ နားရွက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်
မွှေးညှင်းပေါ်တို့များမှနေ၍ နိရိသော သွေးဖျား ယိုစီးကျလာ
သည်။ လည်တံဆတ်ဆတ် ပို၍ တုန်ယင်လာသည်။

ေါ...ေါ...ေါ

အံ့သြဖွယ် ကော့နိုး ထောက် အောင် ဖင် ကုန်လုံဝမ်းထံမှ
အော်သံပေါ်လာ၏။

ရုန်း

တစ်ခေတ်တွင် တစ်ယောက် ဆိုအသေသောက် ကောက်ကျစ်
ယုတ်မာရာတွင် စံနမူနာတင်ဘိက်သော သိုင်းအာရာဇ်ရှူးကြီး
သည် မြေကြီးပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပြုလဲကျသွားကာ တစ်ချက်မျှ
အကြော ဆွဲပြီး သေဆုံးသွားလေတော့၏။

ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

နိုင်ချစ်နော်ထံမှ ကြံကွဲဖွယ်ရာအသံသည် ယခင် နန်းကျင်တန်ခိုး
လုံးကို လှမ်းခြုံသွား၏။ သူ့အိမ်မှ ဝန်းတစ်ဝှံမှ မျက်ရည်ဖြိုဖြို
ကျလာသည်။ သူ့သည် ဖြည်းဖြည်းစွာ ငှားထောက် ထိုင်ချပြီး
နောက် သူမ၏ မွေးစားဇေယျကြီး၏ အထောင်းကို နှောက်ဆုံး
အကြိမ် တန်ခတ်တုန်ခွာလေတော့၏။

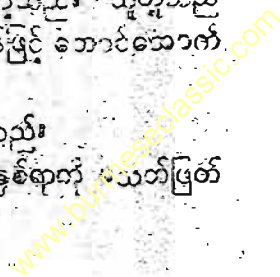
သိုင်းသမားကြီးများသည် နိုင်ချစ်နော်အား သနားကြင်နာ
စွာ ဝိုင်းကြည့်မိကြသည်။ အာရုံကြားမှ အိုယန်ထိုက် သက်
ပြင်းချပြီး ပြောသည်။

အင်း...နောက်ဆုံးမှာတော့ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ဟာ သူ့
ပြိုင်ဘက် ကုန်လုံဝမ်းကို သူ့သင်္ချိုင်းနေရာဆီ ခေါ်ပြီး အသေ
သတ်လိုက်တာပဲပဲ

ထိုအချိန်မှာပင် မဟာသင်္ချိုင်းဂူ၏ မြောက်ဘက်ဂူပေါက်မှ
လူများ တခေါ်ခေါ်ပြောထွက်လာကြတော့သည်။ သူတို့သည်
ထန်ရွှင်၏ဂူသင်္ချိုင်းကြီးကို ကြောက်လန့်ဟန်ဖြင့် ဘောင်သောက်
သို့ တစ်ချိန်ထိုး ဆင်းပြေးကြသည်။

ဆန်ကုမ်းချိုက ကားလုံး ရှင်းပြလိုက်သည်။

နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ အလုပ်သမားနှစ်ရာကို သတ်ဖြတ်
ခဲ့ပါဘူး

တက်မုဆရာတော်သည် တိဗက်ကျာပုတ်ဘုရင်ကြီး တုထန်ဟို
၏ အကြောကို ဖြေပေးပြီး လူအုပ်စုကြီးဆိုသို့ ခေင်ဆောင်
လာ၏။ ဆရာကြီး ရဲယိဖိန်ကို တက်မုဆရာတော်က ခက်ကြ
ဆေးတစ်လုံး တိုက်ပြီး အတွင်းအားဖြင့် ကုသပေးသည်။

သိုင်းသမားကြီးများ စုံညီစွာ ရုပ်မိကြသောအခါ အိုယန်
ထိုက နိုင်ချစ်နော်၏ ဉာဏ်ရည်ကို ချီးကျူးစကား ပြောကြား
လေ၏။ သိုင်းသမားကြီးအားလုံးက နိုင်ချစ်နော်၏ စွမ်းရည်
ကို လေးစားသောအားဖြင့် ဦးညွှတ် ဂါရဝပြုကြသည်။

သူတို့ ဝိုင်းဝန်း ချီးကျူးနေသည့် နေ့အနား၌ ရုပ်နေသူ
မာဆန်ကွမ်းချိုဖြစ်ပါ၏။ သူသည် နိုင်ချစ်နော်တို့လည်းကောင်း၊
နိုင်ချစ်နော်၏ ဘေးနား၌ တပြုံးပြုံးဖြင့် ရုပ်နေသည့် ယွမ်
ရှောက်တို့လည်းကောင်း၊ သူ့အား သိုင်းလောကကြီးအတွင်း
ရောက်ရှိလာအောင် အမတ်မထင်ခေင် သွင်းလာခဲ့သည့် နေ့ခင်
ကြီးတုထန်ဟိုတို့လည်းကောင်း မဆုံးခြည့်သော မျက်လုံးများ
ဖြင့် ဝေကြည့်နေမိလေ၏။ ထိုစဉ် ဆရာကြီး ရဲယိဖိန်သည် သူ
တပည့် ဆန်ကွမ်းချိုကို ရုတ်တရက် သတိရလာပြီး....

- 'ဆန်ကွမ်းချို'
- 'ကျွန်တော် ဒီမှာရှိပါတယ်ဆရာ'
- 'မင်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်'
- ဆန်ကွမ်းချိုက မကြံကွဲစွာ ပြုံးလိက်မိသည်။
- 'ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဆရာ'
- သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံ ရှေ့သို့ သွားရင်ပြီ
- ဦးညွှတ် ဂါရဝပြုလေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...နောင်ကြီးထန်ရွှင်ကို ကျွန်တော်ပေးခဲ့ငါ
ကတိ ကျေသုံးပါပြီနော်'

အိုယန်ထံသည် ဝမ်းပန်းတသာ ဆန်ကွမ်းချို၏ ပခုံးက
ကိုင်၍ ပြော၏။

'ကျေပါတယ် မောင်ရယ်၊ ကျေပါတယ်'

သူသည် နိုင်ချစ်နော်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုန်မုဆရာတော်ကို
လည်းကောင်း၊ တက်မု ဆရာတော်ကို လည်းကောင်း၊ ဖိ
ဆရာတော်ကို လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖွင့်ကြိုလီကို
လည်းကောင်း၊ ဆရာကြီး ရဲယိဖိန်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆရာကြီး
ကျင်ရွယ်ဘောက်တို့လည်းကောင်း တစ်ဦးစီ တစ်ဦးစီ ရှိမသ
လေးစားစွာ လိုက်၍ ဂါရဝပြုသည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ အပြုအမူ ထူးဆန်းနေသဖြင့် ဆရာကြီးများ
သည် ဝိုင်းကြည့်နေမိကြသည်။

ထို့နောက် ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက်ထံသို့ သွားပြီး
ရင်ချင်းကပ် ဖက်လိုက်သည်။ ယွမ်ရှောက်သည် သူ့အစီကိုကြီး
၏ ထူးခြားသော အပြုအမူကို ရိပ်မိသွားဟန်ဖြင့် ငိုသံပါကြီး
ဖြင့် အော်လိုက်သည်။

'အစ်ကိုကြီး ဘယ်မှ မသွားရဘူး'

ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျ
လာသည်။ သူသည်ယွမ်ရှောက်အားဖက်ထားရာမှလွတ်လိုက်ပြီး
တပြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်လာ၏။ သိုင်းသမားအုပ်စုကြီးသည်
မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျနေသော ဆန်ကွမ်းချို ဘာပြောတော့
မည်ကိုရိပ်မိလာကြသဖြင့် သူတို့လည်းစိတ်ထိခိုက်သွားကြသည်။

၃၃၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အေးကြီးများခင်ဗျာ... နောင်ကြီးထန်ရှင်က ပေးအပ်ခဲ့တဲ့ တာဝန်ကို ကျွန်တော် ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင် ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်အပေါ် စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတဲ့ ဆရာကြီးများနှင့် ကျေးဇူးတိ ကျွန်တော် အမြဲ သတိရနေပါမယ်ခင်ဗျာ။ အခု ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါဏော့။

ဆန်ကုမ်းချို
အိုယုန်ထွန်းက လှမ်းအော်ခိုက်၊
မောင်ရှင် အယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ မသွားရဘူး၊
ထိန်မုဆရာတော်က ကြေကွဲစွာ လှမ်းဘား၏။

ကျေးဇူးရှင်ကလေး၊ ဧကားလေးဟာ ကျုပ်နဲ့ ဧကားကြီး ကျွန်ရှင်တောက်ကို နေခရိုင်အောက်၊ လရောင်အောက် ပြန်ပို့ပေးခဲ့တဲ့ လူပါ။ ဧကားလေး ဘယ်သွားမလဲ၊ ကျုပ်တို့ ပြန်ပြီး စောင့်ရှောက်ပါရစေ။

ဆန်ကုမ်းချိုသည် တိဗက်ကြီး တု ထန် ဟို အား ရိခဝစွာ ကြည့်ပြီး လှမ်းပြောလေ၏။

အစ်ကိုကြီး... ဟဲ့တန်းဂိုဏ်းက ရန်ရွယ်ခဲ့သေးကြီးကို ကုန်ထောင် ဘယ်လိုကတိပေးခဲ့ရလယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း တစ်ခါတလောက် ရှင်းပြလိုက်ပါနော်။ ကျွန်တော်အပေါ် ညီကလေးအရင်းလို့ စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတိ ညီခလား မမေ့ဘူးဆိုတာ ညီလေး ပြောခဲ့ပါရစေ။

ထိုအချိန်တွင် နိုင်ချစ်နော်၊ ယွမ်ရွှေဘက်နှင့် တုထန်ဟိုတို့ မျက်လည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျနေလေပြီ။

ဆန်ကုမ်းချိုသည် အားလုံးကို နောက်ဆုံးအကြိမ်ဂါရဝပြုပြီး ကျောခိုင်း လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

ညီလေး...

တုထန်ဟိုက ဆိုနှစ်စွာ လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ ဆန်ကုမ်းချို တုခနဲ ရပ်သွားကာ လှည့်ကြည့်သည်။

ဘာလဲ အစ်ကိုကြီး

ဝါသီ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်သမားပါပဲ ညီလေးရယ်၊ ငါ ညီလေးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါမယ်။

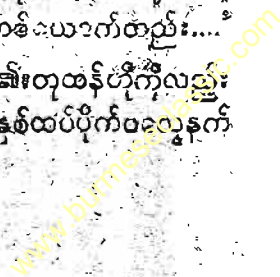
ဆန်ကုမ်းချိုက ကြေကွဲစွာ ပြုံးလိုက်၏။

အစ်ကိုကြီးလဲ အထီးကျန်သမားပါ၊ ညီလေးလဲ အထီးကျန်သမားပါ။ အထီးကျန်သမားဆိုတာ တစ်ယောက်ချင်းပဲ ချိရမယ်၊ ဝါမုလဲ သဘာဝကျတယ်။ ကျန်တဲ့ သိုင်းလေးကနေကိစ္စတွေကို ကျန်တဲ့ ဆရာကြီးတွေက လုပ်ဆောင်ကြပါလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုကြီးလဲ ညီလေးတို့နဲ့ မတွေ့ခင်ကလိုပဲ တစ်ယောက်တည်း လှည့်ပါဏော့။ ညီလေးလဲ ရန်ရွယ်ခဲ့သေးကြီးကို ပေးခဲ့တဲ့ကတိ ကျေပြီး ရင် အစ်ကိုကြီးလိုပဲ ဟစ်ယောက်တည်း လှည့်ပါဏော့မယ်။

ယွမ်ရွှေဘက်က ကြေကွဲစွာ လှမ်းဘားသည်။

အစ်ကိုကြီး... ကျွန်တော်တို့ကို ဒီအတိုင်းပဲ ထားခဲ့တော့မှာလား၊ ကျွန်တော်တို့က အစ်ကိုကြီးကို တစ်ယောက်တည်း...

ဆန်ကုမ်းချိုက လတ်ကာ၍ တားလိတ်၏။ တုထန်ဟိုကိုလည်း လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုနေ့က သူ့ခါးထဲမှ နှစ်ထပ်ပိုက်ဝလွန်က်ကလေးကို ထုတ်ယူပြန်ပြန်ပြန်လေ၏။

အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို...ညီလေးရဲ့စကား မှားသွားတယ်၊ ညီလေးဟာ အစ်ကိုကြီး ထင်သလို အထီးကျန်သမား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီပလေကလေးဟာ အဘဆရာကြီးက ကျွန်တော်ကို ပေးခဲ့တဲ့ အဖော်ပါပဲ၊ ကဲ...အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပါအယ်

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပလွေ့နက်ကလေးကို ကိုင်၍ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်ဖြင့် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ကန်ရစ်သူ သိုင်းသမားကြီးများသည် စကားတစ်လုံးမျှ ပေးပြောနိုင်ဘဲ ဆန်ကွမ်းချို မှန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ဝေးမောကြည့်နေမိကြလေ၏။

သိုင်းလောကမှ သိုင်းသမားများ လုံးဝ မရိပ်မိ မသိရှိလိုက်သော သဘင်းတစ်ခုသည် ဧကရာဇ်ကြီး ရှိဟူမိထီ၏ နန်းတော်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ဧကရာဇ် ရှိဟူမိထီ၏ အမိန့်အရ တပ်မှူးကြီး ကျန်ကိုင်မော့သည် မည်သည့်အချိန်၌ လစပို့မည်မှန်းမသိသော သဘင်းတစ်ခုကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရ၏။

လာပြီသောသဘင်းမှာ ဧကရာဇ်ကြီး၏ တိုင်းပြည်ငြိမ်းချမ်းသာယာစေသော ဆန္ဒ၊ တရားဥပဒေ စိုးမိုးစေလိုသော ဆန္ဒတို့ကို ပြည့်ဝစေသည်အောင်ဖြစ်သဖြင့် တပ်မှူးကြီး ကျန်ကိုင်မော့သည် ထိုသဘင်းကို မျက်နှာပန်းလှလှဖြင့် ဧကရာဇ်ကြီးအား တင်လျှောက်နိုင်ခဲ့သည်။

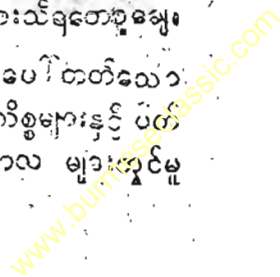
ဧကရာဇ်ကြီးရှိဟူမိထီသည် သူ့ထံပါး၌ ခစားနိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ တမလွန်တဝသို့ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သည့် ထွန်ကျိုင်းကွမ်နှင့် ညီမတော်တို့၏ သားတော်ဖြစ်သော ဆန်ရှင်၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို သတင်းပို့သူလူငယ်ကလေးထံမှ အသေးမိတ်မေးမြန်းတော်မူရသည်။

သတင်းပို့သူ လူငယ်ကလေးအား တပ်မှူးရာထူး ပေးအပ်သော်လည်း ထိုလူငယ်ကလေးက သူ့တူငယ် ဆောင်ရွက်နိုင်ကိစ္စများ ရှိနေပါသေးသဖြင့် ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်၍ လူငယ်ကလေး၏ဆန္ဒအတိုင်း စိတ်ကြိုက် သွားခွင့်ပြုတော်မူခဲ့သည်။

ထိုမှ နောက်ပိုင်း ဆယ်နှစ်အတွင်း သိုင်းလောကကြီးသည် လုံးဝအေးချမ်းသာယာသွားခဲ့လေ၏။ ထိုဆယ်နှစ်အတွင်း မှာပင် ဟူတန်ဂိုဏ်း၌ ဂိုဏ်းချုပ်အသစ်တစ်ယောက် ဆက်ခံနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုဂိုဏ်းချုပ်အသစ်သည် ရန်ရွယ်ဆရာတော်ကြီး၏ အတွင်းအားအောင်နှင့် ထိုက်ကျိခားသိုင်းပညာကိုလည်း စွမ်းစွမ်းတမ်းတမ်း ရရှိခဲ့သည်။

ထိုဂိုဏ်းချုပ်၏ အမည်မှာမူ ဆန်ကွမ်းချို မဟုတ်ပါပေ။ ဟူတန်ဂိုဏ်းထဲမှ ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားတစ်ဦး၏အမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆယ်နှစ်နောက်ပိုင်း၌ ဆန်ကွမ်းချို မည်သည့်နေရာသို့ရောက်ရှိသွားကြောင်း မည်သူမျှ မကြားသိရတော့ချေ။

သို့သော် သိုင်းလောက၌ တစ်ခါတစ်ရံဖြစ်ပေါ်တတ်သော ငှက်ကွမ်း အရှုပ်အရှင်းကိစ္စ၊ ရတနာမြေပွဲ ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်အံ့ဆဲဆဲ အခါကာလ များတွင်မူ

၃၃၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အလွန်တရားထူးခြားသော ပလေ့သံတစ်သံကို သိုင်းသမားတိုင်း
အံ့ကြံစွာ ကြားကြရသည်။

ထိုပလေ့သံကြောင့် ဆူပူကဲနေသောသွေးများ အေးချမ်း
သွားပြီး တိုင်ပင်နှိုးနှောခြင်း၊ တစ်ဦးတိုက်ခတ်ခြင်းက အလျှော့ပေး
ခြင်းဖြင့် ပြဿနာများကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြေရှင်းကြလေတော့
သည်။

စာရှုသူများ၏ မေတ္တာကိုခံယူလျက်

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

(ပြီးပါပြီ)

BURMESE
CLASSIC